

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 10 d. BROJ 324

**SJEVERNA
ZVIJEZDA**

G. F. Unger:

SJEVERNA ZVIJEZDA

G. F. Unger: **SJEVERNA ZVIJEZDA**
Naslov originala: DER STERN IM NORDEN
Copyright: Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe,
Bergisch Gladbach
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Prijevod: Boren Rašpica
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOOUR »Vjesnik SSRNH« s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Jesse Jones zauzda sivoga ždrijepca i preko glavâ okupljenoga mnoštva kroz susnežicu se zagleda prema rijeci. U sredini razbježnele bujice, na stijeni što je stršila iz vode, bila su dva dječaka. Mahali su rukama i nešto vikali, ali to se od kлокotanja i šuma vode nije čulo.

U daljini uzvodno zatutnjilo je nešto nalik na grom. Tutnjava je završila praskom.

Jonesu je odmah bilo jasno što je posrijedi. Već je nekoliko puta u rano proljeće na takvim rijekama bio prisutan kad je led krenuo poput lavine što je uništavala sve pred sobom na rijeci. Dječaci su neosporno bili u životnoj opasnosti.

— Zašto ih nitko ne pokuša spasiti? — uznemiri se Jesse Jones.

Neki čovjek mrko odmjeri Jesse Jonesa preko ramena i dobaci:

— Nismo ludi! To su Kingfisherovi sinovi. — Čovjek se nasmije pakosno.

— Neka poginu, pa što? — odbrusi grudi. — Tako Kingfisher za svoj ranč neće imati nasljednika.

Iz grada su prema rijeci hrlili novi znatiželjnici i uzbuđeno se propitkivali što se to događa. Jones je čuo kako im netko objašnjava:

— To su Kingfisherovi derani. Čini se da će im ovaj put prisjesti nestašluk. Natjerivali su se po ledu sve dok riječna struja iznenada nije ojačala, povukla santu s dječacima i razbila je o onu stijenu. Ako ih sa stijene netko uskoro ne pokupi, malo je vjerojatno da će se izvući.

Jonesov se pogled smrači. Naslutio je što je vezivalo ljude oko njega: mržnja slabih prema moćniku, Život dvojice dječaka na stijeni visio je o niti. Ali oni su bili sinovi omrzruta silnika!

Tko će zbog njih izložiti opasnosti vlastiti život?

Nitko, zaključio je Jesse Jones.

Osvrne se i tad ugleda djevojku. Zadihano je hitala prema rijeci, noseći smotano uže. Bila je srednje višine, odjevena u haljetak od jelenske kože i kišnu kabanicu. Kroz otvor na kapuljači jedva se naziralo uzano lice.

– Donijela sam uže – poviče. – Netko od vas neka s jednim krajem užeta otpliva do stijene. Tako će ih izvući na obalu.

Izrekla je to zadihano i ispružila ruku u kojoj je držala uže.

Nitko se ne odazove pozivu. Ljudi su je kratko pogledali, pa pažnju ponovo usredotočili na ono što se događalo na rijeci.

Uzvodno se ponovo začuje tutnjava, škripanje i prasak. Ledena je barijera popuštala.

Opomena je ovaj put bila ozbiljnija od prijašnje. Bilo je očito da će se katastrofa dogoditi za samo nekoliko minuta.

– Jadne kukavice! – raspali se djevojka. – Zar su ovi dječaci krivi što vi mrzite njihova oca, što se u njegovoj sjeni osjećate jadno? Pa to su samo...

– Dodite!

Stala je usred rečenice i iznenađeno se zagledala u nepoznata jahača.

– Mi ćemo to srediti, djevojko – osmijehne joj se sa sedla Jesse Jones. – Dajte mi uže!

Poslušala ga je bez riječi. Jesse prebaci teško klupko ispred sebe, zatim djevojci pruži ruku.

– Uzjašite iza mene – reče kratko i izvadi nogu iz stremena.

Ona pride konju, nogu stavi u prazan stremen, a Jesse, zgrabivši je za ruku, povuče je iza sebe na konja.

Pojahali su nizbrdo prema obali.

Ljudi su im se sklanjali s puta, nijemi i s čuđenjem u očima.

Stigavši do obale, Jesse potjera konja oko dvjesto metara uzvodno. Putem je objašnjavao djevojci:

– Ja ću s jednim krajem užeta otplivati do dječakâ. Drugi ćemo kraj vezati za sedlo. A vi ćete ostati u sedlu i Big Jimu reći što mu valja činiti. – Jesse se osmijehne. – Razumjet će vas budete li znali

odabrati jednostavne riječi. On će dječake i mene izvući na obalu, dakako, izdrži ti uže. I još nešto, djevojko, pripazite na moj opasač i koltove. Objesite ga ukoso preko ramena.

Dok je govorio već se otpasao i skinuo kišnu kabanicu. Pružio joj je opasač.

– Za oružje ne brinite, momče!

– Zovem se Jasse – predstavi se on.

– A ja Chris – Christina Lane.

Jesse naglo sjaše a ona zauzme njegovo mjesto u sedlu. Odmotavši laso, jednim se krajem veže oko pasa, a drugi priveže za jabuku na sedlu.

Zatim se zaleti i naglavce baci u hladnu rijeku. Ne oklijevajući ni trenutka, zapliva opasnom strujom punom santi leda i virova. Od hladnoće mu je ponestajalo zraka i činilo se da će mu se ukočiti udovi.

Hoće li uspjeti? Je li bujica prejaka? Neće li ga zanijeti mimo podvodne hridi za koju su se grčevito držali dječaci?

Bio je prvorazredan plivač, unoseći u pothvat kojega se prihvatio svu snagu, izdržljivost i umijeće. Uže je bilo dovoljno dugačko, a ždrijebac je poslušno izvršavao naređenja jahačice. Koraćao je obalom u istoj visini kao i plivač koji se, plivajući ukoso, trudio da ne promaši cilj.

I gledatelje na obali obuzelo je uzbudjenje. Neznatčeva borba s divljom rijekom nije ih mogla ostaviti ravnodušnima.

Odjednom se iz dvadesetak grla ote uzvik razočaranja.

Jesse je zamalo promašio cilj. Struja ga je već gotovo zaniijela udesno, ali nije se predavao.

Naposlijetku je uspio. Obalom se prolomi klicanje. Ljudi nisu bili svjesni promjene koja ih je zadesila. Od prijašnje ravnodušnosti

nije ostalo ništa i sad su svi bili obuzeti samo jednom željom: da neznanac spasi dječake. Vidjeli su kako veže dječake, a krajem užeta i sebe oko pasa.

Tad je uzvodno prasnulo, ovaj put snažnije nego prije. Zemlja je zadrhtala. Bilo je očito da je iza riječnoga zavoja popustio nagomilani led.

Sad će se sručiti niz rijeku goleme sante i velika vodena masa, blokovi leda, lavina visoka i nekoliko metara. Sve uz obalu bit će sravnjeno sa zemljom.

Obuzeti panikom, ljudi su potrcali uzbrdo, tridesetak metara. Jedino je djevojka na sivcu ostala na obali, držeći se dobivenih uputa.

Jesse i dječaci borili su se u ledenoj vodi za život. Spasilac je ovaj put morao paziti da dječaci u zapjenjenoj bujici ne ostanu predugo pod vodom.

Iza zavoja već je nadolazila gomila leda uz strahovitu buku.

Kao da je sivi ždrijebac toga časa shvatio da sve ovisi o njemu i užetu. Poslušno je izvršavao naređenje upinjući svu snagu, i jahačica s njim nije imala nikakve muke.

Napokon su bili na obali. Zadihani čovjek pograbi iznemogle dječake oko struka i počne ih vući uzbrdo... sve više.

Uto je ispod njih prohujala masa leda i vode visoka šest metara. Ali Jesse Jones i ugroženi dječaci već su bili na sigurnom.

Potaknuti sramom i osjećajem krivice, gledaoci su živnuli. Osjetili su neodoljivu potrebu da učine barem nešto.

Pohitali su kao jedan prema iscrpljenoj trojki, pograbili gotovo onesviještene dječake i žurno ih odnijeli u grad.

Djevojka je dojahala do Jonesa i kroz buku rijeke povikala:

– Uzjašite, Jesse, da i za vas nešto uradimo prije nego što se prehladite nakon ove ledene kupelji.

Poslušao ju je vještim skokom, premda se činilo da ga je u borbi s vodenom stihijom napustila sva snaga.

Pojahali su za ljudima koji su s promrzlim dječacima bili pohitali u grad.

Ona mu dobaci preko ramena:

– Među njima je i dr Perriet pa će se pobrinuti za dvojicu obješenjaka. Mi više nismo potrebni ovdje, gospodine, i ako...

– Maloprije ste me nazvali imenom – reče on. – Osim toga, nešto me zagolicalo, Chris. Oči su vam zelene. Kakva kosa najbolje pristaje takvoj boji očiju?

Ona negodujući zavrti glavom.

– Jeste li pri sebi? U ovakvu jadnom stanju... mokri i prozeblili... a kakve vam se misli vrzmaju glavom!

On se tiho nasmije, s prizvukom gorčine.

– Ja sam Jesse Jones – samo Jesse Jones, i ništa više.

II

Već sat nakon toga znao je više o Christini Lane.

U gradu je imala kućicu a bavila se šivenjem. Bilo je očito da je samostalna, otvorena djevojka.

U maloj kuhinji upalila je vatru pod kotlićem. U međuvremenu je Jessea nagovorila da skinе mokro odijelo i omota se dekom. Ponudila ga je jakom rakijom koja mu je natjerala suze na oči i iznutra ga valjano zagrijala.

A kad je nedugo zatim čučao u velikom drvenom badnju, morao je s čuđenjem utvrditi da se namjerio na zaista praktičnu djevojku

Kako se samo usudila, pitao se. Pozvala je u kuću stranca koji sad čući gol u velikom badnju. Što će na to reći sugrađani? Zašto je to dopustio? Bilo bi bolje da je otišao u hotel.

Pomisao na njenu kosu odagna mu natmurenost s lica. Bila je crvenokosa, a to izvanredno pristaje zelenim očima. A i sve drugo na njoj bilo je da ne može biti bolje, nekako vedro, osvježujuće. Mogao bih se kladiti, pomisli, da bi se i u svakoj drugoj prilici ponijela onako hrabro kao na rijeci. Do vraga, kakva je to djevojka? Nešto posebno, u to nije bilo sumnje.

Postupno je osjećao kako ga napušta umor. Topla voda povoljno je utjecala na izmorene mišiće snažna tijela navikla ne samo na izuzetne napore nego i sposobnog da munjevito reagira u raznovrsnim prilikama.

U ugodnoj vodi zamalo je zadržimao.

– Jeste li još u kupki? – prene ga njezin glas.

– Dakako.

– Ostanite i dalje, ulazim.

Ušla je noseći rublje, čarape, hlače i košulju.

– To mi je ostalo od oca – reče odlazeći stvari preko stolca. – Bio je vašega rasta.

– A moja odjeća?

– Bojim se da nije nizašto, Jesse.

On zakima.

– Da, odjeća mi je loša i stara. Kao u pravoga jahača lutalice. Već sam se nekoliko puta spremio da kupim novu, ali uvijek bi mi poneslo novca.

– Kad netko nema novca – reče ona gledajući kroz prozor – potrebno je da radi. A ja sam u ovo kratko vrijeme stekla dojam da biste mogli zaraditi dovoljno novca radeći različite poslove. Jesse, za-

što se niste prihvatili nečega ozbiljnog?

Do vrata je čučao u toploj vodi. Sapunica mu se skupljala na čekinjastoj bradi staroj najmanje deset dana. Jednom kretnjom ukloni je s lica i nasmije se. U očima mu zati tra čudan sjaj, kao da pokušava prodrijeti u vlastitu nutrinu, kao da sâm sebe nipošto ne može razumjeti.

– Pa... nije to baš lako objasniti

– otezao je. – Kratko rečeno, ne mogu dugo izdržati na jednom mjestu. Negdje na sjeveru imam zvijezdu, veliku zvijezdu. Pokazala mi ju je stara vračara u Meksiku i rekla mi da je moja. Objasnila mi je da svatko ima svoju zvijezdu i zato ih je toliko na nebu. A moja je daleko na sjeveru. I zato neprestano jašem, Chris.

Ona polako kimne.

– Razumijem – promrmlja jedva čujno. – Objasnili ste i te kako dobro.

Prišavši vratima, okrene se.

– Jelo će za deset minuta biti na stolu.

– Bit ću gotov, bez brige.

U kuhinji je bilo vrlo ugodno, baš kao što mora biti u kući u kojoj je dobra domaćica.

Sa stola je dopirao ugodan miris.

Christina je stajala pokraj štednjaka. Okrenula se i Jessea odmjerila radoznalo, kritički. Ali ne samo to. Nije mu promaklo da ga procjenjuje dublje, ne samo njegovu vanjštinu.

Nešto ju je na njemu zacijelo zbunjivalo. Neka zagonetka?

Predstavlja se jahačem-lutalicom u potrazi za neakvom sjevernom zvijezdom. Pokušava li tako samo opravdati svoj nemir, lutanje?

Ali na rijeci je život nesebično izložio opasnosti kako bi spasio ugroženu djecu, premda je ovamo

tek došao, kao potpuni, nezainteresirani stranac!

To je bio dokaz da u njegovu slučaju nije riječ o propaloj egzistenciji, o momku koji se zbog nesposobnosti odao skitanju, nego o čovjeku sposobnom za velika djela, samo kad bi htio.

– Doimate se izgladnjeli, Jesse – reče odjednom.

– I jesam. Od jučer nisam jeo. – Zatim mu se na usnama pojavi osmijeh. – Kao što vidite, odjeća mi pristaje. Pazit ću da je ne oštetim dok ne nabavim novu. Što vam je zapravo bio otac, Chris?

– Ovdašnji šerif – odvrati ona nevoljko i ponovo se okrene štednjaku.

– Sjednite, Jesse – dobaci mu kratko preko ramena, zatim napuni zdjelu i stavi je na stol.

Sjela mu je nasuprot, i već nakon prvih zalogaja zapazila da ne jede poput kakva neobrazovanjá kauboja. Priborom se služio kao da je u društvu viših oficira. Premda mu se po naglasku moglo dogoditi da je Teksašanin, govorio je razgovjetno.

Zašto se takav čovjek odao skitanju, vrzmalo joj se po glavi. Odjednom se sjeti značajne pojedinosti. Nikad se nije odvajao od oružja. Možda je revolveraš? Ili bjegunac?

On odloži žlicu i zagleda joj se u oči.

– Crvena kosa najbolje pristaje zelenim očima – reče osmijehujući se. – Priznat ću vam da ste mi se na obali učinili mladi, ali to možete mirne duše shvatiti kao kompliment. Sve u svemu, danas se rijetko sreće tako poduzetna, samostalna mlada žena. Osim toga i privlačna. – Nabravši čelo nastavio: – Neće li škoditi vašemu dobrom glasu kad se pročuje da ste u kuću primili nepoznata muškarca, dopustili mu da se okupa i

dobro ga nahranili?

– Do vraga s dobrim glasom! – nakostriješi se djevojka. – Ni u gradu ni u okolici nema čovjeka do čijega mi je mišljenja stalo koliko je crno pod noktom. Dobro ste zapazili, Jesse. Samostalna sam i ne polažem račune nikomu.

Neko su vrijeme jeli u tišini.

– Unatoč tomu ne mogu se oteti dojmu da ste zbog nečega ogorčeni – natukne on između dva zalogaja. – Rekli ste mi da vam je otac u ovom gradu bio šerif. Je li mrtav?

Ona kimne.

– Da, bio je šerif. Jedne je noći pijan pao u rijeku i utopio se. Odonda Wild River nema šerifa.

– Kad se to dogodilo... mislim na tu nesreću? – upita Jesse nakon kratke štanke, prenoseći ustima šalicu kave.

– Prije tri godine.

– Bio je pijanac?

– Nije, slomio se nakon slučaja s Todhunterom Kingfisherom. Ostao je sâm. Ti pišljivi mještani ostavili su ga na cjedilu. Hrabrost, šerifska zvijezda i revolver – sve to nije bilo dovoljno da Kingfisheru stane nakraj.

– I zbog toga se opijao?

– Da. To je dugačka priča. – Odmahnula je rukom kao da tjera neugodnu uspomenu. – Ostavimo to.

Promatrao ju je polako kimajući.

– I vi ste unatoč tomu spasili Kingfisherove sinove!

Ispio je kavu i ustao.

– Je li taj Kingfisher u gradu?

Christina Lane zanijeće glavom.

– Sumnjam. Zacijelo je negdje na svomu golemom ranču. Njegovi sinovi u gradu pohađaju školu. O njima se brine stari učitelj, ali ih ne može obuzdati.

– Koliko je do Kingfisherova ranča? – upita Jesse.

– Kuća mu je na sjeveru, dvadeset pet milja oдавде.

U njezinim posljednjim riječima osjetio je porugu, ali se pravio kao da to ne zapaža.

– To mi odgovara. Bit će mi usput. Stvari vašega oca vratit ću vam čim kupim nove. Chris, zahvaljujem vam na svemu, na kupelji, hrani, na...

Prekinuo se i krenuo prema vratima. Ona brzo ustane i dostigne ga prije nego što je dohvatio kvaku.

– Na čemu još? – upita ga mirno.

Promatrala ga je odozdo. Bio je od nje viši za cijelu glavu.

Položio joj je ruku na rame, sagnuo se i poljubio je. Poljubac se oduljio a ona mu obavije ruke oko vrata.

Kad su se odvojili, promrmljao je:

– I na tomu vam zahvaljujem. Lijepa je pomisao da još ima žena za koje bi vrijedilo...

Izišao je ne dovršivši rečenicu.

– Što bi to vrijedilo? povikala je za njim.

– Mnogo toga, Chris, za tebe mnogo – reče Jesse zaustavivši se. – Ali, ja sam skitnica koja će do kraja života slijediti svoju zvijezdu. Onu na sjeveru.

Zatim je zaobišao kuću i ona ga više, nije vidjela. Iz otvorene šupe prislonjene na kuću izveo je ždrijepca, uzjahao ga i potjerao na cestu.

Uskoro se izgubio u noći.

III

Kabanica od koje se nikad nije odvajao donekle ga je štitila od kiše. Cestu što je počinjala na obali izvan grada obilježavali su

duboki tragovi kola i kopita. Noć je isprva bila tamna, kišovita i hladna. Nakon ponoći se razvedrilo. Nebo se osulo blještavim zvijezdama a pojavio se i mjesec.

Jesse Jones zaustavi konja i pogleda prema sjeveru, tražeći svoju zvijezdu. Zatim se osmjehne i prošapće:

– Kad dovoljno odmaknem na sjever, postat će mi prehladno, pa ću svojoj zvijezdi okrenuti leđa i zaputiti se na jug. Poslije me ništa više neće moći ponovo namamiti na sjever.

Mirno je jahao dalje do raskršća na kojemu je na ploči pročitao natpis:

„Kingfisherov ranč. Pristup dopušten samo uz odobrenje.“

Nije oklijevao unatoč upozorenju. Pojahao je cestom koja je vodila na ranč.

U sat nakon ponoći već je za sobom imao petnaest milja. Tad je desno od puta ugledao kolibu i dva korala. Skrenuo je udesno i uskoro se uvjerio da su korali prazni. Pokraj jednoga – bila je trošna šupa. U nju je uveo ždrijepca, rasedlao ga i prekrrio dekom.

Zatim se zaputio prema kolibi. Otvorivši vrata upali šibicu i ugleda tri prazna ležaja. Bila je to tipična stražarnica na velikim rančevima.

Jesse uzme dva pokrivača, skine čizme i izvali se na ležaj.

Prije nego što je zaspao, misli su mu odlutale Christini Lane.

Kad se probudio, već je bilo svanulo.

Odmah mu je bilo jasno da u kolibi više nije sâm. Otvorio je još snene oči i ugledao dva momka koji se nisu doimali nipošto gostoljubivo. Bili su blatni i neobrijani, neispavani i umorni, a zacijelo i gladni.

Jedan je u njega uperio kolt i zarežao:

– Znamo da si ga sakrio pod jastuk. I zato polako izvlači ruku. Ustani!

– Što još?

– Tko si i odakle dolaziš? Što radiš na pašnjaku na koji je strancima zabranjen pristup? Misliš li da je ovo hotel za prolazne goste?

U glasu mu se osjećala prijetnja.

– Idem gospodinu Kingfisheru – odvрати Jesse. – Smirite se, momci, inače će vam gospodin Kingfisher oderati kožu. Kako bi bilo da skuhate kavu? Naložite vatru i...

Dalje nije stigao, prevarivši se u procjeni. Momci su zbog nečega očito bili razdraženi i mnogo opasniji nego što je bio pomislio u prvi mah. Zacijelo je riječ o revolverašima, pomisli u hipu, koji uz dvostruku plaću nadziru granicu ranča. Jamačno su s tim u vezi dobili jasno određene upute.

Bacili su se na nj kao jedan. Onaj što je u ruci držao kolt pokušao je Jessea tresnuti po glavi, ali ga je samo okrznuo po čelu.

Razvila se ogorčena borba. Jesse je jednostavno eksplodirao. To je najprikladniji izraz za ono čime je dočekao napadače. Ali ni oni nisu bili mačji kašalj, što se i očekivalo od momaka koji bi se prihvaćali tako surova posla. Bili su divlji i bezobzirni.

U kolibi je uskoro ostalo malo neoštećenih predmeta. Ponekad bi zidovi pod pritiskom odbačena tijela tako zadrhtali da se činilo kao da će se koliba srušiti svakoga časa.

Jesse je u svomu pustolovnom životu prošao kroz sito i rešetko. Često je imao prilike da se bori bakama, bilo u kampovima, kaubojskim spavaonicama, ili salunima, i kao vojnik u građanskom

ratu. Na temelju stečena iskustva razvio se u izvanrednoga, izdržljivog borca.

Činilo se da su ova dvojica prošla sličnu životnu školu. Nekoliko se puta našao u pravomu škripcu, na rubu poraza.

Ipak mu je uvijek uspijevalo da se nekako iskoprci. Naposljetku mu je pošlo za rukom da jednoga protivnika dobro odmjerenim udarcem na neko vrijeme izbaci iz borbe. Zatim je drugoga nizom udaraca potisnuo van.

Iznenadenje mu je priredio jahač u sedlu kojega je opazio prekasno. Neznamac je na nj natjerao konja. Jesse odleti u zid i sruši se na zemlju. Od udarca mu je ponestalo daha. Šćućuren pokraj zida, pogleda prema visokomu tamnocosom čovjeku na crnom vrancu koji se doimao poput pravoga gazde naviklog da zapovijeda.

– Ne možete li izići nakraj s običnom skitnicom koja nam se zavlaci u kolibu – osorno se okomi na dvojicu kauboja.

Jedan se upravo pridizao sa zemlje a drugi se posrćući pomolio na vratima. Bili su u jadnu stanju, ali ni Jesse nije prošao bolje. Od odjeće što ju je bio dobio od Christine Lane malo je bilo upotrebljivo. Krvario je na nekoliko mjesta.

Polako se uspravi i nasloni na zid.

– Hoćete li me već jednom saslušati? – reče zadihano.

Promatrali su ga mrko, bez imalo sažaljenja.

– Strancima je zabranjen pristup na ovaj pašnjak – reče jahač suho. – Nitko ne smije ni projahati ovuda. Ukradeno nam je mnogo stoke. Pogotovu ove zime. Druškane, za tebe bi bilo bolje da si ovaj pašnjak zaobišao u velikom luku.

– Ne pada mi na um – obrecne se Jesse. – Noć me zatekla ovdje jer sam se zaputio gospodinu Kingfisheru. Pustite me da prodem.

– Što hoćeš od njega?

– To ću reći samo njemu.

– Reći ćeš meni, odmah! – zaprijeti čovjek na konju. – Ja sam ovdje predradnik. Govori!

Jesse je bio obdaren izrazitom osobinom. Nije podnosio poslušnost, da se potčini nekome – pa makar ga to stajalo života.

– Pustite me da odjašem – reče nakon kratke stanke. – To što imam reći gospodinu Kingfisheru privatne je naravi. Ne tiče se čak ni njegova predradnika.

Jahač ga je neko vrijeme mrko motrio kroz gotovo stisnute oči. Tad se okrene onoj dvojici.

– Dovedite konje iz korala i ovu tvrdoглаvu naprčicu lasima otjerajte do granice ranča. On će pješke, dakako.

Momci su se odmah izgubili iza ugla kolibe. Jesse Jones zagleda se u visokog predradnika.

– Budalo! – procijedi kroza zube. – Što dobivaš time ako me daš istiću užetom. Veći ugled? Nisam kradljivac stoke i preporučio bih ti da me se okaniš. Inače...

Predradnik dografi veliki bič, što je nedvojbeno upozoravalo na ono što će se dogoditi. Kao i na to da za strance na ovom pašnjaku nije bilo milosti.

Ali Jesse Jones i tomu je znao lijek: stari indijanski trik.

Tko je god ikad čuo krik pume naježila mu se koža ili mu se od straha nakostriješila kosa.

A konji se u takvoj prilici jednostavno izbezume.

Ni predvodnikov nije bio izuzetak. Kad je Jesse vrisnuo, konj se naglo okrenuo poput uplašene mačke. Predradnik poleti kroza zrak i tresne na zemlju. Iznenade-

nje ga je zateklo nespremna, ma koliko bio vješt jahanju i kroćenju divljih konja.

Da bi izbjegao udarce vrančevih stražnjih nogu, Jesse se baci u stranu. Zatim odmah sune naprijed i vješto odmjerenom kretnjom iz navlake na sedlu izvuče pušku.

Munjevito se okrene zapinjući je. Brzina i vještina kojom je to radio govorili su o natprosječnoj spretnosti.

Okrenuo se u pravi čas, ni sekundu prije.

Predradnik, koji se dotad kotrljao po zemlji, sad je pripucao iz kolta što ga je bio izvukao dok je padao.

Prvi je metak promašio. Samo je otrgnuo komadić Jesseova podera-nog haljetka u visini rebara.

Drugi metak nije stigao opaliti.

Jesse ga je preduhitrio.

Uvjerivši se da mu se protivnik ne miče, Jesse potrči udesno kako bi na oku imao korale. Dvojica jahača već su bila uzjahala i, začuvši pucnjavu, uzvrpoljili se pogledavajući prema kolibi. Čim su ugledali neznanca s puškom u ruci, znali su da je u prednosti i da su oni na konjima u mnogo gore položaju.

Podboli su konje i, saginjući se što niže nad konjske vratove, natjerali ih da preskoče ogradu i udare u divlji galop prostranim pašnjakom. Zaokupila ih je samo jedna želja: odmaglili što dalje.

Jesse ih je otpratio pogledom dok se nisu pretvorili u sitne točkice, zatim se okrene i pride nepomičnom predradniku. Nije bilo sumnje da je hitac iz puške bio smrtonosan. Promatrajući naborano čelo mrtva čovjeka, Jessea obuzme osjećaj gorčine.

Opet se dao izazvati. Upustio se u borbu iz prkosa, ustrajući u svom ponosu. Zašto predradniku nije htio odgovoriti na pitanje? Da

li samo zato što su ga prije ona dvojica valjano pretukla?

Je li to uradio iz povrijeđena ponosa, iz bijesa ili iz razumljiva poriva svakog otpadnika da kad-tad izravna račune s omrznutim predstavnicima moći?

Pokušao je iskreno odgovoriti na to pitanje. Ali nijedan od tri moguća odgovora nije ga zadovoljio. Naposljetku je zaključio da je zacijelo posrijedi mješavina svih triju mogućih poriva.

Misli mu ponovo zaokupi mrtvac. Dugo je stajao pokraj njega pognute glave, obuzet turobnim mislima. Kako je malo potrebno da se čovjek u ovom surovom kraju, na tim pašnjacima na kojima vlada bezakonje, upusti u nešto loše.

Potresao je glavom kako bi odagnao tmurne misli, još jednom pogleda leš i, ispustivši na zemlju pušku, zaputi se u kolibu po svoj svežanj.

Kad se nakon nekoliko minuta opet pojavio na vratima i pogledom prešao dalekim obzorjem, ponovo je bio opasan nisko obješenim koltom.

Zaobišao je kolibu i zaputio se prema šupi u kojoj je ostavio ždrijepca. Osedlao ga je i izveo. Upravo ga je htio uzjahati kad mu iza ugla šupe pažnju privuče kretanje. Naglo se okrene potežući kolt i čučne. Uradio je to nevjerojatno brzo.

Ali čovjek iza šupe već je u ruci imao revolver.

Zacijelo je bio tiho dojahao do mrtvaca, a dio puta do šupe išao pješke. Zbog toga je iznikao tako neočekivano. Jesse ga nije čuo zbog buke što ju je pravio dok je sedlao konja koji je nestrpljivo topkao kopitima.

Neznanac je opalio prvi. Jesse osjeti kako mu je nešto užareno

prohujalo uza samu lopaticu. Da se prilikom okretanja nije naglo prignuo, metak bi ga zacijelo pogodio u grudi.

Nije se uspravio, nego se iz sagnutog stava odbacio naprijed.

Povukao je obarač još prije nego što se ispružio na zemlji cijelom dužinom, istodobno s protivnikovim drugim hicem. Zatim se brzo otkotrija udesno, na trenutak se smiri i još jednom opali na čovjeka koji je prema njemu glavinjao poput pijanca. Očito mu je ponestalo snage da više digne kolt, pa je metak za metkom ispaljivao pred sebe u zemlju.

Čovjek se naposljetku sruši.

Jesse se osovi, prođe nekoliko koraka do nepomična tijela i čučne. Najprije nabiže oružje, zatim pregleda čovjeka. Bio je još živ, premda su ga pogodila dva metka.

Bio je krupan, gotovo divovska rasta, široka lica i žućkaste kose, odjeven u iznošenu kaubojsku odjeću. Ali Jessea su neke pojedinosti upućivale na to da pred sobom nema običnog kaubojca: čizme po mjeri i zlatni sat koji je ispao iz džepa na prsluku i sad ležao na zemlji.

Ovo je zacijelo gazda – možda predradnikov, nametne se Jesseu misao. Ako je tako, nametne se zaključak, to je Todhunter Kingfisher glavom!

Čovjek otvori oči i mutna pogleda zagleda se u Jessea. Trebalo mu je desetak sekundi da se osvijesti i sredi misli.

– Zašto si ustrijelio mog predradnika, nitkove? – zahropće se mržnjom u očima. – Zašto si pucao na mene? Tko te unajmio da to uradiš?

Više nije bilo sumnje. Bio je to doista Todhunter Kingfisher, moćan i nemilosrdan gospodar pašnjaka milijama uokolo, čovjek čija

se despotska ruka osjećala na daleko i široko, koji je neumoljivo sprečavao da se napredak proširi i u te krajeve.

– Umišljena budalo! – obrecnu se Jesse na ranjenika. – Niste li svjesni da će vas nasilje prije ili poslije odvesti u grob. Htjeli ste me ustrijeliti ne znajući da sam vam spasio sinove.

– Sinove! – zabezekne se ranjeni rančer.

– Da, baš njih. Da nije bilo mene, zauvijek bi ih odnijela voda. Igrali su se na ledu upravo kad je popustila ledena barijera.

– I zato si...

– Zato sam se zaputio k vama da mi nadoknadite oštećenu odjeću. Mislim da na to imam pravo. A vaši čuvari dočekali su me revolverima i šakama i pokušali me premlatiti, a kad u tomu nisu uspjeli, pojavio se vaš predradnik, pa i vi sami. I tako je nesreća rasla, poput lavine. Gospodine, čini se da ste ovaj put žrtva vlastitog sistema. Ali ovaj put okomili ste se na čovjeka koji se zna braniti – koji se morao braniti – i vratiti vam milo za drago.

Rančer je ponovo sklopio oči. Jesse mu pregleda rane i reče:

– Staviti ću vam obloge na rane i odvesti vas u grad liječniku.

IV

Bilo je kasno poslijepodne kad je s teško ranjenim Todhunterom Kingfisherom dojahao pred hotel.

Oko njih odmah se sjatila gomila radoznalaca, a vlasnik hotela, privučen galamom, istrčao je na ulicu praćen svojim tamnopusim slugom.

– Odnosite gospodina Kingfishera u sobu i odmah pozovite liječ-

nika – obrati se Jesse okupljenim ljudima. A kad su oklijevajući pogledavali, povisi glas: – No, hoće li se tko pomaći?

Vlasnik hotela kimne služi i dvojici najbližih i oni se prihvate posla. Kingfishera su oprezno odvezali i skinuli s konja. Prosijedi starac koji je dotad sa strane sve mirno promatrao odjednom upita:

– Tko ga je to tako udesio? Možda vi, mladi čovječe? Ali i na vama ima tragova borbe.

Sve su oči bile uperene u Jessea.

– Ja sam ga ranio – reče on. – Najprije sam se sukobio s njegovim ljudima, zatim s predradnikom i naposljetku s njim. Sukob nisam mogao izbjeći jer nisam od onih...

Stao je usred rečenice. Ali ljudi koji su ga okružili naslutili su po njegovu pogledu i načinu kako je prezirno iskrivio usne što je htio reći. Osjetili su njegov prezir. Nije im trebao otvoreno reći da se razlikuje od njih, plašljivaca, koji pred silom i bezobzirnom surovošću velikog rančera pokunjeno sagibaju šije.

U očima im se ogledalo čuđenje. Nipošto nisu mogli shvatiti ono što su upravo bili čuli.

Svemoćnoga je Kingfishera oborio jedan jedini čovjek. Rančera za kojega je radilo pedesetak kauboja, posjednika dvadeset tisuća goveda i tisuću konja, čovjeka čiji je posjed i moć štitila skupina vještih revolveraša predvođena predradnikom.

– Što je bilo sa Sidneyjem O'Harrowom? – ogłosi se netko iz pozadine kreštavim glasom.

Žamor se stišao.

– Mrtav je – umorno će Jesse. – A sada dosta propitkivanja. Odnosite Kingfishera u postelju i pobrinite se da mu liječnik što prije pruži pomoć. Krenite već jednom!

Ovaj put nisu oklijevali ni trenutka. Oni koji su ostali pred hotelom još su piljili u jahača s nevjericom u očima. On ih je s konja promatrao pogledom u kojemu se prezir miješao s gorčinom.

– Još se čudite, kao da pred sobom imate dvoglavo čudovište. Po pogledima vam vidim da ste zadovoljni. Kao da sam vam učinio veliku uslugu. Zacijelo se zanašate mislju da ste sad slobodni i da više nećete morati živjeti u sjeni velikog rančera. Laknulo vam je jer ste uvjereni da će se sad sve stubokom promijeniti. Varate se. Uvijek će biti novih i novih Kingfishera koji će slabiće i kukavice lupati po glavi. Kladim se da ćete to uskoro osjetiti na vlastitoj koži. Uvijek se nade netko željan vlasti i moći, i taj neće štedjeti one oko sebe. A vi ćete uvijek ostati plašljive ovce jer se još niste dokazali kao čvrsta zajednica koja bi jamčila pravičnost, mir i sigurnost, i koja bi planirala za budućnost, misleći na dobrobit cijelog kraja. – Jesse malodušno odmahne rukom. – Komu ja to zapravo pričam? I što se to mene tiče?

Okrenuo je konja i pojahao ga ulicom.

Iz trgovine ga prene poznati glas:

– Jesse!

Okrenuo se i na vratima ugledao Christinu Lane. U pogledu joj se odražavala zabrinutost.

– Ti si ranjen! Podi sa mnom kući da ti previjem rane.

On ju je neko vrijeme neodlučno motrio.

– Dopusti da ti pomognem, makar malo.

Znao je da je na njegovoj strani i koliko prezire sugradane zbog njihova kukavičluka. Što sve nije jučer uradila da spasi Kingfisherove sinove! Koliko odskače od svoje

okoline!

– Podimo! – kimne joj osmjehujući se umorno. – Žao mi je što je odjeća koju si mi dala...

– Nije vrijedno spomena – presiječe ga ona i krene prema kući.

Kad je za njom ušao u kuću, onako nagrđen i iscrpljen, zastao je časak u nedoumici.

Ona se okrene i začudeno ga pogleda.

– Udi, Jesse! – pozove ga kretanjem ruke. – Kamo da pode čovjek poput tebe u ovom kukavnom gradu?

Već nakon jedan sat osjećao se bolje. Pošto se pobrinula za njegove ozljede, on se opere i presvuče u čistu odjeću. Slegla je ramenima.

– Ionako ne znam što ću s njom – reče kao da se ispričava. – I to mi je ostalo nakon očeve smrti.

Jesse odjednom stavi na stol dvadeset dolara.

– Izvadio sam ih Kingfisheru iz džepa – objasni Jesse. – Ali sam mu u bilježnici ostavio priznanicu.

S novca je pogled svrnula na njega i zanijekala glavom.

– Chris, dopusti da ti platim. Nisam navikao da na sebi nosim išta darovano.

Pristala je tek nakon kratkog razmišljanja.

– Dobro, kako hoćeš – uzdahnula je uzimajući novac. – Ništa mi više ne duguješ. Je li ti sad lakše?

On ništa ne odgovori, dohvati šalicu i popije gutljaj vruće kave. Zatim se nasloni na udoban naslon divana i sklopi oči.

Christina mu sjedne nasuprot i stade ga pomno promatrati.

– Zar bi me mogao tako brzo i lako zaboraviti? – upita iznebuha.

On se prene iz drijemeža i otvori oči.

→ Ne bih – reče otegnuto – ni lako ni brzo.

– Ali da te okolnosti na to nisu prisilile, ne bi se vratio?

– Ne bih.

Ljutito je sijevnula očima.

– To je kukavički! I ona priča o zvijezdi na sjeveru, u koju vjeruješ, što te tobože odvlači sve više na sjever – sve je to najobičniji izgovor. Tako bez pò muke rješavaš sve probleme.

On se već posve rasànio i motrio je u čudu.

– O kakvim to problemima govoriš?

– Ta tobožnja zvijezda isprika ti je da se od nečega otrgneš kad god ti se prohtije i da stvari za sobom ostaviš napola dovršene. Jesse, ta tvoja zvijezda upozorava na određeni kukavičluk.

Napeto je čekala što će joj odgovoriti, a on je samo tupo piljio preda se. Ona mu se nagne bliže.

– Zašto ne pokušaš sa mnom?

Neočekivana ponuda trgne ga iz obamrlosti.

– Š tobom!

– Da, sa mnom. Maloprije si priznao da bi me teško zaboravio. Pokušaj sa mnom, pa što bude. – Nastala je kratka stanka. – Vrijedilo bi pokušati i zbog nečega drugog.

– Nečega drugog? – zainteresira se Jesse i odmakne od naslona.

– Ti si ovaj kraj oslobodio Kingfisherova nasilja, a to' stvara nove, neslućene mogućnosti. Na primjer – most.

– Kakav most?

– Pa... most preko rijeke. Most bi povezivao grad i cio kraj s ove strane rijeke s istokom, sa željeznicom. A to bi značilo odlučujuću prekretnicu i neslućeni napredak. Kingfisher je dosad ometao gradnju, i na tomu se slomio moj otac.

Kingfisher je ispao iz igre, a i njegov predradnik. Zacijelo slutiš što će se sad dogoditi ovdje?

– Baš me briga – odreže Jesse. Ona ga presiječe pogledom.

– Dakako – naruga se djevojka – kad imaš svoju zvijezdu vodilju. Drugo i nije važno. Čini se da si se u životu vraški razočarao, Jesse Jones.

On bezvoljno odmahne rukom.

– Kamo god podem, čeka me borba, i zato jašem dalje. Ondje u kolibi na pašnjaku leži mrtav predradnik. Nisam ga htio ubiti, ali mi ništa drugo nije preostalo. I tako će biti, sutra, prekosutra... dokle god budem živ. Uvijek će mi se na putu ispriječiti nekakav Kingfisher. I ovdje će uskoro biti sve po starom. Pojavit će se ambiciozan čovjek željan moći i, ako ostanem, morat ću se opredijeliti, za njega ili protiv. I zato radije jašem dalje. Žao mi je, Christino. Uz mene ne bi bila sretna. Ne zovem se samo Jesse Jones. Ja sam Jesse Jones Ringold.

Sad joj je mnogo toga bilo jasnije. Više se nije čudila njegovu pothvatu na rijeci ni pobjedi koju je izvojevao nad Kingfisherom i njegovim momcima.

– Znači, ti si poznati revolveraš Jesse Jones Ringold?!

On lako kimne.

– Rod mi je u Teksasu ozloglašen, je li? – promrsi Jesse gorko se osmijehujući. – Među njima bilo je revolveraša i bandita. Zbog nemile slave koju sam stekao, nigdje se ne mogu skrasiti. I zato neprestano lutam, ali ma što uradio, sudbina mi je predodređena. Njoj neću izbjeći.

– Da ipak pokušaš? – U očima joj je čitao usrdnu molbu.

Nagnuo se naprijed i pogladio je po kosi.

– Chris, ti si divna – reče s priz-

vukom ganuća u glasu. Odgovaraš liku žene kakav sam zamislio... ali od toga ne može biti ništa. Ja sam ozloglašeni revolveraš. Mrze me i boje me se. Mnoga hulja priželjuje da joj štitim interese. Da zavedim red u gradove u kojima vlada bezakonje, da progonim zločince, da se borim za slabiće i kukavice kao što su stanovnici Wild Rivera. A kad nekoga ustrijelim, nitko sa mnom ne dijeli odgovornost. Chris, hvala ti na svemu. Ali najbolje će biti da odem.

Jesse ustane i s naslona uzme opasač s koltom. Dok se opasivao lice mu je bilo bezizražajno. Ono što je osjećao odavala je samo crta gorčine na rubu usana.

Christina je nepomično sjedila za stolom. U očima joj je bljesnulo.

– Nije li dužnost jačega da štiti slabijega – prozbori gledajući mu netremice u oči. – Tako je bilo od početka svijeta. Ali ja te više neću moliti, Jesse. Ne bi vrijedilo ni kad bi ti priznala da bih s tobom i bosonoga išla nakraj svijeta. Razumijem te i želim ti mnogo sreće. Jaši i dalje za svojom zvijezdom. Jednom ćeš se uvjeriti da je to bilo najobičnije bježanje. Tad ćeš odlučiti da se zaustaviš na jednomu mjestu. Možda se vratiš u Wild River. Ako se to dogodi, znaš gdje ćeš me naći.

Rekla je to mirno, ali je njega duboko dirnula svaka njezina riječ.

Zatim se okrene i pode k vratima. Kad se obazro preko ramena, još je sjedila za stolom, uspravna poput svijeće i uzdignute glave.

U pogledu mu se ogledalo duboko žaljenje.

Tad izide.

Odveže konja i uzjaše. Pred stajom za iznajmljivanje zaustavi se.

– Dajte mu sve potrebno – do-
baci konjušaru. – Ja ću malo od-
spavati gore na sijenu.

– Samo izvolite, gospodine – osmjehne se susretljivo crnomanjasti čovjek. – Ali zašto na sijenu?! U hotelu vas čeka najbolja soba... što god zaželite. Samo recite. Ovaj ste grad uvelike zadužili. Skinuli ste nam s vrata tiranina...

– Znam – nestrpljivo ga presiječe Jesse. – A sad biste htjeli da vam sa svojim koltom još neko vrijeme budem na usluzi. Za to biste platili, je li?

Ne dočekavši odgovor, počne se uspinjati ljestvama.

– Dobro istrljajte ždrijepca – poviče odozgo.

Malo zatim ležao je u sijenu i uto-
nuo u dubok san.

V

Probudio se tek sutradan oko jedanaest sati.

Kad je sa sjenika sišao u staju, u prednjem dijelu, zatekao je dvojicu kako sjede na sanduku za zob. Kad su ga ugledali, ustali su pomno ga motreći.

Uzvratio im je istom mjerom. Odmah je zapazio da pred sobom ima oprezne, prokušane borce.

– Donosimo vam poruku gospodina Kingfishera – oglasi se promuklim glasom viši došljak. – On vas moli da ga posjetite. Htio bi razgovarati s vama. Je li vam jasno? On vas moli!

– Vama se to očito ne sviđa – nakostriješi se Jesse.

Nije mu promaklo da ih je tako bocnuo u živac. Ipak su se suzdržali. Zacijelo su ga se bojali.

– Mi smo plaćeni da jašemo za gospodina Kingfishera i da izvršavamo njegova naređenja – promrsi niži momak pomirljivo. – Nije nam do svade s vama, gospo-

dine. Uopće nije važno što nam se sviđa a što ne.

— Doći ću — odreže kratko Jesse i okrene im leđa. Zaputi se prema odjeljku u kojemu je bio njegov ždrijebac i neko se vrijeme pozabavi njime.

Uzjahavši, zaputi se prema hotelu u kojemu je ležao ranjenik.

Dok je za gredu pred hoteiom vezao konja, na sebi je osjećao mnoge poglede. Nije pobudio zanimanje samo mještana. U gradu je bilo neuobičajeno živo. Glavna ulica bila je zakrčena kolima.

Vijest o događajima zacijelo se proširila po svoj okolini. I sad su se svi sjatili u grad, svi koji su dosad živjeli u sjeni velikog rančera. Na Jesseovim usnama pojavi se preziran osmijeh. Jedan od njih zacijelo likuje misleći da je kucnuo njegov veliki trenutak, pomisli. Ali što ga se to, do vraga, tiče!

Ušao je u hotelsko predvorje. Čovjek u recepciji preduhitri ga:

— Soba broj pet ... na katu lijevo.

Jesse se počne uspinjati stubi-štem. Pred vratima s označenim brojem malo zastane, zatim lagano pokuca. Ne čekajući odgovor, odškrine vrata.

Ranjenik nije bio sam. Jesse pokraj postelje ugleda onu dvojicu iz staje.

— Samo udite! — pozove ga rančer.

Gornjim dijelom tijela počivao je na nekoliko jastuka, pa je lako mogao pratiti što se događa oko njega. Kad je Jesse za sobom htio zatvoriti vrata, rančer podigne ruku:

— Neka ostanu otvorena, prijatelju. Htio bih da porazgovorimo nasamu.

Jesse samo kimne i ostane pokraj vrata, čekajući da izidu ona dvojica. Po načinu kako su nošili revolvere zaključio da pred sobom

ima revolveraše koji se nešto razumiju i u posao na ranču.

Za sobom su zatvorili vrata.

Rančer i Jesse ostali su sami. Ovaj drugi nije se micao od vrata.

— To su Ben Wabra i Laray Callaghan, moj drugi i treći predradnik — ponovo se s postelje oglasi ranjenik. — Dojahali su po narednju dvadesetorici kauboja na čelu. Momke sam poslao natrag na pašnjake.

Nastala je stanka. Rančer ju je namjerno oduljio dajući Jesseu priliku da nešto kaže. Ali Jesse je uporno šutio.

Motрили su se oči u oči, i odmjeravali snage.

Rančerove oči svjetlucale su grozničavo. Ipak je bio pri punoj svijesti. Istina, zbog prilična gubitka krvi bio je slab i nemoćan. Čelo mu je bilo orošeno znojem. Jesseu je bilo jasno da ovaj čovjek vodi svoju najtežu borbu: da ostane budan. Za ono što mu predstoji potrebna mu je potpuna svijest, a to nije bilo lako. Ali Kingfisher nije bio velik samo tijelom.

Naglo je progovorio kao da žali za svakim izgubljenim trenutkom.

— Moji sinovi... zahvaljujem vam, Jesse Jones. Saznao sam što se dogodilo na rijeci. Spasili ste ih od sigurne smrti. Pomogla vam je samo Christina Lane. Upravo je užasno koliko me mrze. Sinove mi spasava neznanac u prolazu uz pomoć upravo Christine Lane.

— Kako im je?

— Prilično dobro. Izvukli su se s jakom prehladom. Znoje se od vrućeg čaja. — Pogled mu se smrači.

— S nama je gotovo. Mislim u prvomu redu na ugled i moć što smo je uživali. Za to je najviše kriv Sid O'Hearra. Učinio je neoprostivu pogrešku kad vas je svima za primjer htio natjerati...

— Dobro — nestrpljivo ga presi-

ječe Jesse. – Sto zapravo hoćete? Zašto ste me pozvali? Da mi zahvalite? Nije potrebno. Kad sam vas onesviještena doveo u grad, uzeo sam vam iz novčanika dvadeset dolara. U bilježnicu sam vam napisao priznanicu. I tako sam podmicao troškove koje sam imao prilikom spasavanja. Dakle, vi mi ništa više ne dugujete. Drago mi je što su se dječaci izvukli. Oni nisu krivi što svi mrze njihova oca ili ga se plaše. Ako ste radi njih htjeli prigrabiti što više moći, ljuto ste se prevarili, gospodine Kingfisheru. Kad oni odrastu, živjet će u drukčijem svijetu. Onda neće odlučivati moć i surovost nego snaga zakona. A oni će oko sebe susretati samo neprijatelje. Pogriješili ste, gospodine Kingfisheru. Umjesto da im pribavite prijatelje, ostavit ćete ih okružene neprijateljima. Nisu maknuli prstom da im pomognu kad su bili u smrtnoj opasnosti, iz kuka-vičluka ili mržnje. O tomu biste trebali razmisliti.

Jesse se okrene kao da će izići, ali Kingfisher brzo reče:

– Ostanite, Jones! Pozvao sam vas da vam ponudim posao.

– Posao!

Jesse se okrene s iznenađenjem u očima.

– Da, posao. Riječ je o mojoj stoci.

Jesse Jones nabere obrve.

– Što bih ja mogao uraditi za vašu stoku?

– Mogli biste je spasiti.

– Spasiti!

– Da, spasiti. Imam dvadeset tisuća grla. Odustao sam od plana da stado povećam na pedeset tisuća. Maloprije ste imali pravo, Jones. Sinovima ću ostaviti samo neprijatelje. Htio sam im ostaviti kraljevstvo, a bio je dovoljan jedan jedini revolveraš da me baci u prašinu. Jones, znate li što će se dogo-

diti ako mi ne pomognete?

Govorio je zadihano, a sve veće uzbuđenje ogledalo mu se u užarenu pogledu.

Jesse je naslućivao odgovor, ali je šutio.

– Nasrnut će na moju stoku sa svih strana, kao vukovi na nemoćnoga sjevernog jelena u duboku snijegu. Čovječe, oni su takvu priliku čekali godinama. Vrebali su na granicama koje sam uspijevaio braniti jedino nesmiljenom surovošću. Njima će se priključiti i neki moji jahači. Moj pad privući će sav ološ pet stotina milja uokrug.

Rančer se toliko zamorio da je morao odahnuti. Nastavio je nakon kratke stanke.

– Za njima će doći doseljenici, farmeri. Ja ih ovakav više ne mogu zadržati. Jones, ja još nikad nikoga nisam molio za pomoć. Sad molim vas. Radi sinova. Trebalo mi je petnaest godina da podignem ranč i uzgojim stado od petnaest tisuća grla. Najprije sam se borio s Indijancima, poslije sa susjedima koji su mi sve htjeli oeti. Izgubio sam ženu, i djeca su ostala bez majke. Često sam griješio, priznajem. Ali zar da sve propadne zato što više nemam dobra predradnika, a sam neću smjeti iz postelje nekoliko tjedana, i tko zna kad ću uzjahati. Jones, ja sam poražen čovjek. Znam da od ranča neće ostati mnogo. Svuda će nicati ograde. Vlada će štititi doseljenike. Meni će možda ostati koji pašnjak. Jones, vrijeme je nasilja za nama. Vi ste me oborili, a istodobno ste mi spasili djecu. Zato...

– Zašto ste tako sigurni da bih baš ja mogao spasiti vašu stoku?

– mirno upita Jesse Jones i odmah nadoda: – Ne poznajemo se. To što sam vam se uspješno suprotstavio s oružjem u ruci još ne

znači da bih bio dobar predradnik, da se možete pouzdati u mene. – Jesse zavrti glavom. – Mogli biste se prevariti, gospodine Kingfisheru. Potražite nekoga koga poznajete bolje.

Rančer se malo pridigne u postelji a u užarenu pogledu mu bljesne.

– Ja hoću vas – zasopće. Bilo je očito da je pri kraju snaga. – Vi ste iz rijeke izvukli moju djecu, a za to je osim hrabrosti potrebna i čestitost, pa i jak ponos, da ne spominjem prezir prema kukavičluku i mržnji onih koji su sve to zlorado promatrali. Zatim ste se borili s mojim ljudima, pa i sa mnom. U mojem novčaniku bilo je trista dolara a vi ste uzeli samo dvadeset i ostavili priznanicu. Jones, ja vas smatram čovjekom vrijednim svakoga štovanja. Smatram vas velikim borcem punim samopouzdanja i uvjeren sam da biste mogli ukrotiti i voditi moje prilično ogrubjele momke. Osim toga, nešto mi govori da ste dobar stočar. Po naglasku sam zapazio da ste Teksašanin, ali i to da ste obrazovaniji od prosječnoga kauboja. U životu ste zacijelo svašta doživjeli, pa biste se mogli uhvatiti ukoštac i s bankom Ala Houstona.

– Ala Houstona! – iznenadi se Jesse. Na licu mu se pojavi izraz napetosti. Nalikovao je na vuka koji je u daljini začuo vučji zov. – Alfonsa Houstona? China-Houstona?

– Znači, poznajete ga – reče ranjenik. – Zapravo, tko nije čuo o njemu? Isprva sam mislio da ste jedan od njegovih, ali nakon događaja na rijeci...

– Dobro – upadne mu Jesse u riječ. – Gdje se klatari taj vaš Houston?

– Negdje... negdje u krševitim brežuljcima iza granice mog pos-

jeda. Jones, molim...

Jesse ga prekine kretnjom ruke i ušeta se sobom. Zatim stane pokraj prozora i zagleda se preko krovova kuća.

– Ako hoćete, upoznat ću vas sa svojim planovima – ponovo se s postelje oglasi ranjeni rančer. – Odlučio sam prodati veći dio stada, osamnaest tisuća goveda. Zadržat ću samo dvije tisuće. Dao bih vam odriješene ruke. Radili biste za udio, ne za plaću, za deset posto od svakoga prodanog goveda. Za samo pola godine mogli biste zaslužiti dvadeset tisuća dolara. Toliko vam nudim, jer vam vjerujem. Čovjek koji život stavlja na kocku da bi spasio nepoznate dječake neće nikad iznevjeriti ortaka.

Jesse je i dalje gledao kroz prozor. Pogledom je prelazio preko osedlanih konja, skupina građana i ljudi iz okolice. Ugledao je i tipove koji su stajali po strani, pušeci ili grickajući kakvo drvce.

Svi su pomno motrili oko sebe i nešto čekali. Sve je zanimalo što će poduzeti teško ranjeni Todhunter Kingfisher, sad kad je izgubio predradnika.

Jesseu nije promakla napetost koja je obuzela sve živo u gradiću. Misli su mu ipak bile obuzete čovjekom čije je ime maloprije izgavorio ranjeni rančer.

Ako je Alfonso Houston zainteresiran za Kingfisherovu stoku, zacijelo je i on već saznao što se dogodilo i u grad poslao čovjeka da se propita. U to nije bilo sumnje.

Jesse se okrene. Pogledi im se sretnu.

– Što misli liječnik o vašim ranama?

Rančer je malo oklijevao s odgovorom. Oznojeno, mu se čelo nabere.

– Lijeva noga ostat će mi uko-

čena, ali i s takvom ću moći jahati. Druga je rana opasnija i zbog nje neću dugo smjeti na konja. Snaga me napušta, Jesse. Jedva govorim...

Jesse ga je neko vrijeme zamišljeno promatrao. U očima mu se odražavalo žaljenje, ogorčenje, ali i razumijevanje.

– Ja se zapravo zovem Jesse Jones Ringold, gospodine – predstavi se nabrašši čelo. – Teksaški revolveraš Jesse J. Ringold. Nudite li mi još taj posao?

– Nudim – brzo odgovori ranjenik. – Sad znam da ste već gonili stada. Pronose se glasine...

– Znam – upadne mu Jesse u riječ. – A na Chisholm-Trailu oteo mi je Alfonso Houston prije nekoliko godina manje stado.

U rančevim grozničavim očima bljesne nada.

– Prihvaćate li?

– Prihvaćam, gospodine Kingfisheru! Uz udio od deset posto od svakoga prodanog goveda.

Todhunter Kingfisher s mukom pruži drhtavu ruku.

Jesse je prihvati i odgovor je bio potvrđen.

Rančer pozove dvojicu predradnika.

– On će vam ubuduće izdavati naredjenja – reče ulazeći u govor posljednju snagu. – On će umjesto mene voditi ranč. Ostavljam mu slobodne ruke.

Glava mu zatim klone u stranu i on se onesvijesti.

Jesse se okrene dvojici predradnika.

Predstavili su se. Ben Wabra bio je plavokos i, poput većine Teksašina, na prvi pogled doimao se opušteno. Lice mu je krasila kratka brada, ali ni po čemu nije ostavljao dojam kicoša. Kretnje su mu bile odrješite a pogled oštar.

Ridokosi Irac Larry Callaghan

bio je niži. Kretnje vitkoga ali mišićavoga tijela podsjećale su na mačku. U prvi mah doimao se mlade, ali kad ga se bolje pogledalo, na licu punom sunčanih pjega mogle su se nazrijeti crte koje su upozoravale na težak i surov život.

– Krenimo! – reče Jesse. – Pokazat ćete mi što je moguće brže sve što pripada Kingfisherovu ranču. Koliko nam treba da sve obidemo?

Ben Wabra neodređeno slegne ramenima.

– Tjedan... možda i više.

A Callaghan doda:

– Ovisi o tomu koliko ćemo ostati u sedlu, Jones, i koliko pažnje namjeravate posvetiti obilasku.

Kad se pročulo da je Jesse Jones preuzeo brigu o Kingfisherovu ranču, neizvjesnosti je došao kraj, i u gradu i u okolici. Svi su morali priznati da je Todhunter Kingfisher povukao dobar potez.

VI

Wabrino se predviđanje ispunilo. Zaista im je trebalo sedam dana da Jesse Jones upozna ranč i ljude, da o svemu dobije kakvu-takvu sliku.

Vrijeme se u međuvremenu popravilo, a to je bio znak da je proljeće već nastupilo. Oblaci su se razili i sunce je zagrijalo zemlju. Vlati trave nicala su posvuda.

Pošto je obišao ranč, Jesse je počeo izdavati zapovijedi. Po načinu kako je to radio, Wabra i Callaghan mogli su zaključiti samo jedno: novi gazda razumije se u proljetno okupljanje stada. Shvatili su i to da je navikao zapovijedati i da mu zadaća koje se bio prihvatio neće biti ni prevelika ni preteška.

I oni su svojski prionuli na posao, prenoseći radni polet i na ostale. Svaki je predvodio skupinu od dvadesetak kauboja. Ostatak je bio razmješten po stražarnicama na granici velikog posjeda.

Posao na ranču bio je u punom zamahu.

Jesse Jones bio je neumoran. Stizao je svuda.

Prvi dio posla nije bio težak. Budući da je Kingfisher odlučio prodati osamnaest tisuća goveda, najprije ih je valjalo izdvojiti u tri stada.

Do najbliže željezničke stanice Union Pacifica bilo je oko tri stotine milja, pa će biti potrebno gotovo pet tjedana da se svako stado dotjera do pruge i utovari.

Trebalo je početi s prvih šest tisuća, okupiti ih i potjerati prema pruzi. Posao će biti povjeren Wabriu ili Callaghanu, i dok jedan od njih sa svojim ljudima bude gonio stoku, onaj će drugi okupljati drugo stado. Kad se goniči prvoga stada vrate s puta, drugo će stado biti spremno da pođe istim putem, a istodobno će početi okupljanje trećega stada.

A to je za svakoga čovjeka na ranču značilo više od četiri mjeseca mukotrpna rada. Mnogi će danima i po dvadeset sati morati ostate u sedlu. Pogotovu teško biti će ljeti kad će stoka trpjeti od vrućine, prašine i insekata. Goniči su bili svjesni da ih na putu čeka pravi pakao.

Svi su to znali, pa ipak nitko nije otkazao. Jessea je to donekle začudilo jer su svi Kingfisherovi ljudi bili izraziti kauboји. Među njima bilo je i momaka koji su vješto povlačili kolt i točno gadali, takozvanih kauboја-revolveraša koji su za nešto veću plaću bili spremni boriti se. Posao na pašnjaku nije ih osobito zanimao.

Jesse je tih dana bio neumoran. Bio je svuda, sve je organizirao, izdajući zapovijedi i držeći sve pod kontrolom. Tih je dana često mislio na Alfonsa Houstona.

Jednoga lijepog proljetnog popodneva sreo ga je u brežuljcima na istočnoj granici ranča. Bio je to divlji, krševit kraj u kojemu bi se uspješno mogla sakriti cijela mala vojska.

U brda je ujahao slijedeći tragove stoke i dvojice nepoznatih jahača, zacijelo kradljivaca. Nije bilo sumnje da im je netko otjerao dva tuceta goveda. Budući da su tragovi još bili svježiji, jahao je oprezno.

Pred jednim kanjonom naglo se zaustavi. Pred sobom ugleda stoku. Napeto je zvjerao na sve strane, ali nigdje nije bilo nikoga. Stoka se mirno vraćala istim putem jer je u to doba godine na otvorenim pašnjacima bilo ugodnije nego među krševitim stijenjem.

Jesse iz navlake izvuče pušku i, pustivši malo stado da prođe pokraj njega, ujaše u kanjon.

Nakon dvije stotine metara ugleda dvojicu bandita.

Bili su mrtvi, svaki pogoden na nekoliko mjesta. Zacijelo su uletjeli u zasjedu, nametne se Jesseu prva pomisao.

Odmah udvostruči oprez i krene tragovima nekolicine jahača. Izišavši iz kanjona počne uskim puteljkom zaobilaziti kamenito brdo.

Tad se pred njim pojavi Alfonso Houston. Izjahao je na crnom konju između dvije visoke stijene, smijući se promuklo.

— Jesam li te uplašio, momče? Nadam se da si odmah prepoznao dobrog tetka Alfonsa, je li?

Upitao je to svojim karakteristično hrapavim glasom.

Jesse zaustavi ždrijepca i pomno promotri sumnjiva mjesta među

stijenjem.

– Ne moraš se bojati – dobaci mu Alfonso Houston uz smijeh. – Sâm sam. Motrim te već dobra dva sata i sad je čas da porazgovorimo u miru. Siguran sam da nas ovdje nitko ne može ni čuti ni vidjeti. Dodi, Jesse!

Nakon tih riječi potjerao je vranca naprijed. I Jesse podbode svog ždrijepca i uskoro su se obojica zaustavili na uzanom puteljku. Konji su im se dodirivali njuškama.

Neko su se vrijeme ispitivački gledali oči u oči.

– Postao si zreliji – progovori Al Houston kimajući u znak potvrde. – Pravi pravcati muškarac! A i sreća te pratila. Kad sam saznao da je jedan jedini čovjek srušio Kingfishera, u prvi sam mah pomislio da je posrijedi dobra šala.

– Još vjeruješ da je posrijedi bila šala?

– Donekle. Igra slučaja... sudbina. Poslije sam saznao da te stari Kingfisher pridobio za sebe. To mu je bio izvrstan potez. Ali meni je palo na um nešto bolje.

– Da čujem?

– Pozivam te da prijedeš na moju stranu. No, što kažeš?

Jesse je mirno promatrao bandita. Što je toga trenutka osjećao, zadržao je duboko u sebi.

Al Houston je bio desetak godina stariji od Jessea.

Bili su otprilike istoga stasa i težine. Bandit je imao trouglasto lice a s rubova usana padali su mu crni brkovi, čime je malo podsjećao na Kineza. Tom dojmu pridonijeli su i uska bradica i kao ugljen crne oči položene malo ukoso. Unatoč tomu Houston je bio čistokrvni Škot. Jesse je to znao dobro jer je nekoć davno u Teksasu jedna njegova teta bila udana za

tog čovjeka. Njih dvojica bili su prava svojta.

Jesse zavrti glavom i namršti se.

– Uzalud se trudiš, Al. Još ti nisam oprostio ono na Chisholm-Trailu.

Bandit raskolači oči hineći iznenađenje. Zatim prasne u smijeh.

– Ne ceri se tako glupo! Nisi ništa bolji od svog brata koji je također krao stoku. I on mi je usred čiče zime pokušao ukrasti nekoliko goveda, ali sam ga preduhitrio i...

– I moj je brat Freddy pobjegao glavom bez obzira kad je ugladao hlabrog Jesseja!

– Ne, nije tako! Dočekao me iza nanosa snijega i teško me ranio... Tek tada je hlabro... pobjegao. Porjurio sam za njim da ga uhvatim i dovedem pred šerifa, ali on mi je ubio konja. Moja je potjera kroz gusti snijeg bila uzaludna. Jedva sam dizao noge iz visoka snijega. Da moj položaj bude gori, pojavilo se i nekoliko vukova. Pucao sam i uskoro ostao bez municije. On je sigurno morao čuti pucnjavu, ali se nije vratio da vidi što se događa.

– Možda nije htio smetati vukovima – smijuljio se Al Houston.

– Da nisu tada vukovi nanjušili moja goveda, sa mnom bi bilo gotovo, jer se praznom puškom ne bih mogao obraniti od gladnih zvijeri. Zakleo sam se da ću se osvetiti zlikovcu, ali mi to nije uspjelo, jer ga je neko stado zgazilo u stampeđu... I to je stado pokušao ukrasti!

– Znači da je bio kradljivac stoke! Baš strašno!

– Da, bio je kradljivac stoke kao i ti!

– Zar se još sjećaš kako sam ti zdipio stotinjak goveda?

– I te kako se sjećam, jer sam sâm morao za tobom u potjeru. A ti si očekivao da ću za vama po-

slati barem polovicu svojih ljudi, što bi ti olakšalo posao kog glavnog stada. Al, ne pokušavaj sa mnom više takve trikove.

– A ako ipak pokušam? – upita Al Houston pokazujući između tanjih usnica bijele zube.

– Zašto su ona dvojica mrtva?

– Ne podnosim momke koji mi se miješaju u posao – osmijehne se Al Houston. – Ovi su se pokušali osamostaliti.

– I zato ste ih ubili? ·

Houston raširi ruke kao da se ispričava.

– Što nam je drugo preostalo. Neka drugima služe za primjer. Te dvije budale otjerale su vam nešto stoke bez mog odobrenja. U našem poslu mora biti reda. Nego, još mi nisi odgovorio na pitanje. Čak si mi zaprijetio. Pitam te još jednom: što ćeš poduzeti zainteresiram li se za Kingfisherovu stoku?

U Jesseovu pogledu bljesne.

– Okani se čorava posla, jer...

– Jer...?

– Jer bi ti odzvonilo u tom slučaju. Ako se stoci o kojoj se brinem ili ljudima koji su mi povjereni ista dogodi, progonit ću te makar nakraj svijeta. Ja, istina, nisam ni šerif, ni sudac, ali budi siguran da nećeš izbjeći odmazdi.

Bandit ga je neko vrijeme promatrao u nedoumici.

– Da nisam čuo na svoje uši, ne bih povjerovao! Zašto ti je, do vraga, toliko stalo do te stoke.

– Preuzeo sam posao, pa ću ga i obaviti.

Al Houston iskrivi usne u prezirnu grimasu.

– Jesse, promisli. Je li sve to vrijedno truda?

– Kako se uzme. Ne radim za plaću. Za svako govedo koje otjeram do utovarne rampe na pruzi dobit ću deset posto. Riječ je o osamnaest tisuća goveda.

– Oho! – iznenadi se Al Houston.

U Jesseovu pogledu ponovo sijevne prijetnja.

– Al, ponovit ću da bolje upamtiš. Ako se ljudima i stoci tvojom krivicom nešto dogodi putom, pronaći ću te makar se uvukao u mišju rupu. A zatim...

U tišini su se promatrali oči u oči. Jesse se bljedilo osmijehne.

– Uostalom, Al, nije to jedino stado u Teksasu. Zašto ne pokušaš negdje drugdje. Zašto da se pgrabimo ako se to može izbjeći.

Bandit zahihota.

– Misliš li da te se bojim! Varaš se! Još davno u Teksasu bio sam bolji u povlačenju kolta od bilo koga Ringolda. A odonda sam mnogo napredovao. Uvjeren sam da mi ni ti nisi dorasao, unatoč ugledu što si ga stekao. Osim toga, za svaki slučaj u rukavu uvijek imam keca.

Dok je to govorio podigao je ruku i glasno zapucketao prstima.

Jesse podiže pogled. Na stijenama ugleda tri puške, sve upe-rene u njega.

– Vidiš li, momče – naceri se Al Houston. – Ne bi mi bilo teško da kretnjom ruke uklonim revnosnog predradnika. Stada bih se zatim dokopao bez pò muke. Uvjeren sam da bi većina Kingfisherovih jahača prešla na moju stranu. Ili se varam?

– Zašto to ne uradiš? – upita Jesse hladno.

U Houstonovim crnim očima bljesne iskra.

– Zato jer sam siguran da ćeš uvidjeti kako imam pravo i kako ću te pridobiti za sebe. Ponovo ćemo se sresti kad za to dode vrijeme. Posao oko stoke nitko neće uraditi bolje od tebe. Kradljivci te neće ometati, za to ću se ja pobrinuti. Štitit ću te kao što dolikuje

dobrom tetku. A što se tiče onoga malog stada na Chisholm-Trailu, uvijek sam ga smatrao tvojim malim darom. Sad se možeš vratiti, momče! Kreći!

Posljednju riječ povikao je oštro.

Jesse Jones okrene konja i vrati se putom kojim je bio dojahao.

Misli su mu bile zaokupljene prijetnjom što se nadvila nad stado koje mu je bilo povjereno. Razmišljao je o taktici koju bi Alfonso Houston mogao primijeniti kako bi ga prisilio da promijeni stranu.

A Houston je bio pravi vrag.

Razmotrivši sve mogućnosti, Jesse donese zaključak: premda je Houston bio kradljivac stoke, kao i većinu bandita u prvomu ga je redu zanimao novac. Iz toga je proizlazilo da će banditu biti najjednostavnije u miru pričekati da Jesse svu stoku otjera do željezničke pruge i proda je.

A zatim...! A što će Al Houston poduzeti tad? Možda će se poslužiti kojim svojim iskušanim trikom?

Jesseu neće preostati drugo nego da Houstonove skrivene namjere unaprijed predvidi i pravodobno spriječiti.

A to neće biti laka zadaća.

VII

Otkako je preuzeo nadzor nad Kingfisherovim rančem, protekla su samo tri tjedna. Za to vrijeme nije odlazio u grad, pa ga je sad jedva prepoznao.

Wild River znatno se proširio. Upravo su gradili nekoliko novih kuća. Svuda se udaralo čekićima i pililo, ukratko, grad je bio pun poslovnih užurbanosti i života.

I s rijeke je dopirao žamor. Upravo su podizali mlin i pilanu.

Rijeka je u proteklih dvadesetak dana prilično opala, gotovo do svoje uobičajene razine. Hrid usred rijeke, s koje je Jesse otrgao smrti dvojicu dječaka, sad je mnogo više stršila iz vode, doimajući se poput otočića o koji su se lomile vodene mase.

Jesse se pomno zagleda u otočić. I na njem su radnici nešto radili. Obrati se prvom prolazniku a ovaj mu u nekoliko riječi objasni da će na otočiću biti središnji stup budućeg mosta.

Jesse je od čuda samo kimao.

Tko je sve to tako brzo pokrenuo, zaokupi ga pitanje.

Je li u igru upleteno nekoliko poduzetnika usuglašenih interesa? Ili je sve djelo jednoga jedinog čovjeka koji je uočio idealnu priliku i svim se žarom posvetio provedbi plana.

Što me se sve to tiče, pomisli Jesse, i bez toga imam dovoljno problema i pune ruke posla. Neka rade što ih je volja.

Putem do hotela projahao je pokraj nekoliko novogradnji. Nekima se već mogla prepoznati buduća namjena. Bilo je ovdje saluna, trgovina i hotela. Jednu zgradu gradili su od kamena. Izgrađeni su bili samo temelji, ali se na ploči moglo pročitati:

•Ovdje Garland Company podiže Wild River City Bank.

Jesse zaustavi ždrijepca i zapili se u natpis. Sve mu je bilo jasno. Iza svega toga stajala su dvojica braće, Hias i Frank Garland.

Ako je tako, onda će stanovnici ovoga kraja biti žedni prevedeni preko vode. Jer kad se Garlandovi nečega prihvate, neće se dati ničim zaustaviti i grad će uskoro biti u njihovoj vlasti. Zato i grade most, a kad bude gotov, zavladat će cijelim krajem nemilice zgrtajući novac.

Krenuo je dalje i zaustavio se pred hotelom. Ali u mislima nije bio zaokupljen Todhunterom Kingfisherom nego Christinom Lane. Odjednom osjeti neodoljivu potrebu da je vidi.

Ta ga je želja proganjala nekoliko proteklih dana. Ipak je suzbije i uđe u hotel.

– Je li Kingfisher u istoj sobi?
– upita portira, novajliju koji ga nije poznao...

Dobivši potvrđan odgovor, htjede se uspeti stubištem kojim su upravo bučno silazila dva dječaka.

Bili su to Bob i Ollie Kingfisher, vragolani koje je bio izvukao iz ledene rijeke.

Ugledavši ga, iznenađeno su zastali i izbećili oči.

– Hej, kauboji! – osmjehne im se Jesse. – Jeste li ozdravili?

– Nemamo više hunjavicu – ogłosi se viši.

– I kašalj je prestao – doda onaj drugi.

Nakon toga ponovo su se zablenuli u Jessea kao da pred sobom vide čudovište. Jesse se zbunjeno osmjehne.

– Što vam je, djeco? Imam li dvije glave? Ili vam se na meni ne svida nešto drugo?

Pogledavali su se oklijevajući. Niži se dječak ojunači:

– Vi ste nam doduše spasili život, gospodine, i mi smo vam za to zahvalni. Ali to bi učinio i naš otac. I on bi se odvažio na tako nešto. On za vama ne zaostaje ni u čemu. U borbi ste ga pobijedili jer je sreća bila na vašoj strani.

– Svakako – složi se Jesse. – Imao sam vrašku sreću.

Promatrali su ga nepovjerljivo, ali po ozbiljnosti kojom je to rekao nije se moglo zaključiti da im se podruguje.

Zadovoljno su mu pružili ruke.

– Imamo mnogo posla – reče

svjetlokosi dječak. – Ja sam Bob, a ovo je Ollie. Zbog bezveznog štrebanja ostaje nam malo vremena za pametne stvari. Do viđenja, gospodine!

Okrenuli su se i otrčali na ulicu.

Jesse polako krene na kat i pokuca na vrata sobe u kojoj je bio rančer. Kingfisher je još ležao u postelji. Lice mu je bilo upalo i doimao se iscrpljeno.

Jesse primakne stolac postelji i sjedne. Naslon je okrenuo sprijeda i na nj naslonio ruke. Zatim se zagleda u ranjenika i kimne mu.

– Počelo je dobro – prozbori iskašljavši se. – Za sedam dana okupili smo šest tisuća grla. Ben Wabra i njegovi momci otjerat će ih do pruge. Budući da je na rijeci uzvodno tek stotinu milja oдавde prikladan gaz, morat će putovati u velikom luku. Da je na rijeci most, stigli bismo do cilja mnogo brže. A kako je vama, gospodine Kingfisheru?

Rančer se osmjehne na silu.

– Ne mogu se pohvaliti. Dobio sam i upalu pluća. Čini se, Jesse, da ste me onesposobili na dulje vrijeme i izbacili iz igre. Osjetio sam to prilikom našega posljednjeg razgovora. Čovjek u mojem položaju, koji je potpuno ovisan o drugom čovjeku, osjeća se neizrecivo jadno i nemoćno. Jesse, vi ste me zaista dokrajčili. Sad još pokušavam za sinove spasiti ono što se još može spasiti. Vjerujte mi, ovo ležanje pravi je pakao, ova neaktivnost, nemoćnost. Pokadšto vas mrzim u mislima a odmah zatim osjećam prema vama zahvalnost što ste mi spasili djecu i pomogli mi u nevolji. Dobro, radite i dalje kako vam se čini najbolje. Dao sam vam neograničenu punomoć. Ja ovdje moram ležati i čekati, sretan što me ovdašnja sredina trpi, mene, nekadašnjega neumoljivog stočarskog

kralja...

– Ne zamarajte se takvim mi-
slima...

– Znam da je takvim posjedima
došao kraj, Jesse. Da se pašnjaci
ne prisvajaju niti zadržavaju silom.
No što možemo. Možda se moja
djeca neće baviti stočarstvom.
Možda će jedan od njih postati li-
ječnik a drugi odvjetnik ili tko zna
što drugo. Kako bilo da bilo, Jasse,
ja sam vam zahvalan što...

– Ja to radim za svoj desetpo-
stotni udio – presiječe ga Jasse. –
Ne morate mi zahvaljivati.

Nakon kratkog oklijevanja Jasse
produži:

– Možda će vas malo utješiti
kad vam kažem da ovaj grad ne
čekaju dobri dani. Od zla će biti
gore. Upravo sam na jednoj novo-
gradnji ugledao natpis. Na njemu
je pisalo da Garland Company u
gradu podiže banku. Budući da poz-
najem braću Garland, pitam se što
ih je navelo da svoju djelatnost pre-
bace u ovaj kraj?

Kingfisher se umorno nasmiješi.

– Tomu sam zacijelo i ja kriv –
reče s gorčinom u glasu. – Gra-
dani Wild Rivera pokušavali su
nekoliko puta privući nekoga podu-
zetnika ili poduzeće koje bi se pri-
vatilo gradnje mosta. Došlo ih je
nekoliko, ali kako sam se uvijek
umiješao, stvar bi pala u vodu.
Tako su za gradnju mosta zacijelo
saznala i braća Garland, ali su
uvidjeli da nema smisla ništa podu-
zeti dok ja ovdje budem imao
glavnu riječ.

Jesse zamišljeno zakima.

– Da, i sad su uočili povoljnu
priliku.

– Tako je. Ja sam ispao iz igre.
Dočekali su da me netko drugi iz-
baci iz nje. Znam u najmanju poje-
dinost što su isplanirali. Sagrađiti
će most ili financirati gradnju. Po-
brinut će se da se na drugoj obali,

na mojoj zemlji naseli tisuću malih
rančera i farmera koji će se svoj-
ski latiti posla.

– Mnogima će biti potrebni kre-
diti – upadne Jasse.

– Tako je. I uskoro će većina
biti zadužena do grla.

– A tek mostarina!

– Bit će tako visoka da će im
jedva nešto ostati za goli život. Sta-
rim dugovima pridodat će nove i
za nekoliko godina Garland Com-
pany posjedovat će golemo po-
dručje obradive zemlje koju su
marljivi doseljenici topili svojim
znojem. Tako se može zaraditi mili-
jun dolara, možda i više. Sve ja to
znam.

Jesse ustane i zaputi se prema
vratima. Dohvativši kvaku okrene
glavu.

– S Alfonsom Houstonom imat
ćemo neprilika. Ne sad, poslije.
Neće nas ometati dok stoku bu-
demo tjerali do utovarne rampe,
čak će se pobrinuti da nas drugi
banditi puste na miru.

– Ne razumijem. Kako...?

Jesse je nastavio ne obazirući se
na pitanje.

– Pričekat će da stoku pro-
damo, a kad budem imao novac,
pokušat će me privući na svoju
stranu. Momak je opasan. Vjero-
jatno ću ga morati ubiti. Kingfis-
heru, jednom je zbog nepoštivanja
zakona u ovom gradu nastradao
šerif. Od razočaranja se opio i uto-
pio. S njim je u ovom gradu ne-
stalo i zakona još prije nego što se
usprio nametnuti.

Zatim brzo otvori vrata i izide.

Na ulici ga dočeka iznenađenje.
Konja nije bilo na mjestu na ko-
jemu ga je bio ostavio. Uto mu
pride mršavi mladić i reče:

– Gospodica Lane poziva vas na
ručak. Naredila mi je da se pobri-
nem za vašega konja. Odveo sam
ga u njezinu šupu i nahranio ga.

Jesse potapša mladića po košćatom ramenu, zahvali i krene prema Christininom kući.

U prvi se mah malo naljutio što je djevojka tako postupila. Prisilila ga da je posjeti. S druge pak strane bilo mu je drago što će je vidjeti.

Kad je stigao pred kuću, odmah je zapazio promjenu. Jedan prozor dala je povećati, pretvorivši ga u izlog. U njemu su bile izložene haljine i tkanine.

Prednja prostorija bila je pretvorena u pravu trgovinu. Mršava djevojka blijeda lica sjedila je za stolom i na zelenu haljinu prišivala dugmad.

Ugledavši ga na vratima, zbunjeno se lecne i pocrveni.

– Gospođice Lane! – poviče.

Christina se pojavi na vratima. Ugledavši Jessea, lice joj se ozari.

– Zdravo, Jesse! Dodi u kuhinju. Ručak je gotov. Moja pomoćnica već je ručala. Ja sam čekala tebe. Dodi!

Posao je za njom ne progovorivši ni riječi. Tri je tjedna provodio noći u kolibama na pašnjacima ili pod vedrim nebom i sad ga se neobično ugodno dojmila toplina domaćeg ognjišta.

Poslužila ga je kao što to obično rade žene kad im se muž nakon posla vrati kući. Zatim mu je sjela nasuprot i zagledala u lice.

– Omršavio si, Jesse. Nastaviš, li tako otpuhtnut će te jači vjetar. Nego, zašto si se prošli put tako mučki iskrao iz grada? Zašto zapravo pomažeš Todhunteru Kingfisheru? Zbog sinova?

Nabrao je obrve i pogledao je preko stola. Zatim zaniječe glavom.

– S Kingfisherom sam sklopio povoljan posao. To je jedini razlog. Za svako prodano govedo dobit ću deset posto, a to je ukupno oko dva-deset tisuća dolara.

– A zatim?

Upitala je tiho, ali s mnogo čvrstine i ozbiljnosti u glasu.

Malo se skanjivao, zatim odloži ubrus i naglo ustane.

– Jelo mi je izvanredno prijalo, Christino. Neko vrijeme nećemo se vidjeti jer...

– Zar ćeš odmagliti i ovaj put?

– prekine ga sijevajući očima.

On ponovo sjedne.

– Samo polako, sve ću ti objasniti. U prvomu redu, na ranču me čeka velik posao. A drugo, u igru se umiješao Alfonso Houston.

– Alfonso Houston?!

– Protivnik kojega ne smijem potcjenjivati. Zainteresirao se za stado ili, bolje rečeno, za novac koji za stoku budem dobio. Momak je odlučan, vješt i lukav. Može okupiti i stotinu bandita, bude li potrebno. Kao što vidiš, glava mi puca od briga.

Nakon tih riječi ponovo ustane.

Prije nego što je stigao k vratima ona mu se ispriječi na putu zaobišavši stol. Nije mu preostalo drugo nego da je uzme u naručaj i poljubi. Volio ju je i više se nije mogao suzdržavati. A ona je to dobro znala.

Dugo su bili priljubljeni jedno uz drugo. Zaboravili su da postoji išta drugo oko njih.

Odjednom su osjetili da u sobi više nisu sami.

Naglo su se okrenuli prema vratima. Bila su otvorena a na njima su bila dva čovjeka. Stajali su kao ukopani i netremice promatrali što se događa u sobi.

Kad su na sebi osjetili ozlojeđene poglede zagrljenih, zakoračili su u kuhinju.

– Kucali smo – reče niži došljak. – Djevojka može potvrditi. Oprostite, nismo htjeli smetati. Ali neobično je važno da porazgovorimo s gospodinom Ringoldom. Smi-

jemo li? – Došljak se osmjehne Jesseu ne skidajući pogleda s djevojke. – Jesse, hoćete li nam predstaviti ovu izuzetnu ljepoticu. Znaite koliko cijenim umjetnička djela, a lijepa je žena najveće umjetničko djelo.

Sve je to ugodnim baritonom izrekao Hias Garland, vitak muškarac u elegantnu odijelu. Njegov brat Frank bio mu je sušta suprotnost i opravdano se sumnjalo da su uopće braća. Bio je za glavu viši i mnogo snažniji. Doimao se odlučno i poduzetno. Bio je jedan od onih koji se prihvaćaju i nemogućih zadataka i uglavnom ih uspješno izvršavaju. Bio je kao stvoren da zapovijeda.

– To su braća Garland – predstavi ih Jesse Christini.

Zatim ih odmjeri hladnim pogledom.

– Jednom sam bio na strani vaših protivnika, a to vam je prisjelo. Što sad hoćete?

– Ništa, baš ništa – brzo odgovori Hias Garland. – Samo smo razmišljali kako da vas pridobijemo za nas. Riječ je o mostu. Pribojavali smo se da biste s tim u vezi podržavali Kingfishera koji je bio protiv mosta. – Na usnama mu se pojavi osmijeh. – Ali sad kad znamo da vam je u gradu do nekoga toliko stalo, pao nam je kamen sa srca. Jesse, odsad je ova lijepa žena pod našom posebnom zaštitom.

Zatim se pokloni Christini i izide, a za njim i mladi brat, osmjehujući se.

Kad su se za njima zatvorila vrata, Christina se zabrinuto okrene Jesseu.

– Što sve to znači, Jesse?

– Znači to da će te ubiti ako im se ispriječim na putu – procijedi Jesse stisnutih očiju. – S njima sam se već sukobio. Desetak far-

mera unajmilo me da ih štitim od njihovih revolveraša. Zahvaljujući meni zadržali su svoje posjede. Odonda me Garlandovi pamte i više me ne potcjenjuju. Htjeli su provjeriti na čijoj sam strani. Sad im je svejedno jer znaju da...

Naglo je stao usred rečenice.

– Razumijem – reče Christina s tjeskobom u očima. – To su banditi koji se prikazuju poslovnim ljudima. Sad su uvjereni da te imaju u šaci jer su nas vidjeli kako se ljubimo.

– Tako je – promrmlja Jesse. – Na svu sreću, most me ne zanima koliko je crno pod noktom.

VIII

Kad je nakon pola sata za sobom ostavljao posljednje kuće Wild Rivera, o svemu je još jednom pomno razmislio.

Odjednom ga oblije hladan znoj. Što će biti ako i Alfonso Houston sazna za njegovu ljubav prema Christini i zaprijeti mu kao što je to uradio Hias Garland – ucjenom? Tad...

Sve se zapetljalo, i mogućnosti i rješenja, tako da se o tomu više nije usudio razmišljati. Podbo je Big Jima i potjerao ga u kas. Ponovo se sav posvetio poslu, ne štedeći idućih osam dana svoje ljude. Ben Wabra i Larry Callaghan priornuli su svojski uz posao, kao da je bio posrijedi izazov njihovu umijeću i izdržljivosti, tako da ni u čemu nisu zaostajali za Jesseom. Možda je uzrok tomu djelomice bio i u Jesseovu načinu ophođenja. Uvijek ih je smatrao ortacima koji streme zajedničkom cilju.

Bivši predradnik O'Hearra bio je drukčiji. Poput usamljena, bezosjećajna vuka samo je dijelio narede-

nja ne uspostavljajući s potčinjenima nikakav ljudski dodir.

A u tomu je između njega i Jesse Jonesa bila velika razlika. Upravo je zbog toga, Jesse u Wabri i Callaghanu dobio dvojicu valjanih pomoćnika.

Prvo je stado jednoga sivog, svi-banjskog jutra bilo spremno da krene na dugačak put.

Jahači su u prostranoj udolini bili okupili šest tisuća goveda. Bilo je spremno i stotinjak konja, kola s kuhinjom i sve drugo potrebno za takvo putovanje.

Sunce još nije izišlo a jahači su već bili u sedlima i porazmjestili se oko stada koje je mirovalo.

Jesse sa stada svrne pogled na Bena Wabra.

– Znači, otjerat ćete ih do Loup Cityja. Za to će vam trebati pet tjedana. Ja ću vas čekati ondje. Sve prepuštam tebi. Snadi se kako znaš.

Plavokosi Ben Wabra iskesi zube.

– Snaći ću se, bez brige – procijedi naoko ravnodušno, ali Jesse mu je u pogledu čitao obećanje.

Ben Wabra skine s glave šešir, njime mahne i prodorno poviče.

Povik je nadglasao sve zvukove i šumove u udolini. Prihvatili su ga goniči i uskoro je miran krajolik odjekivao od povika, praska bičeva i revolverskih hitaca.

Jahači su sa tri strane opkolili uskomešano stado. Neka uplašena goveda pokušala su se bijegom izvući iz obruča, ali bi ih vješti jahači uvijek vraćali natrag, ako je bilo potrebno i koltom.

Prvog dana prošli su pet milja i svaki je gonič pod sobom promijenio nekoliko konja.

Jesse je prva tri dana jahao sa stadom. Nije s mnogo uplitao u predradnikov posao. Pomogao bi gdje je bilo potrebno, a kad se uvjerio

da Wabrinu radu nema zamjerke, okrenuo je četvrtog dana konja i zaputio se natrag.

Na Houstona je naišao već nakon nekoliko milja. S njim su i ovaj put bila trojica bandita na lijepim vrancima. Bili su odjeveni u crno i dobro naoružani.

Susreli su se na rijeci što je bučno šumila ispod puteljka kojim je oprezno koraćao Jesseov ždrijebac. Banditi su izjahali iz šumarka i prepriječili mu put.

Houston se nasmije na sebi svojstven način. Jesse ga je poznao: kad se god spremao na neku nepodopštinu, zločin ili opasan pothvat, naoko je bio izuzetno dobro raspoložen.

– Ovo si dobro uradio, mladiću – razmetljivo će bandit. – Ni mi ne bismo ovakvo stado brže okupili i potjerali na put. Tvojim sam poslom zadovoljan, dragi nećaće. Obećajem ti da ćeš svojim udjelom biti zadovoljan. Sva muka bit će ti nadoknađena, pa i dodatnom nagradom.

Jesse ga je neko vrijeme motrio u tišini. Ništa na njemu nije ođavalo da ga je susret iznenadio ili uplašio. Doimao se opušteno.

– Ne nazivaj me ni mladićem ni nećakom – odbrusi banditu. – To što si se nekad oženio mojom tetkom ne znači da smo u rodu. A što se tiče Kingfisherova stada, ne računaj na moju pomoć. To jednostavno izbriši iz glave.

– Ja na tvomu mjestu ne bih bio tako samopouzdan – iskesi se bandit gladeći kinesku bradicu. – Zašto se već jednom ne pomiriš s mišlju da zapravo ne radiš za Todhuntera Kingfishera nego za mene. Prihvati to pa će ti biti lakše. Nije li ti svejedno tko će ti dati tvoj udio, Kingfisher ili ja.

– Sve mi se čini – procijedi mladić kroza zube – da neću

imati mira dok vas se ne riješim, zauvijek!

Alfonso Houston prasne u smijeh.

– Samo pokušaj. Uostalom, treba da ti izručim srdačne pozdrave od Hiasa i Franka Garlanda. Kao što vidiš, gospoda su sa mnom uspostavila vezu i tako sam saznao da među vama ima još neizravnanih računa. Oni procjenjuju štetu koju si im nanio na vrlo visok iznos.

– I? – nestrpljivo će Jesse.

Bandit slegne ramenima.

– Dogovorili smo se da te ja malo pritegnem. A sad znam i mogućnost više kako da to postignem. Upamti, mladiću moj! Kad dođe vrijeme, morat ćeš uraditi ono što bi budem naredio. Je li ti jasno?

Prijetnje su postigle puni pogodak. Jesseu se učinilo kao da ga je netko toljagom tresnuo po glavi.

Bez riječi je potjerao konja, zaobišao četvoricu jahača i produžio ne osvrćući se.

Misli su mu bile ispunjene brigom za Christinu. Al Houston nije govorio u vjetar. On će prijetnju i ostvariti.

IX

Christina je iznenađeno podigla glavu. Netko je pokucao na stražnja vrata. Odškrinula je prozorčić kako bi provjerila da pred vratima ne stoji koji od napasnika koji su joj povremeno dodijavali.

– Tko je?

– Ja, Jesse! – čula je šapat.

Srce joj je zaigralo. Otvorila je vrata i pustila ga u kuću. Još dok je to radila nametne joj se pomisao da ga je zacijelo nešto važno dovelo u grad. Čim je za njim zakračunala vrata, pali su jedno drugom u zagrljaj.

Zatim ga povede u kuhinju u kojoj se Jesse osjećao tako ugodno. Sjeo je za stol i pripalio cigaretu. Umoran i gladan, na trenutak je zatvorio oči prepustivši se udobnosti toploga doma. Zatim pogleda prema štednjaku pokraj kojega se Christina uzvrpoljila oko večere.

Ponovo ga obuzmu tmurne misli. Hoće li ikad naći rješenje tim problemima, upita se gorko. Istodobno osjeti u sebi sve snažniju želju za smirenjem.

Kako bi bilo dobro da mu Christina postane žena!

Sa dvadeset tisuća dolara mogao bi kupiti ranč koji bi donosio dovoljnu dobit da se prehrani obitelj. Potucanju bi došao kraj.

Ponovo ga obuzme malodušnost. Kako će završiti sve ovo? Morat će ubiti Alfonsa Houstona i njegove bandite. A morat će se uhvatiti ukoštac i s tako opasnim zlikovcima kao što su braća Garland. Predstojali su mu dani nasilja i nepoštedne borbe u kojima će proteći mnogo krvi.

Odjednom se prene iz grozničava razmišljanja.

– Christino, ti svakako moraš oдавde!

Okrenuta ledima, ona se na trenutak zaustavi u kretnji. Zatim se ponovo začuje zveket posuda.

Jesi li me čula, Christino, ovdje ti je život u opasnosti.

Ona ga pogleda preko ramena.

– To si mi rekao i prošli put.

– Situacija se pogoršala. Sad je i Alfonso Houston saznao koliko mi značiš. I on me ucjenjuje.

Djevojka nabere obrve.

– Zašto on?

– Od mene traži da mu predam novac koji ću dobiti za Kingfisherovo stado. A Garlandovi strahuju da ću se prije ili poslije okrenuti protiv njih. Chris, to su opasni protivnici. Zaista si izložena opasnosti.

Ona ga je gledala s nevjericom u očima.

– Zar bi se usudili...?

– Tko te može zaštititi osim mene? Zakon? Nema ga! A ja te ne mogu štititi jer sam vezan obećanjem prema Kingfisheru. – Jesse žalosno potrese glavom. – U što sam se to uvalio! Da sam odjahao na sjever kako što sam naumio, svega toga ne bi bilo. Ali što je, tu je, sad iz svoje kože ne mogu. Treba izdržati do kraja. Ali ruke su mi vezane dok si im ti ovdje izložena na milost i nemilost.

– Ja ostajem ovdje – rekla je odlučno gledajući ga ravno u oči. – Ne obaziri se na njihove prijetnje. Uvjerena sam da blefira. Neće se usuditi da jednoj ženi učine išta nažao. Živci su ti napeti pa preuveličavaš opasnost. Zacijelo si proteklih tjedana previše radio a premalo spavao.

Naglo se okrenula štednjaku, tanjur napunila varivom i donijela ga na stol. Zatim stavi pred njega i lončić kave i dvije šalice.

– Ne bojim se – reče pošto je sjela za stol. – Nemoj dopustiti da te uplaše. Radi svoj posao i ne obaziri se na njihove prijetnje. Ja ostajem ovdje i čekat ću dok sa svime ne budeš gotov. Prija li ti?

On je bio svojski prionuo jelu. Dok mu je u šalicu ulijevala kavu, pokušao ju je još jednom nagovoriti da se negdje skloni. Ali ona je uporno ostajala pri svomu.

Ispio je kavu i odložio šalicu. Zabrinuto je zavrtio glavom.

– Vraški si tvrdoglava, Christino – promrmlja. – Preostaje mi samo da se nadam kako banditi doista blefiraju.

Otpratila ga do vrata.

Kag ga je poljubila na rastanku, znao je da će ga idućih dana i tjedana pratiti u mislima.

Kroz vrt iza kuće izbio je na uli-

čicu kojom je bio došao. Oči mu se još nisu sasvim privikle na tamu.

Pa ipak je odmah opazio tamnu priliku naslonjenu na zid kuće. Približio se neznancu i zaustavio se.

– Što tu tražite ovdje? – upita s prizvukom prijetnje u glasu.

Čovjek nešto ispljune na zemlju, vjerojatno komadić izvakane čačkalice ili šibice.

Pazimo na gospodicu Lane – otegnuto će neznancu. – Zacijelo znate da je pod našom posebnom zaštitom. A u to je uključen i nadzor nad posjetama. Zato smo ovdje. – Čovjek se nasmijulji. – Javit ću gazdama da ste navratili. No, kako je bilo?

Jesse je već zamahnuo i udario svom snagom. Nije se mogao suzdržati od bijesa koji ga je bio obuzeo. Neznancu je od neočekivana udarca zaglavinjao, a Jesse za leđima istodobno začuje šušanj. Iz udubine u zidu nasrne drugi čovjek.

Udarac drškom kolta dohvati ga iza uha i on se sruši na ruke i koljena. Premda mu se od bola zavrtjelo u glavi, instinktivno se baci u stranu. Tako je izbjegao udarac čizmom koji bi ga pogodio u leđa. Promašivši, napadač posrne i otetura nekoliko koraka.

Kad se Jesse uspravio, revolveraši su se istodobno okomili na njega, i sprijeda i straga. Odmah je ocijenio da se namjerio na iskusne borce koji su znali što u takvim prilikama valja uraditi, pogotovu kad je riječ o opasnom protivniku.

A takve revolveraše i razbijače, koji su za novac preuzimali i izvršavali svakakve prljave poslove oduvijek je prezirao i mrzio.

Prvobitni bijes koji ga je nagnao da drznika kazni za njegovu bezobraznu napomenu ustupio je mjesto mirnoći punoj usredotočene pažnje.

Isprva su bili u prednosti. Obasuli su ga udarcima, ali ne tako teškima da bi ga oborili na zemlju i naposljetku izbacili iz borbe.

Na trenutak se odmakao u stranu i jednog napadača žestoko pogodio u bradu. Momak je zateturao natraške i tresnuo o zid. Budući da je posrćući nespretno gurnuo drugog napadača, Jesse je iskoristio priliku da predahne. A kad su ponovo nasrnuli, dočekao ih je spreman. Vješto im je izmicao dijeleći udarce objema rukama. Posrtali su, stenjali od bola, zamahtivali i udarali u prazno.

Jedan se previjao na zemlji, a drugi ponovo nasrne nastojeći obuhvatiti protivnika rukama. Jesse se udarcem oslobodi zagrljaja, zatim napadača udarcem u bradu odozdo pošalje na zemlju. Priskoči mu, podigne ga i baci na revolveraša koji je, tresući omamljen glavom, stisnutih šaka krenuo u nov napad.

Borba je uzбудila usnule stanovnike. U nekim kućama upalila su se svjetla.

Borbu valja okončati, pomisli Jesse. Revolveraši su se upravo počeli pridizati. On izvuče kolt i ispunjen hladnim bijesom tresne bližega protivnika po glavi. Drugi se, iscrpljen od borbe, sâm skljokao na zemlju i ostao ležati.

Jesse se uspravi i nadlanicom otare oznojeno čelo. Čulo se samo zasopljeno disanje i stenjanje dvojice revolveraša.

Odjednom postade svjetlije.

Na obližnjem prozoru pojavi se prilika pojačavajući svjetlo upaljene petrolejske svjetiljke. Čovjek upita bojažljivo:

– Kakva je to buka, do bijesa?

– Sve je već gotovo, mister – odvrati mu Jesse još zadihan od borbe. – Oprostite! Morao sam se braniti od ove dvojice. Budite lju-

bazni i posvijetlite jače da kupim njihovo oružje.

– Drage volje.

Čovjek podigne svjetiljku i Jesse dvojici revolveraša izvuče koltove i zatakne ih za pojas.

– Krajnje je vrijeme da ovaj grad dobije valjana šerifa – jadicovao je čovjek na prozoru. – Ja sam trgovački putnik i nudim sve, od mišolovke do zlatnoga sata. Jesu li to uvjeti za normalan rad? Ovdje noću napadaju mirne prolaznike...!

Jesse ga nije slušao. Vrškom cipela gurnuo je jednog revolveraša.

– Diži se!

Još su bili ošamućeni. Polako su se pridizali jedva održavajući ravnotežu na nesigurnim nogama.

S koltom u ruci potjerao ih je prema glavnoj ulici.

Odjednom se u uskom prolazu ispred njih pojavi tamna ženska prilika.

– Jesse? – izusti djevojka usplahireno ugledavši tamne prilike trojice muškaraca.

– Vрати se u kuću, Christino! – oštro joj naredi Jesse tjerajući i dalje pred sobom revolveraše.

Ona ga odmah poslušala, a on, stigavši na glavnu ulicu, zaustavi svoje zarobljenike i s prijetecim sjajem u očima zareži:

– Odvedite me gazdama, odmah!

Crnokosi tridesetogodišnjak okrvavljena nosa pokuša se izvući.

– Ali... mi ne znamo...

– Ne lupetaj! – raspali se Jesse.

– Dobili ste zadatak da ih obavještavate o svemu što se događa u kući gospodice Lane. Inače...

Pogledavali su se oklijevajući.

– Možda ćete se brže odlučiti kad saznate tko sam – procijedi Jesse s prijetnjom u glasu. – Ja sam Jesse Jones Ringold, a za njega ste zacijelo čuli. Naprijed!

Nizi revolveraš opsuje u po glasa. Drugi zastenje i rukama se uhvati za glavu.

I Jesse počne osjećati bolove po cijelom tijelu, ali im nije obraćao pažnju. Zaobišli su ugao i zaputili se prema hotelu. Revolveraši su pred glavnim ulazom usporili i izmijenili poglede.

To je Jesseu bilo dovoljno. Braća Garland jamačno su u hotelu. Za to je postojalo prihvatljivo objašnjenje: zgrada nove banke još nije bila gotova. U hotelu su zacijelo uzeli najbolje sobe.

– Ulazite!

Poslušali su bez riječi. U predvorju je osim portira bilo nekoliko hotelskih gostiju.

– Gdje su braća Garland? – upita Jesse grubo.

– U... u malom salonu – promuća čovjek u recepciji zapiljivši se u trojicu došljaka s tragovima borbe po licu i odijelu.

Uto se slijeva otvore vrata.

Hias Garland ude u predvorje. Na stolu salona iz kojega je upravo izišao bilo je mnogo papira i nacрта a na zidu zemljopisna karta područja. Braća Garland očigledno su taj salon pretvorili u privremeni ured u kojemu su vodili poslovanje u vezi s budućim mostom i drugim poslovima.

Iza Hiasa pojavi se mladi brat Frank.

Zaustavili su se pred vratima, hladnokrvno mjereći došljake. Nisu rekli ništa niti im je ista na licu odavalo kako im je pri duši.

– Ova dvojica plaćenika došla su se oprostiti – reče Jesse odrešito. – Odlučili su još noćas napustiti grad pa je red da se oprostite s gazdama. Hajde!

Gurnuo ih je a oni su posrnuli naprijed. Snažni Frank Garland ispriječio se između njih i svoga slabašnjog brata i dočekao dvojicu

revolveraša, koji su s mukom održavali ravnotežu. Gurnuo ih je natrag, ali ne na Jessea, jer se on pravedno sklonio u stranu, nego pokraj njega. Kod vrata su se okrenuli, nagnuli van i uz soptanje i psovke našli se na ulici.

Hias Garland istupi korak naprijed.

– Što sve ovo znači? – upita hladno.

Njegov snažni brat, koji mu očigledno nije bio dorastao duhom, stajao je pokraj njega poput tjelehoranitelja. Odlikovao se jedino mladošću i izvrsnim tjelesnim osobinama.

Jesse im pod noge baci koltove koje je oteo revolverašima.

– Mi smo se već jedanput sukobili – zareži – i ako ubuduće ne budete moju zaručnicu Christinu Lane ostavili na miru, budite spremni na najgore.

– Ne dopuštam...

– Reći ću što sam naumio – presiječe ga Jesse zaprijetivši prstom – a vama savjetujem: pamet u glavu! Prvo: ne sviđa mi se da se vaši plaćenici muvaju oko Christinine kuće i izazivaju me blešavim dosjetkama. Drugo, zaključio sam da je prava nesreća za ovaj grad i čitav kraj što su se baš takve gulikože kao što ste vas dvojica prihvatili gradnje mosta preko rijeke. I zato pazite da mi više ne stanete na žulj. Ovo je posljednja opomena. Od mene vas neće spasiti ni bandit kao što je Alfonso Houston.

Još ih je jednom odmjerio prijetećim pogledom, okrenuo se i izišao.

Garlandovi su se pogledali, a među prisutnima nastao je žamor. Tek kad su Jesseovi kćeraci utihnuli u noći, Hias Garland podigne ruke, a kad se žamor stišao, reče s osmijehom na licu:

– Čini mi se – počne s prizvu-

kom sarkazma u glasu – da je ovaj mladić pijan i da nije znao o čemu govori. Zacijelo su mu neke bubice u glavi pa si je sada dac oduška. Gospodo, ne uzimajte to k srcu. Mnogi kauboji nakon nekoliko čašica trabunjaju koješta. Razlog je zacijelo u dugom samovanju na pašnjacima, pa kad jednom dođu u grad, jednostavno ne podnose novu okolinu. Ova dva momka koje je isprebijane dotjerao ovamo nikad nismo vidjeli. Možda su se zagledali u njegovu djevojku i on ih je zatekao kako se muvaju oko njezine kuće. Ukratko, posrijedi je običan nespোরазум.

Nakon toga braća su se povukla u svoj privremeni ured.

Jedno je, međutim, bilo sigurno: gradom će se pronijeti dvije vijesti.

Prva: predradnik Kingfisherova ranča smatra Christina Lane svojom zaručnicom i uvjeren je da joj od Garlandovih plaćenika prijeti opasnost.

Drugo: Hiasa i Franka naziva gulikožama a građanima Wild Rivera proriče nevolju budu li most gradila braća Garland, koji će tako postati vlasnici toga važnog objekta.

Vijesti će se pronijeti i po okolici i mnogi će se zamisliti nad time.

Christina ga je nestrpljivo čekala u sjeni trijema. Kad ga je prepoznala, posla mu je u susret kroz vrtić ispred kuće.

– Udi! – pozove ga. – Opet si se tukao pa bi ti trebalo isprati ogrebotine i masnice...

– Chris – unese joj se on u lice. – Neko će te vrijeme pustiti na miru, pa je sad zgodna prilika da spakiraš najpotrebnije i otputuješ, još noćas.

– Kamo, zaboga? – pogledala ga je iznenađeno.

– Kočijom do Laramieja, a zatim Union-Pacificom na zapad, sve

do Utaha. Odande se možeš prebaciti u San Francisco. Tek bi ondje bila na sigurnom. Hoćeš li, Christino?

Ona zavrti glavom.

– Radije ću ostati – ustrajala je gledajući ga u oči.

– Ali ovdje si izložena opasnosti! – zainatio se Jesse. – Promisli!

– Neće mi biti prvi put. Uostalom, ne bojim se. Nisam se bojala ni onda kad je otac poslovno nekoliko dana bio odsutan a ja bih ostala sama. Sudbini ionako neću izbjeci. Uostalom, mene ne privlači nikakva zvijezda vodilja kao tebe.

Nastala je stanka. On je grozničavo tražio najprikladnije riječi.

– No, dobro – promrmlja naposljetku. – Onima u hotelu rekao sam da smo zaručeni.

U pogledu joj je bljesnulo iznenađenje.

– Ako si to obznanio...

– ... uskoro će se u cijelom kraju proćuti što se dogodilo noćas, kako me ucjenjuju tobom. Ali i to da se iza mog imena krije Jesse Ringold, poznati revolveraš, koji se neće dvoumiti da pošalje pod ledinu svakoga koji te bude taknuo. Do viđenja, Chris!

Okrenuo se da ode, ali ona ga zadrži.

– Znači li to da si me zaprosio? Rekao si im da smo zaručeni. Je li to...

– Baš to! – promrmljao je, naglo se okrenuo i otišao po konja.

Više ga nije zadržavala. Znala je da mu je sad samoća i te kako potrebna.

X

Jesse se sutradan svojski bacio na posao. Okupiti stado od šest tisuća grla nije mačji kašalj.

Valjalo je pročešljati područje od tridesetak četvornih milja. Stoka godinama većinom živi na otvorenom i ondje gotovo podivlja. Premda se kraj izdaleka činio ravan, u njemu je bilo mnogo jaruga, usjeka i grmlja odakle je trebalo istjerati goveda.

Jahači su se svaki dan, od zore do mraka, u pojedinačnim dvobojima nosili s tvrdoglavom stokom, pa bi pokadšto protekao i cijeli dan da ne bi okupili više od dvjesto grla.

Jesse je samo nekoliko dana ostao kod Larryja Callaghana i njegovih ljudi. Zaputio se i na druge pašnjake golemog ranča.

Svugdje ga je dočekalo iznenađenje. Premda su i on i drugi kauboji na granicama posjeda pomno tražili tragove kakvoga manjeg otjeranog stada, nisu naišli na ništa što bi upozoravalo na to da im banditi krađu stoku. To je bilo utoliko čudnije što je bilo sigurno da se po okolnim brdima klatari svakakvi ološ.

Jednoga lijepog prijepodneva, upravo kad je obilazio stražarnice na granici ranča, naišao je na prilično dugačku kolonu kola.

Iznenađeno je zastao i počeo ih prebrojavati. Bilo ih je dva tuceta različite vrste i veličine.

Ljudi koji su se u njima dovezli bili su doseljenici. Doputovali su izdaleka da se nastane ovdje.

Budući farmeri nisu došli iz smjera Wild Rivera. Most preko rijeke još nije bio gotov. Rijeka je bila preduboka da bi se pregazila, a preko nje nije se moglo ni s pomoću skele.

Kolona je prešla rijeku na gazu udaljenom stotinjak milja i sad se primicala iz smjera suprotnoga od onoga kojim je prema željezničkoj pruzi bilo otjerano prvo stado. Kola su se sporo kotrljala obalom

potoka što je utjecao u Wild River – njih dvadeset pet s najmanje stotinjak ljudi.

Ovo je početak nove ere, pomisli Jesse. Kingfisher je dosad uspijevaio spriječiti naseljavanje ovih pašnjaka samo nemilosrdnom primjenom sile protiv svih onih koji bi se usudili prijeći granicu onoga što je on bio nazvao svojim rančem.

Jesse podbode ždrijepca i nakor stotinjak metara utjera ga u potok konju jedva do koljena.

Doseljenici su ga već bili ugledali i kolima su oblikovali krug. Desetak muškaraca pomno ga je motrilo dok im je prilazio pregaživši potok. Doimali su se kao složna zajednica. Na licima im se ogledala odlučnost, spremnost na borbu i žrtve.

Pred svima je stajao zbijeni, rido kosi četrdesetogodišnjak. Pogled svojih svijetlih očiju čvrsto je upeorio u Jessea.

Jesse u njemu odmah prepoznao vođu.

– Izabrali ste najbolju zemlju – progovori Jesse. – Hoćete li se na staniti ovdje?

Motrili su ga gotovo neprijateljski. Iz iskustva su znali da ih na pašnjacima velikih stočara mogu čekati samo neprilike. A u Jesseu su prepoznali izrazitog stočara od kojeg nisu mogli očekivati ništa dobro.

Ridokosi izbjegne pitanje protupitanjem:

– Imate li što protiv? Sedamnaest nas je obitelji, pa ćemo uzeti sedamnaest parcela. Imate li što protiv toga?

Pitanje nije trebalo ponavljati. Jesse je sve dobro razumio.

– Ja sam Jesse Ringold – predstavi se. – Upravljam Kingfisherovim rančem. Zacijelo ste već saznali da će s ovoga ranča uskoro

biti otjerano na prodaju osamnaest tisuća goveda kako bi se pašnjaci ispraznili.

Ljudi su potvrdili kimanjem da im je to poznato.

— Čuli smo i to da ste prije toga morali ubiti Kingfisherova predradnika, a i samog rančera teško ste ranili. O tomu se govori na sva usta. Ali i o tomu kako Kingfisher posjeduje i vlastitu zemlju s dobrim pojilištima koju je nekoć oteo Indijancima, i koju mu je vojska priznala u vlasništvo. Dakako, ne bismo se htjeli naseliti na takvoj zemlji. Što će nam ako bi nam je netko poslije mogao osporiti.

Na licu rodokosog vode pojavi se smiješak. Okrene se prema kolima i mahne rukom.

— Drago mi je što smo se sreli. Sjašite! Naše žene uskoro će dovršiti ručak. Budite nam gost, pa ćemo porazgovarati o svemu. Zovem se George Webb.

— Odakle dolazite?

— Iz Kentuckyja.

Jesse nabere čelo.

— Što vas je natjeralo da napustite rodni kraj?

— Nevolja. Privatna željeznica tražila je za naše proizvode tako visoku vozarinu da nismo mogli vezati kraj s krajem. Ovdje će zacijelo biti drukčije.

Jesse se gorko osmijehne. Zatim sjaše, pogledom prijede po okupljenim muškarcima i reče:

— Ni ovdje vam neće biti bolje. Jedina će razlika biti u tomu što će umjesto željezničke kompanije ovdje biti most. Sve ću vam objasniti potanko.

Jesse se u naseljeničkom logoru zadržao tri sata. Iz torbe na sedlu izvadio je zemljopisnu kartu i na njoj im protumačio sve važne pojedinosti.

Zatim ih je upozorio na to kako bi mogli spriječiti da im most jed-

noga dana zagorči život, kao što je u rodnom kraju uradila privatna željeznička kompanija.

Kad je naposljetku ustao da nastavi put, oprostio se s njima kao dobar prijatelj. Nakon dugo vremena opet ga je prožimao čvrst osjećaj da je uradio nešto korisno.

XI

Onoga dana kad je Jesse krenuo u Wild River, braći Garland zapuhtilo se izaslanstvo doseljenika.

Braća su upravo sjedila za doručkom u svomu privremenom uredu u hotelskom malom salonu.

Hotelski portir pokuca na vrata i upita ih smije li im pustiti farmere.

— Dakako! — reče Hias Garland glasnije nego što je bilo potrebno.

Prvi je ušao George Webb, zatim još dvojica nešto starijih, mršavih farmera. Po nepovjerljivim pogledima moglo se zaključiti da su navikli na životne nedaće. George Weeb isticao se među njima oštromnim pogledom i, unatoč jeftinim čizmama i odjeći, nije se doimao nipošto nespretno ili zbuñeno.

— Ovo su Nils Bennet i Fritz Hammer — počne bez imalo okolišanja — a ja se zovem George Webb. Skupština doseljenika izabrala nas je za izaslanike. Drago nam je, i to ćemo znati cijeliti, što ste nas odmah primili.

— Bilo bi dosta glupo da vas ostavimo čekati — reče Hias Garland uz osmijeh i ponudi ih da sjednu.

— Samo se raskomotite i bez ustručavanja predite na stvar. Dakako, i mi smo čuli za veliki skup doseljenika kojemu ste vi bili pokretač, gospodine Webb. Saznali smo i to da ste tom prilikom odr-

žali izvanredan referat — o vozari-
nama na primjer, mogućnostima
prijevoza ili udruženju korisnika.
Spremni smo da vas saslušamo.

Namjestili su se dublje u naslo-
njačima, nalik na strpljive po-
slovne ljude spremne da saslušaju
sugovornika.

George Webb se iskašlje.

— Vi gradite most i to je hvalev-
rijedno djelo, služi privrednoj do-
brobiti cijelog kraja. Riječ je o pra-
vomu pionirskom pothvatu kak-
voga se prihvaćaju samo daleko-
vidni poslovni ljudi. A to što gra-
dite most govori o povjerenju koje
imate u radišnost i umijeće doselje-
nika. Vi ste zacijelo čvrsto uvjereni
da će se ondje prijeko, na drugoj
strani rijeke, na više od sto pede-
set četvornih milja, razviti plodan
poljoprivredni kompleks kojega će
osnovna prometnica voditi do že-
leznice upravo preko mosta. Stoga
moramo sklopiti sporazum.

Zastao je u govoru motreći
naizmjenice dvojicu poduzetnika.

Oni su i dalje mirno sjedili i šu-
tjeli.

George Webb ponovno se iskaš-
lje i nastavi:

— Na sastanku smo zaključili da
most mora postati zajedničko do-
bro. Dakako, vodit će se računa da
vi u idućih deset godina dobijete
natrag uloženi novac, zajedno s
dobrim kamatima, ali tad...

— Jeste li poludjeli! — raspali se
Frank Garland. — Mi smo se ovdje
upustili u krupan poslovni pothvat,
moj brat se prihvatio financijskog
djela a ja tehničkog. I sad dolazite
vi i zahtijevate da vam sve to pre-
pustimo uz nekakve godišnje ka-
mate! To je nečuveno!

Ponovo je nastala tišina.

Hias Garland okrene se bratu i
osmjehne.

— Zašto se uzrujavaš, brate —
prekori ga blago. — Uvijek postoji

način da se pronade prihvatljivo
rješenje za obje strane.

— Ali one traže...!

— Saslušaj me — prekine ga
Hias Garland malo povišivši glas

— Zašto ovim marljivim ljudima
ne bismo izišli u susret? Tako
bismo pridonijeli tomu da se pro-
stranstva Zapada osposobe...

— Gospodine Garland — pre-
kine ga Webb. Što to imate na
umu?

Garland redom pogleda izasla-
nike.

— Osnujte društvo za gradnju i
korištenje mosta. Prepustit ćemo
vam pedeset jedan posto udjela.

— A to vrijedi?

Hias Garland skupi obrve kao
da nešto računa.

— Pa... troškove gradnje mogli
bismo procijeniti na deset tisuća
dolara. Donesite pet tisuća pa
ćemo odmah potpisati ugovor. U
njemu ćete se obvezati da ćete
nam u idućih deset godina ispla-
titi, dakako, uz kamate, naš udio
od četrdeset devet posto. To je sve.
Što biste još htjeli?

Prijedlog ih je zatekao ne-
spremne. Tomu se ni u snu nisu
nadali. Očekivali su tešku borbu, a
sad im Hias Garland nudi više
nego prihvatljiv prijedlog koji će
im omogućiti da most koriste za-
jednički.

Iznenadenje je bilo preveliko da
bi ikoji od njih i pomislio na ono
što se krije iza svega toga.

— Sastavit ću odgovarajući ugo-
vor — ponovo se oglasi Hias Gar-
land. — Vaš udio morali biste upla-
titi kad most bude gotov. Sutra
možete potpisati ugovor. Moja
banka može raditi unosne poslove
samo u kraju koji kroči putem na-
pretku.

Zatim ustane, što je bio znak da
je razgovor završen.

Izaslanici doseljenika još se nisu

sasvim oporavili od iznenađenja. Srdačno su se oprostili s braćom i pohitali svojim kako bi ih obavijestili o povoljnom ishodu pregovora.

Kad su se za njima zatvorila vrata, Frank se obrecne na brata:

– Otkad si postao dobroćinitelj?!

Hias ga pogleda iskosa, osmjehujući se pomalo tajanstveno.

– Najprije će morati skupiti novac. To im neće biti lako.

– A ako ga ipak skupe?

– Tad...

Jesse je oko podneva stigao u Wild River. Pred hotelom sjaše i ogleda se. Posvuda se gradilo. Čak se podizao i nogostup od dasaka. I s rijeke je dopirala buka strojeva. Jesse zakorači na trijem.

Odjednom iznenađeno zastane.

Na vratima ugleda Todhuntera Kingfishera. Pružao je prilično jadnu sliku. Bio je izgubio najmanje petnaest kilograma. Koraćao je oslanjajući se o štap.

Kad je ugledao Jessea, u pogledu mu bljesne.

– Eto, Jesse – reče osmjehujući se gorko – tako izgleda čovjek pogođen s dva metka. Ali, zaboga, ništa vam ne zamjeram! Sâm sam se u to uvalio. Ako hoćete, podimo zajedno. Liječnik mi je preporučio da svaki dan malo prošetam. Pogledajte! Sve se promijenilo. Kakva živost! I sve to zahvaljujući vašim mecima koji su završili u mom tijelu.

Ponovo se osmijehne u znak ispričavanja i promrmlja:

– Ne uzimajte moje riječi ozbiljno, Jesse. Ja sam vaš dužnik. Da niste...

– Zaboravite to – prekine ga Jesse. – Porazgovarajmo radije o poslovima.

– Kad kreće drugo stado?

– Za nekoliko dana. Dio puta

jahat ću s njima, poslije ću pobrzati u Loup City kako bih bio ondje kad pristigne Ben Wabra s prvim stadom. Drago mi što ste se već toliko oporavili da ćete uskoro moći pojahati. Na ranču će vam na raspolaganju ostati desetak kauboja. Potrajat će još određeno vrijeme dok se Ben Wabra sa svojim ljudima vrati kako bi okupio treće stado.

Neko su vrijeme koraćali šutke.

– Ima li još kakvih novosti? – upita rančer.

– Ima. Stigli su prvi doseljenici. Naselili su se na pašnjaku koji izravno ne pripada ranču. Nadam se da ...

– Neću ih ometati – obeća Todhunter Kingfisher suho.

Već su polako silazili cestom koja se spuštala prema rijeci. Izazvali su pažnju mnogobrojnih prolaznika. Kingfisheru su dobacivali poglede u kojima su se ogledali različiti osjećaji. Tek bi ga neki pozdravili, i to nevoljko.

Jessea su, za razliku, pozdravljali srdačno. Rančeru to nije promaklo i on se gorko osmijehne.

– Čini se da ste vraški omiljeni. Zašto se ne kandidirate na slijedećim izborima? – promrmlja Kingfisher. – Ah, ovdje je taj nesretni most.

Pred njim je pukao pogled na rijeku, most i kraj s druge strane rijeke.

– Znači, to je taj most – oneraspoloži se rančer. – Znao sam sve te godine da će se to dogoditi, kad-tad, i toga sam se plašio. Put na pašnjake na kojima je pasla moja stoka bit će otvoren, i ništa neće moći zadržati kolone novih i novih naseljenika.

Jesse ga pogleda iskosa.

– Što ćete poduzeti?

– Kad prodam veći dio stoke, ogradit ću dio posjeda na koji

imam pravo. Došlo je vrijeme ogradâ i bodljikave žice.

– Ranč će vam i ovako biti velik – reče Jesse. – Morat ćete zaposliti pet-šest kaubojâ. I ako se posvetite uzgoju koje plemenite pasmine, recimo novih herefora, udvostručit ćete prihod na istoj površini. Ali to nije ono najvažnije.

Rančer se lećne i pogleda ga krajičkom oka.

– Nego što?

– Vaš odnos prema susjedima.

Kingfisher se nakostriješi.

– Pa, ne činim li dovoljno? Prodajem stoku, puštam naseljenike na svoje sadašnje pašnjake.

Jesse zavrta glavom.

– To nije dovoljno, pogotovu ako hoćete da vam sinovi odrastu među prijateljima.

– Dobro, što predlažete?

Jesse pokaže na most.

– Garlandovi će se s pomoću ovoga mosta priljepiti uz ovo stanovništvo kao pijavice. Doseljenici će se pokušati suprotstaviti tomu osnivanjem društva za zajedničko korištenje mosta. To sam im ja preporučio, premda ne znam kako će to ostvariti.

Rančer ga je oštro pogledao u oči.

– Zašto mi sve to govorite?

– Zato da im pomognete. Udružite se sa svojim budućim susjedima. Neka to bude vaš zalag bo ljoj budućnosti vaših sinova.

Kingfisher ne odgovori ništa. Zamišljenim pogledom prelazio je velikim prostranstvima koja je donedavno smatrao svojim i tvrdokorno ih branio.

– Da, kod Garlandovih je već bilo izaslanstvo doseljenika – pro govori nakon kratke stanke.

Potanko ispriopovijedi što se dogodilo u hotelskom salonu. Vijest o Garlandovu prijedlogu brzo se pro nijela gradom i okolicom.

– Kao što vidite, Jesse, propala je i ova prilika da steknem prijatelje. Garlandovi su je dobro uočili i iskoristili. Ugled među ovdašnjim stanovništvom uvelike im je porastao. Ponuda je ocijenjena kao plemenita, kao izraz nesebičnosti.

Jesse se posprdno nasmije.

– Ja ih predobro poznajem i znam da od vukova preko noći ne mogu postati dobroćudne krave muzare. Todhunteru, zar vam još nije jasno što je posrijedi?

– Što?

– Doseljenici možda i uspiju skupiti više od pet tisuća dolara, koliko traži Garland, i uložiti ih u taj posao. Oni taj novac moraju položiti na stol na dan utvrđen u ugovoru.

– Da, sve je tako kako kažete.

– Idemo dalje. Sav taj novac treba skupiti i držati na jednom mjestu, u vreći, torbi ili sanduku. A to je prilika...

– ...za bandite!

– Tako je. Braća Garland jednim će udarcem ubiti dvije muhe.

– Zadržat će most...

– ... a doseljenici će ostati bez novca i morat će uzeti više zajmova nego što bi imali da se ništa nije dogodilo. To je slično samo braći Garland. To je njihov stil rada. Todhunteru, imate li dovoljno gotovine da pomognete doseljenicima?

Budući da na svoje pitanje nije očekivao konačan odgovor, prešao je na stvar zbog koje je zapravo bio došao u grad.

– U Loup Cityju prodat ću stoku po najpovoljnijoj cijeni. Što da radim s novcem i kako da se obračunamo?

– U Loup Cityju imam bankovni račun. Donijet ćete mi bankovnu priznanicu da ste uplatili novac. Svojih deset posto možete odmah odbiti. Ne nosite novac sa sobom.

Dakako, momke dobro nagradite, pogotovu Bena Wabru. O visini nagrade odlučite sami.

— Dobro — promrsi Jesse i već htjede otići, ali se predomisli. — Todhunteru, predosjećam neprilike.

— S Alfonsom Houstonom?

Jesse kimne.

— Negdje nas vreba poput strpljive mačke. Izbjegava bilo kakav dodir sve do isplate novca za treće stado. Tad će plijeň iznositi dvije stotine tisuća dolara. Odkud će iskrsnuti...

— Neka pokuša — zareži rančer.

— Progonit ćemo ga i ubiti. Nas dvojica.

— Hoćemo, ako bude potrebno — reče Jesse. — Drago mi je, Todhunteru, što ćete uskoro ozdraviti. Dok ja budem na putu, vi ovdje pripazite na sve što nam nešto znači, inače će nas Houston brzo imati u šaci. Mnogo sreće!

Zatim se okrene i ode.

Rančer ga je pratio zamišljenim pogledom, oslanjajući se o štap.

Ali oči su mu odavale borbeno raspoloženje.

XII

Drugo stado krenulo je na dugačak put već nakon nekoliko dana. S njima su krenuli Jesse Ringold, Larry Gallagher i dva tuceta kauboja.

Jesse je pet dana jahao sa stokom. Šesti dan požuri sâm u Loup City. Svakoga je dana prevalio pedeset do šezdeset milja.

Navečer petoga dana stigao je u logor kauboja koji su pod vodstvom Bena Wabre gonili prvo stado. Ulogorili su se sedam milja ispred Loup Cityja i korala pokraj utovarne rampe na pruzi Union-Pacifica.

— Bene — upita Jesse dok su sjedili uz vatru. — Kako je bilo na putu?

Ben Wabra okrene vrč za kavu i talog istrese na zemlju.

— Izgubili smo sedam goveda. Jedan je konj slomio nogu, Toma Johnsa ujela je otrovnica, ali se izvukao. To je sve. Momci su se iskazali, čak i oni lijeni dali su sve od sebe. I sad smo nadomak cilju.

Bile su to jednostavne, šture riječi kojima se jedva moglo natuknuti sve ono što je stajalo iza truda koji su momci Bena Wabre bili uložili u svoj posao.

Jesse je to znao jer je i sâm već nekoliko puta kao predradnik sudjelovao u takvu poslu. Ovi su momci gonili šest tisuća goveda više od tri stotine milja po divljem, surovom kraju. A izgubili su samo sedam goveda i jednoga konja!

Svi su pogledi bili upereni u Jessea koji je već bio uzjahao. Oči su mu odavale zadovoljstvo.

— Ja nastavljam put u Loup City i pobrinut ću se o prodaji. Vidjet ćemo se sutra ujutro kod korala za utovar.

Ždrijebac je malo poigravao, ali ga Jesse umiri.

— A kad stoka bude u koralu, svaki od vas dobit će nagradu od najmanje pedeset dolara zajedno s plaćom za posljednja dva mjeseca.

Kad je odmah nakon toga izjahao iz logora, ispratilo ga je bučno odobravanje. A kuhar Charley raspoloženo je planirao kako će se provesti.

— Momci, s tolikim novcem možemo »China-Marys« za nekoliko idućih dana rezervirati samo za nas. Dakako, izbacimo li prije toga odande druge momke.

Jesse se sutradan ujutro već cjenkao s nekim kupcima, uglavnom zastupnicima tvornica konzervi s Istoka. Trgovci su već dan prije bili

posjetili logor i razgledali stoku, koje je dolazak bio najavljen unaprijed. Znali su što kupuju, i Jesse je za svako govedo dobio sedamnaest dolara i pedeset centi. A to je bila više nego pogodna cijena.

Za drugo stado koje je gonio Larry Callaghan neće postići takvu cijenu, jer će ponuda na svim prihvatnim stanicama svakim danom sve više rasti. Na sniženje cijene pogotovu će utjecati stoka iz Teksasa.

Zasad je u Loup Cityju sve išlo glatko, bez ikakve smetnje ili zaštoja.

Nakon dva dana predali su stoku i Jesse je dobio ček. U banci je sve bilo sređeno. Pošto je odbio nagrade goničima i dvomjesečne plaće, Kingfisherov račun u Nebraska-Banku bio je povećan za svotu vrijednu divljenja – gotovo osamdeset sedam tisuća dolara. A Jesse je za svojih deset posto od svakoga prodanoga goveda dobio deset tisuća trista pedeset dolara.

Odmah je otišao u trgovinu i kupio novu odjeću.

Ni Christinu nije zaboravio. Kupio joj je nekoliko darova, među njima i lijep prsten. Nakon toga zaputi se u stražnju prostoriju saluna „Old-Trailmen“. Džepovi su mu se naduli od novca što ga je bio podigao za nagrade i plaće.

U salunu su ga svi već nestrpljivo čekali. Sjeo je kraj Bena Wabra i rekao:

– Plaće ću vam podijeliti po popisu, a što se tiče nagrada, odluku prepuštam tebi, Bene. To su tvoji ljudi. Ti ćeš najbolje znati ocijeniti koliko je tko zaslužio. Neka po čovjeku bude između pedeset i sto dolara.

Ben Wabra se nasmije, izvadi notes i počne prozivati.

Išlo je brzo. Čim bi tko dobio svoj novac, pohitao bi van kako bi

se što prije prepustio užicima kakve je stočarima željnima provoda pružao grad kao što je bio Loup City.

Ben Wabra i Jesse ostali su sami.

Jesse pruži predradniku tisuću dolara. Ben ga pogleda s nevjericom u očima.

– Pet stotina je od Kingfishera, a isto toliko od mene. Dovedeš li i treće stado bez većih gubitaka, dobit ćeš još tisuću dolara.

Ben Wabra još se nije oporavio od ugodna iznenađenja. Zapiljio se u novac gladeći bradicu.

– Dvije tisuće! – promrmlja. – Ni u snu nisam pomislio... Dobar kauboj za to radi četiri godine, i od toga uglavnom ne uštedi ništa. Dvije tisuće dolara... odjedared! Znaš li što ću s njima? Kupit ću nešto stoke i otjerati je na prodaju. Tako ću početi. Ipak...

Mahnulo je rukom što je trebalo značiti da će naum provesti, pa što bilo. Jesse mu kimne, ostatak novca stavi u široki opasač kojim je bio omotan oko pasa ispod košulje.

– Kad ćemo natrag? – upita Ben Wabra.

– Neka se momci proveše tri dana. Zatim ih valjano otrijezni, i put pod noge. Do ranča će vam biti dovoljno šest dana.

– Znači, za deset dana...?

– Tako je. Možeš li obećati...?

– Mogu.

Jesse je već nakon dvadeset minuta izjahao iz grada.

Je li Alfonso Houston u grad poslao svog čovjeka da ga drži na oku, nametne mu se pitanje? Odgovor je bio – da.

Put ga je nakon nekoliko milja doveo u uski klanac kojim je prolazila poštanska cesta. Jesse potjera ždrijepca među drveće i stade čekati. Već nakon nekoliko minuta

ćuo je topot koji je postajao sve glasniji. Netko se približavao u galopu.

Jesse pokuša ocijeniti udaljenost i upravo kad je jahač izbio na zavoј, bivši revolveraš podbode ždrijepca, spusti se u klanac i neznanu zakrči put. Čovjek bijesno opsuje a konj mu se propne na stražnje noge.

Umirivši uplašenu životinju, čovjek primakne ruke koltu.

— Što sve to znači? — prasne. — Zašto ste mi zakrčili put?

Jesse ga je neko vrijeme šutke promatrao. Zatim upita bez okolišanja:

— Što ćeš reći Alfonsu Houstonu?

Čovjek je prvi mah htio protestirati, kao da ni o čemu nema pojma. Ali kako su bili blizu, pogled Jesseovih hladnih očiju uvjerio ga je da nijekanjem neće ništa postići. Slegao je šiljatim ramenima i pomirljivo se osmjehnuo.

— Dobro, Ringolde, priznajem. Houston me poslao u Loup City. Zanima ga je li stoka stigla i koju ste cijenu postigli. Sad se vraćam da mu to javim. Znam i to da je gotovo sav novac na vašemu i Kingfisherovom bankovnom računu. Eto, to je sve. Što sad?

Izgovorio je to s tračkom izazova u glasu. Jesse se skloni u stranu.

— Pozdravi Houstona s moje strane, i reci mu da ću mu skinuti skalp učini li išta što mi se ne bi svidjelo. Neka se predomisli na vrijeme, dok mu je glava na ramenu.

Čovjek se posprdno naceri.

— Bez brige, sve ću mu to prenijeti. Nego, Ringolde, ja ne pripadam Houstonovim ljudima. Prihvatio sam se samo ovoga zadatka.

Čovjek podbode konja i potjera ga u kas. Jesse polako krene za njim.

XIII

Jesse je nakon tri dana ugledao stado koje je Larry Callaghan sa svojim ljudima gonio u Loup City. Kad je ujahao u logor, zatekao je loše raspoloženje. Vrijeme se u protekla dva dana pogoršalo. Kišilo je, ali to nije bilo ono najgore. Kratke oluje s grmljavinom toliko su uznemirile stado da je malo nedostajalo do onoga od čega su svi strahovali — stampeda.

Da stvar bude još gora: ljudi nisu dobili toplu večeru. Prolom oblaka pokvario je sve što je kuhar s mnogo truda pod razapetim šatorskim platnom pokušao pripremiti za večeru. Nigdje nije bilo suhoga mjesta.

Kad je Jesse dojahao među njih, susretao je samo namrgođena lica. Upravo htjede sjahati, kadli snažno zagrmi. Zatim nebo propara munja a grom tresne usred stada.

Kauboји su nekoliko sekundi stajali kao ukopani. Ali već ih je prošlo iznenađenje i brzo su pojahali konje koji se u ovakvim prilikama uvijek drže u neposrednoj blizini.

Ali stampedo što ga je pokrenuo grom nije se proširio prema logoru nego u smjeru Loup Cityja.

Jesse je s Callaghanom i goncima jahao na bokovima izbezumljena stada putem kojim je tog dana upravo bio došao. Poput ostalih, mogao je učiniti samo jedno: da se ne odmiče od stada, da ga pokuša zadržati na okupu, kako se ne bi rasulo u manje skupine ili čak raspršilo na sve strane.

Svaki jahač jahao je za sebe, mogao se pouzdati samo u svoju vještinu, a i sreću. U takvoj ludoj noći punoj bljeskova i grmljavine, pod tamnim prijetućim nebom

koje se doslovce otvorilo, kad su svi svakoga trenutka bili u smrtnoj opasnosti, nije se moglo mnogo osloniti na drugarsku pomoć.

U toj ludoj utrci trebalo je ostati u sedlu, na bokovima stada, paziti da koje govedo rogovima ne ubode konja u trbuh, ili da se konj ne spotakne, što bi pod papcima razbješnjeloga stada često značilo smrt.

Bila je to prava paklenska utrka.

Ujutro se sve smirilo. Sunce je zasjalo.

Odasvud su s uzvisina tekli potocići, voda koju zemlja više nije mogla upiti. Tlo je blatnjavo i teško. Svaka životinja, konj ili govedo, na nogama ima grude ljepiljive ilovače.

To je zapravo usporilo i zaustavilo stampedo. S teretom na nogama, stoka se ubrzo umorila.

Pa i tako su otrčali dobrih petnaest milja, a to je više nego što se cijelog dana pređe pod izuzetno povoljnim okolnostima.

Callaghan je u cik zore izvijestio Jessea kako se svi kauboji još nisu okupili. A to je izazvalo bojazan da je stradao koji od njih.

U toku prijepodneva dovezao se i kuhar u svojim kolima, a nedugo zatim svi su bili na broju. Nekim jahačima nastradali su konji, ali su oni izbjegli najgoremu: papcima uspaničenih goveda.

Kuhar je izvijestio da je onaj grom što je izazvao stampedo ubio trinaest goveda.

— Bila su ispečena kao očerupane guske, a rogovi su im bili skupljeni poput okrnjka svijee. Jadna stoka!

Jesse Ringold i Larry Callaghan izmijene poglede. Bili su sretni što je sve prošlo bez ljudskih žrtava.

Sutradan su krenuli dalje. Vrijeme je ponovno bilo povoljno: lijepo i suho.

Jesse je ostao uza stado sedam dana.

Loup Cityju su se primakli na tridesetak milja. Ben Wabra sa svojim ljudima zacijelo je već u Wild Riveru, pomisli Jesse. Kući su jahali kraćim putem kojim se stoka nije mogla kretati. Zbog toga se nisu sreli.

Jesse je sedmog dana krenuo u Loup City da i za drugo stado sve pripremi za prodaju.

Bio je uvjeren da ga i ovaj put motri Houstonov čovjek. Bandit zacijelo hoće znati pošto je prodana stoka i gdje je pohranjen novac.

Cijena stoci nešto je pala. Jesse je drugo stado prodao po trinaest i pol dolara po komadu, ali i to se smatralo povoljnom cijenom. Novac je ponovo stavio na Kingfisherov bankovni račun, a i svoj je račun povećao za priličan iznos. Goničima je isplatio dobre nagrade i plaće, odobrio im je da se tri dana dobro provedu, i još iste večeri izjahao iz grada prema Wild Riveru.

Sad nije vrebao na Houstonova doušnika.

Koristeći se kraćim putom, udaljenost do Wild Rivera prevaleo je za samo četiri dana. Već je zanoćilo kad se s južne strane primakao novomu gradskom predgradu i mostu.

Ostavivši za sobom već dovršeni most, odveo je konja u staju za iznajmljivanje i zaputio se u hotel.

Portir se na njegovo pitanje požurio s odgovorom:

— Gospodin Kingfisher nije u gradu.

— Kad je otputovao? Kamo?

— Jučer. Na pašnjak...

— Dobro — promrmlja Jesse. — Dajte mi sobu. Umoran sam i pospan.

XIV

Sutradan je dugo ostao u postelji. Premda je bio vraški gladan, nije mu se žurilo. Pomno se prao i brijao. Čak je i doručak naručio u sobu.

Otpivši malo kave, ustane i pride prozoru u samom kutu sobe. Pogled se pružao ulicom sve do mosta. Stotinjak metara dalje ponosno se dizala upravo dovršena zgrada banke.

Bilo je oko deset sati. S mosta su cestom dolazila trojica. George Webb, Nils Bennet i Fritz Hammer.

Webb je nosio putnu torbu. Zacijelo je bila teška jer je teret nakon svakih dvadesetak metara premještao u drugu ruku.

Jesseu je odjednom sinulo.

Most je dovršen, a doseljenici su s braćom Garland sklopili ugovor prema kojemu će otkupiti veći dio prava na korištenje mosta.

Ne, spremala se nekakva podvala, sine Jesseu dok je brzo pogledao prema banci. Nešto će se zacijelo dogoditi, nekakvo neugodno iznenađenje! Garlandovi se preko noći nisu mogli pretvoriti u dobrotvore. Vuk ostaje vuk. A Hias i Frank Garland kao poslovni ljudi i dalje će ostati krvopije.

Ne mareći za doručak, onako sa sapunicom na licu i gol do pasa, Jesse priskoči postelji i dohvati opasač s koltom.

Ne oklijevajući ni trenutka pritrčava vratima. Upravo ih je otvarao kadli začuje pucnjavu, topot i njištanje konja.

– Trista mu... – opsuje prigušeno.

Bilo je prekasno. Da se i sručio stubama svom brzinom, ne bi stigao na vrijeme.

Zato ponovo priskoči prozoru. Sve mu je već na prvi pogled bilo jasno. Iz sporedne uličice izjahala su trojica. Pripucali su na doseljenike koji su ulicom koračali prema banci. Sva su trojica pala pogodena mecima. Jedan se napadač sagne i, malo usporivši, istragne Georgeu Webbu tešku torbu iz zgrčene šake.

Dok je to radio, druga su dvojica mecima obasula vrata i prozore susjednih kuća.

Zatim su se isto tako brzo izgubili u uličici iz koje su nenadano bili napadnuti. Pod sobom su imali brze, izvježbane konje koji su poslušno reagirali na svaki stisak bedara.

Sve je bilo gotovo za manje od dvadeset sekundi.

Jesse se na brzinu obuče, požuri niza stube pa na ulicu.

Prema mjestu na kojemu su ležale žrtve razbojničkog napada pohitali su stanovnici najbližih kuća da im pomognu, ako to još bude potrebno. Ulica se uskoro ispuni svijetom. Pojavi se i liječnik.

– Još su živi! – začuje Jesse dječaka koji je potrčao ispred hotela.

Ranjenike su odmah prenijeli u liječnikovu ordinaciju. Jesseu je pao kamen sa srca. Možda se sva trojica izvuku, obuzme ga nada.

Zatim pogleda prema banci.

Tek sad su otvorili glavna ulazna vrata. Braća Garland i njihov službenik izišli su pred zgradu i mirno promatrali što se događa četrdesetak metara dalje. Uto im pridoše dva građana i, uz žive kretanje rukama, počеше im objašnjavati što se bilo dogodilo.

Jesse je sve to pomno motrio s osmijehom gorčine na ustima. Prekasno su pomolili nosove, pomisli. To je neprirodno. Kad na ulici netko pripuca, svatko barem izviri

kroz prozor ili na odškrinuta vrata.

Zaključak se nametao sâm: lo-puže su znale da doseljenici neće s novcem stići do njih. Tako su bili isplanirali.

Slutio sam da će se tako nešto dogoditi, ljutio se Jesse Ringold. Doseljenici su sad na dvostrukom gubitku. Izgubili su s mukom skupljeni novac i neće moći ispuniti ugovor niti od braće otkupiti većinu prava na korištenje mosta, koji će i dalje ostati u rukama dvojice krvopija. A budući da su doseljenici ostali bez novca, odsad će biti još ovisniji o banci braće Garland. Tako se rade prljavi poslovi. Ali ja ću...

Naglo se prekine u mislima, okrene i brzim korakom pođe u staju u kojoj je ostavio konja. Na njegov poziv nitko ne odgovori. Konjušara je poput većine građana zacijelo privukao nesvakidašnji događaj. Jesse u trećem odjeljku ugleda Big Jima i sâm ga osedla.

Upravo ga htjede izvesti u dvorište, kadli pred ulaz u staju dojaše konjanik.

Prepoznali su se istodobno.

Bio je to Todhunter Kingfisher.

— Oh, izračunao sam da biste se danas mogli vratiti, Jesse — reče rančer i sjaše. Po kretnjama se moglo naslutiti da se oporavio od bolesti.

Ali kad je zašepesao prema Jesseu, bilo je jasno da je metak na njemu ostavio posljedice vjerojatno za cio život.

Rančer ispruži ruku s osmijehom zadovoljstva na licu.

— Kako je bilo? Zacijelo donosite dobre vijesti! Ah, u gradu je nekakva graja. Vidio sam...

Jesse Ringold se smrkne.

— Ljudi Alfonsa Houstona napali su trojicu doseljenika koji su u

banku nosili skupljeni novac, ulog koji bi im osiguravao kontrolu u budućem udruženju za korištenje mosta.

Rančarov pogled odražavao je zabrinutost.

— Ima li mrtvih?

— Zasad su svi još živi — slegne Jesse ramenima. — Odnijeli su ih doktoru. Banditi su pokupili torbu s novcem i odmaglili.

— Kamo ste krenuli? — zabrine se rančer.

— Za njima. Da vratim oteti novac. Poslije ćemo o svemu potanko razgovarati. Sad nemam vremena.

Zatim se okrene svom ždrijepcu i vine u sedlo.

Ali Kingfisher se nije sklanjao s puta.

— Pustite me da prodem! — nestrpljivo će Jesse.

Kingfisher podigne ruku.

— Smirite se, čovče! — reče rančer blago. — I mi smo vezani ugovorom. Obvezali ste se da ćete u Loup Cityju prodati mojih osamnaest tisuća goveda. Za to dobivate visok udio. Ne mogu dopustiti da zbog nečega drugog zanemarite taj posao, krenete u ludu potjeru za banditima i upadnete u zasjedu. Uostalom, i nije toliko važno hoće li tko bandite uhvatiti i novac vratiti doseljenicima.

— Kako nije važno! — zabezekne se Jesse.

Kingfisher malo pričekava i osmijehne se oporo.

— Sami ste jednom rekli da bih se trebao potruditi da mi sinovi budu okruženi prijateljima, je li?

— Tako je. Ali...

— Eh, pa poči ću tim novim prijateljima i ponuditi im pomoć.

— Novac?

— Da, novac. Bez ikakvih uvjeta. Jesse se duboko zamisli.

— Podimo u banku — predloži — i putom pokupimo nekoga kao

svjedoka, tko se već bude našao pri ruci. Hoćete li, Todhunteru?

– Podimo!

Bankovni službenik brzo ustane kad je u ured ušlo desetak ljudi na čelu s Jesseom Ringoldom i Todhunterom Kingfisherom.

– Pozovite šefove – naredi mu Kingfisher bez okolišanja.

To nije bilo potrebno jer su braća Garland čula žamor u prednjoj prostoriji i odmah se pojavili na vratima.

Premda su bili zabrinuti i nervozni, vješto su to prikrivali. Hias Garland upita mirno:

– Što želite, gospodo?

Todhunter Kingfisher pride korak bliže. Svi su dobro čuli dok je rekao:

– Zacijelo ste i vi dokazali da su banditi opijačkali zastupnike doseljenika. Zbog toga ne mogu ispuniti ugovor u vezi s mostom koji ste im tako velikodušno ponudili. Je li banka spremna produžiti rok?

Sve su oči bile uperene u Hiasa Garlanda. Čak ga je pogledao i njegov brat.

Mršavi bankar pomno pogladi njegovanu bradicu. U tamnim mu je očima sijevnulo.

– Ugovori postoje zato da ih se držimo – reče odmjerenim poslovnim tonom. – Taj osnovni princip nikad ne smijemo zaboraviti. Stoga moram inzistirati na ispunjenju točke ugovora koja se odnosi na rok. On ističe noćas u ponoć. Ako dotad ne dobijemo novac, žalim, ali rok nipošto ne mogu produžiti. No spreman sam predložiti novi ugovor, ali doseljenici će morati izabrati nove predstavnike, a to bi se moglo oduljiti. U međuvremenu smo spremni pomoći svakom doseljeniku zajmom, kako bi se naselio na pašnjacima koje ste vi napustili. Banka Garland po-

moći će koliko bude mogla, dakako, uz uobičajene uvjete. Ovo što se danas dogodilo upozorava na to da nam je neodgodivo potreban čovjek koji će u ovaj grad uvesti red...

Kingfisher žestoko tresne šakom po stolu i Hias prestane govoriti zatreptavši očima.

– Držimo se predmeta, gospodine – zagrmi rančer. – Premda je doseljenima opljačkan novac, ugovor nije poništen. Do ponoći je na snazi.

– Ali, tko će... – osmijehne se smeteno bankar.

– Ja! Ja ću uplatiti potrebnu svotu. Darujem je doseljenicima bez ikakvih uvjeta. Gospodine Garlande, predajem vam ček.

Ponovo su svi pogledali Hiasa Garlanda.

– Ne – usprotivi se bankar. – Ugovorom je predviđeno plaćanje gotovinom. Banka se zatvara u šest sati, ali, kako bismo vam omogućili da ispunite svoj dio obveze, pričekat ćemo do ponoći. Gospodine Kingfisheru, morat ćete se potruditi da pribavite gotovinu. Ne uspijete li u tomu, ili odustanete zbog bilo kojega drugog razloga, ponovit ću još jednom: Banka Garland spremna je s predstavnicima doseljenika zaključiti novi ugovor.

– Zacijelo ste htjeli reći – drukčiji ugovor – ubaci Jesse zajedljivo.

Hias Garland pogleda ga iskosa.

– Svaki ugovor rezultat je određene nagodbe – odvratí bankar suho. – A to u ovom slučaju znači da ćemo praktički početi iz početka. Ali, možda gospodin Kingfisher do ponoći ipak uspije uplatiti ugovoreni iznos. Osobito cijenim velikodušan potez gospodina Kingfishera, kojemu se sad pruža prilika da s nešto novca ispravi neke pogreške iz prošlosti. Je li to sve?

– Sve! odreže rančer, okrene se i pođe prema vratima.

Za njim su se natisnuli svi koji su bili ušli u banku, željni da što prije razglase novost.

Jesse ih je ispratio pogledom.

Zatim mirno savije cigaretu i pripali je.

– Želite li još nešto, Ringolde?

– začuje za ledima bankarov glas.

Jesse se okrene:

– Još radite istim metodama – reče suho. – Nimalo niste istančali stil rada. I to protiv mene, a zacijelo vam se duboko usjeklo u pamet kako ste prošli u našem prošlom sukobu. – U očima mu sijevne prijetnja. – Garlande, ja sam vas upozorio! Sad ću vam postaviti jedno pitanje. Gdje se skriva Alfonso Houston? U napadu nije sudjelovao. Gdje je?

– Možda u mom uredu – odvratiti Hias Garland hladno i rukom pokaže vrata.

– Ni tomu se ne bih začudio – reče Jesse i zaputi se prema izlazu. Proviri na ulicu a zatim se ponovo okrene braći:

– Ovaj ste put pogriješili – reče promatrajući ih naizmjenice. – Htjeli ste onemogućiti ispunjenje ugovora i zato ste organizirali napad na predstavnike doseljenika koji su vam donosili novac. Ali Kingfisher se umiješao u igru i do ponoći će pribaviti pedeset tisuća. Zanima me kako ćete to pokušati spriječiti. Usudite, li se uhvatit ću i vas i Alfonsa Houstona.

Zatim se brzo okrene i izide.

Njih su dvojica još neko vrijeme stajala kao ukopana. Tek kad je za sobom tresnuo vratima, okrenuli su se i vratili u svoj ured. Frank Garland ponovo izviri na vrata i reče namješteniku:

– Alwine, pripazite da nas nitko ne ometa.

Mršavi čovjek kimne. Uživao je

njihovo potpuno povjerenje zaslužno dugogodišnjim radom.

A on je znao da se Alfonso Houston krije u uredu.

Bandit je bio iza otvorenih vrata. Kad ih je Frank Garland zatvorio, Houston pride stolcu u kutu, okrene ga i sjedne, naslonivši se rukama sprijeda na naslon.

Očima je zvjerao kao zvijer u kavezu. Bio je spreman da krene u akciju u djeliću sekunde.

Hias Garland navuče na prozor zastore.

– Uputili ste se u opasan rizik, Garlande – oglasi se bandit mrzovoljno iz kuta – kad ste natuknuli da se možda skrivam ovdje.

– Varka je upalila – osmijehne se bankar.

– Na svu sreću! Ringolda ne smijete potcjenjivati! Momak je vraški opasan.

– Osjetili smo to na svojoj koži – ubaci Frank.

– Mladić je obdaren izuzetnim instinktom. Taj ga je zacijelo upozoravao da sam u vašem uredu. Ne potcjenjujte nikad instinkt revolveraša, Garlande. Ne upuštajte se nikad više u nešto slično!

Neko su ga vrijeme promatrali šutke.

– Zašto ste samo nekoliko minuta prije prepada vaših ljudi došli ovako kroz stražnji ulaz? – upita Hias Garland hladno.

Bandit se naceri.

– Zar vam nisam potreban?

Hias i Frank Garland sjednu, svaki za svoj pisači stol. Neko su vrijeme netremice piljili u čovjeka kojemu su povjerali da za njih obavi najprljaviji dio posla.

Takvih su imali po svim gradovima Zapada gdje se u to vrijeme nekažnjeno moglo raditi svašta.

Ali sad su osjetili da je Alfonso Houston nešto više od običnoga najamnika – revolveraša, to ih

zabrine, jer se Houston pokazao opasniji, lukaviji, bezobzirni od prosječnih revolveraša, a to bi moglo biti opasno ne samo za protivničku stranu.

– Zar vam doista više nisam potreban? – ponovi bandit. – Sve sam čuo. Kingfisher će donijeti novac s ranča a vi ćete izgubiti most. A bez njega nećete moći cijediti farmere.

– Tko je i u snu mogao predvidjeti da će se u sve to umiješati Kingfisher! – promrsi Hias Garland vrteći glavom. – Kingfisher...! A sad velikodušno pomaže doseljenicima kojima donedavno nije dopušteno ni da nogom zakorače na njegove pašnjake. Ni vi to niste mogli predvidjeti, Houstone! Dakle, zašto ste došli?

– Došao sam poslovno. U prvomu redu, htio sam se uvjeriti da su moji ljudi uspješno obavili posao. Sve je proteklo po planu, bez zamjerke. Sad smo pravi poslovni ortaci.

Braća Garland brzo izmijene poglede.

– Ruka ruku mije... – nadoda Houston osmijehujući se. – Došao sam vam nešto predložiti.

– Predložiti! – Hias Garland izvine obrve. – Da čujemo.

– Kingfisherov račun u Nebraska-Banku narastao je na dvije stotine tisuća. Već je prodao dva stada a uskoro će i treće. Kad dode zatražiti kredit na taj iznos, nemojte ga odbiti. Dajte mu ga pa makar iz džepa izvukli posljednji cent, dakako, uz valjano jamstvo. Razumijete li?

Zamislili su se pokušavajući prodijeti u srž problema. Svatko drugi na njihovu mjestu tražio bi detaljnija objašnjenja. Njima to nije bilo potrebno. Samo je Franka nešto kopkalo.

– Ako će mu uskoro ustrebat

toliki novac... znači da doseljenicima ne može darovati onih pet tisuća?

– Ne može – naceri se bandit, ustane i protegne se. – Gdje bih mogao na miru odspavati nekoliko sati? Vraški sam umoran. Prije noći ionako ne mogu odavde.

Pogled mu privuku zavojite stube u drugom katu.

– Zacijelo vode u vaš stan na katu, je li? Ne preostaje mi drugo nego da iskušam vaše postelje. I neka mi netko prije odlaska donese večeru.

Piljili su u njega bez riječi dok se okretno poput mačke uspinjao stubama.

Izmijenili su poglede. Obojici je bilo jasno da će Al Houston napustiti ovaj kraj tek onda kad se dokopa Kingfisherova novca. A to je njima stvaralo neslućene mogućnosti.

– Kingfisherov ranč bit će naš – oglasi se Hias Garland nakon duge šetnje. – Kad ga Houston dovede u položaj u kojemu će mu trebati mnogo novca, dobit će ga od nas uz uobičajene garancije. Učinit ćemo to u najboljoj namjeri – osmijehne se Hias – da mu pomognemo u nevolji. Dobit će od nas novac brže nego igdje drugdje.

XV

Jesse se lagano zaputi prema kući Christine Lane. Putem je prošao pokraj nekoliko skupina građana koji su živo raspravljali o proteklim događajima. Kad su ga prepoznali, ljubazno su pozdravili.

Najviše znatiželjnika okupilo se pred liječnikovom kućom.

– Kako je ranjenicima? – upita Jesse.

– George Webb prošao je naj-

gore, vjerojatno zato što je nosio torbu s novcem. Ali doktor mu je izvadio metak i vjerojatno će preživjeti. Nils Bennet i Fritz Hammer prošli su s lakšim ranama – objasnio je Jesseu prosijedi suhošnjavi čovjek. – Sve je, srećom, prošlo bez ljudskih žrtava. Ali novac je izgubljen.

– Kingfisher će pribaviti drugi – reče Jesse. – Uzmite ga mirne duše. Daruje ga bez ikakvih uvjeta.

Čovjek se počeo po glavi.

– Nipošto ne razumijem...

– Sve se mijenja, pa i ljudi. Kingfisher je odlučio da on i njegova djeca ubuduće žive među prijateljima. Neka iskoristi priliku. I on, a i vi.

Krenuo je dalje a kad je stigao pred Christininu kuću, zatekao ju je kako ga čeka pred vratima.

– Jesse Ringolde! – dočeka ga ona ljutito sijevajući očima. – Nisi zaslužio da s tobom izmijenim jednu jedinu riječ. U grad si stigao još jučer a tek sada dolaziš k meni!

On skine šešir i osmijehne se.

– Jučer sam bio naizmak snaga. Oprosti, Christino!

Ona se odmah smekša.

– Oh, oprosti ti meni! Pokatkad sam sebična i mislim samo na sebe. Zaboravljam kolike si dane proveo u sedlu.

Lice joj ozari ljupki osmijeh. On skupi obrve hineći nestrpljenje.

– Nećeš li me pozvati da uđem? Zar ništa nisi spremila...

– Danas nisam kuhala. Dopustit ću zato da me odvedeš u restoran. Stigle su svježije pastrve. Hoćeš li?

– Svakako! – složi se on. – Kad si već toliko čekala.

– I jesam – kimne ona.

Rukom pod ruku pošli su prema novom restoranu. Svatko ih je mogao vidjeti i iz toga izvući zaključak. Nije bilo prolaznika koji ih nije srdačno pozdravio.

Kad su u restoranu sjeli za stol u kutu, Jesse iz džepa izvadi prsten što ga je bio kupio u Loup Cityju.

– Pruži ruku i časak zatvori oči – zamoli je on.

Zatim joj natakne prsten.

– Sad smo propisno zaručeni – reče Jesse uz osmijeh. – Pogledaj ga. Ništa bolje nisam mogao dobiti.

– Oooh! – omakne joj se povik ushita.

Nije mogla odoljeti da se ne nagne prema njemu i poljubi ga u obraz. Prizor je privukao pažnju gostiju za susjednim stolovima, ali Jesseja to nipošto nije smetalo. Dugo je bio odsutan izgarajući od želje da bude uz nju. Svoju sjevernu zvijezdu potpuno je zaboravio.

Nakon jela pošli su u šetnju. Christina je zatvorila trgovinu. Taj je dan htjela posvetiti samo zaručama.

Sišli su do mosta i polako krenuli obalom. Nekoliko stotina metara dalje naišli su na Kingfisherove dječake, Boba i Ollieja.

Bob je upravo bio upecao veliku pastrvu koja se koprcala na udici. Ustručavao se da je izvuče na obalu iz straha da tanka uzica prilikom izvlačenja ne pukne.

Njegov brat Ollie zagazio je do koljena u vodu i vrebao pastrvu raskriljenih ruku. Bob bi je na uzici dovukao blizu njega, glavu joj podigao malo iznad vode i povikao:

– Ollie, sad!

Dječak ju je nekoliko puta uzalud pokušao šćepati, ali je uvijek zahvatio u prazno. Pastrva bi mu izmigoljila premda ju je u kretanjima sprečavala napeta uzica.

– Imam je! – slavodobitno poviče Ollie.

Trud je napokon bio okrunjen uspjehom. Dječak je veliku ribu prstima zahvatio za škrge i podi-

gao uvis. Bob spusti štap na zemlju i zapilji se u plijen. Pastrva je mogla imati više od kilograma.

Jesse i Christina sve su to promatrati iz prikrajka.

– Ova pastrva vraški se borila

– reče Bob. – Malo je nedostajalo da nam odmagli.

– Pobijedili smo je jer smo bili dvojica – nadoda Ollie. – Kako bi bilo da je pustimo u vodu. Pogledaj, udica ju je zakvačila na samom vrhu gubice. Hoćemo li?

Zatim su pastrvu oslobodili udice i bacili je natrag u vodu.

– Dječaci imaju razvijen smisao za poštenu igru – reče Jesse – i to nije loše. Hej, vas dvojica!

Iznenadeno su se okrenuli, još uzbuđeni velikim događajem. Prepoznajući mladi par, brzo su se uspeli strmom obalom.

– Jeste li vidjeli? – zadihano će Ollie. – Nije li bio prekrasan komad?

– I vi ste je nakon velike pobjede bacili u vodu – pohvali ih Jesse. – To je lijepo od vas. – Zatim mu se lice uozbilji. – Momci, hoćete li mi učiniti jednu uslugu?

– Svakako! – požuri s odgovorom Ollie. – Samo recite!

– Vratite se u grad i ne mičite se iz svoje sobe. Ne pitajte me zašto to tražim od vas.

Dok su izmijenili poglede iz očiju im je virila radoznalost, ali su ipak odoljeli iskušenju i ništa nisu pitali.

– Još stanujete kod učitelja?

Bob kimne.

– Dobro, učinit ćemo što tražite od nas.

Bili su već dovoljno odrasli da shvate kako Jesse za svoj postupak nesumnjivo ima valjanih razloga. Pokupili su pribor za pecanje i potrcali u grad.

Christina ih je dugo pratila za-

brinutim pogledom. Zatim pogleda Jessea.

– Zacijelo pretpostavljaš da im prijeti opasnost?

– I tebi – nadoveže on. – Kingfisher se zamjerio braći Garland.

– Zar bi oni mogli...

On zavrti glavom.

– U igri je i Alfonso Houston. Istina, njega zanima novac koji ćemo dobiti za stado i koji je položen u Nebraska-Banku. Zbog toga je Houstonu potrebna pomoć ovdašnje banke.

– Znači, zbog toga su se udružili!

– Ne samo zbog toga. Ja sam im opasan pa me žele onemogućiti. Sjećaš li se one večeri kad su nas braća Garland zatekli kako se ljubimo u kuhinji. Odonda znaju koliko mi značiš. Na to su upozorili i Houstona. Eto, zbog toga si u opasnosti. Svoje zle slutnje, na žalost, ne mogu dokazati. Svi bi me ismijali.

Zašutio je prelazeći pogledom dalekim obzorjem.

– Sumnjaš li u onu trojicu koji su danas napali predstavnike doseljenika? – upita ga djevojka.

On kimne.

– Možda se muvaju negdje u okolici.

– Ne boje li se potjere – iznenadi se djevojka.

– Kakve potjere?! – gorko će Jesse. – Tko će u Wild Riveru organizirati potjeru? Osim toga, slutim da je i Alfonso Houston negdje u blizini. Instinktivno osjećam da bi noćas u gradu moglo biti vruće. Kingfisher će s ranča stići u grad nešto prije ponoći. Donijet će novac. Christino, zaključaj se i ne otvaraj nikomu. Ja ću vrebati Ala Houstona. Dokopam li se njega, s ostalima ću lako. Podimo, Chris!

– Da! – rekla je brzo, pomno gledajući grmlje što je raslo na obali.

– Jednom će i u ovom gradu zavladatai red – reče s čežnjom u glasu.

– Hoće – složi se Jesse. – Ali kad bismo i sad imali šerifa, sumnjam da bi mogao mnogo uraditi. Garlandovima treba dokazati da su umiješani u zločin. A Ala Houstona treba uhvatiti. Pri tom valja paziti da on ne zapazi kako mu je namještena stupica. Inače neće izmiljeti iz svoje rupe.

Dan je prolazio bez ičega vrijednog spomena. Stanovnici su se primirili i sve se vratilo u svakidašnju kolotečinu.

Navikli su se i na most, međusobno se posjećivali prelazeći njime rijeku. Već se znalo sa sigurnošću da su trojica doseljenika izvan životne opasnosti.

Svi su još samo nestrpljivo očekivali trenutak kad će Todhunter Kingfisher s obećanim novcem ujahati u grad. Oni najvatreniji kladili su se hoće li stići na vrijeme ili neće. A nekima nije išlo u glavu da bi rančer ikomu mogao jednostavno darovati pet tisuća dolara.

Jesse je velik dio popodneva posvetio Big Jimu. Dao ga je potkovati zatim ga je u dvorištu staje za iznajmljivanje dobro oprao. Ždriječ se nakon svega toga osjećac izvrsno: bila ga je prava milota pogledati.

Predveče je Jesse prošetao gradom. Zavirio je u salune, ispio bvrč pive ili kupio cigarete. Davac je dojam čovjeka koji se dosaduje do Kingfisherova povratka.

Neki sumnjičavi građani neko liko su ga puta upitali misli li Kingfisher ozbiljno.

– Pričekajte pa ćete se uvjerit – bio je Jessejev odgovor.

U sumrak je krenuo Christini na večeru.

Stol je već bio prostrt. Dok mu je sjela nasuprot, u očima joj je čitao

zabrinutost. Bojala se za nj, ali to je zadržala za sebe. Razgovor si poveo o običnim stvarima, o događajima iz prošlosti i planovima za budućnost. Svakim satom što su ga proveli zajedno sve su se bolje poznavali.

Jesse naglo ustane.

– Već se smračilo – reče gledajući kroz prozor. – Grad će se načas smiriti prije nego obično jer s protekle noći slavilo do kasno noć. Chris, pusti me na stražnja vrata. Dobro se zakračunaj i ne puštaj nikoga.

Djevojka kimne.

Bez riječi otprati Jesseja do vrata i ondje ga poljubi.

– Pričuvaj se, dragi! – šapne mu s prizvukom tjeskobe u glasu.

Jesse izide u dvorište iza kuć malo zastane i osluhne. Čuo je kako je Chris povukla zasun.

Zatim polako pode dalje. Oči mu se još nisu sasvim privikle na tamu.

Vine se preko niske ograde koja je Christinin vrt dijelila od sporedne uličice. Opasnost je naslutio u posljednji trenutak, ali već je bilo prekasno.

S krova niske šupe napadač se bacio na nj svom težinom. Oborio ga na zemlju, pritisnuo mu objema koljenima leđa i tresnuo ga drškom kolta po glavi. Šešir je ponešto ublažio udarac, i malo je nedostajalo da se Jesse oporavi od iznenađenja i omamljenosti. Tu je uličicu poznao. U njoj se već uspješno borio protiv dvojice revolveraša.

Sreća mu ovaj put nije bila sklona. Neznanač mu je koljeno tako snažno zabio u leđa da je gotovo izgubio dah, osjetivši istodobno strahovitu bol. I tako je savijen ležao na podu, nesposoban da se brani.

Čovjek koji ga je svladao zazviž-

di. Iz mraka izroni tamna prilika.

— Uhvatio sam Ringolda — promrmlja Alfonso Houston drugom banditu. — Sve ide po planu. Naprijed, momci!

Čovjek izrazi zadovoljstvo nerazumljivim gundanjem i izgubi se u noći.

Houston je dalje bio zaokupljen Jesseom, koji se nipošto nije mogao iskoprcati iz nepovoljna položaja. Bandit mu izvadi kolt i ruke sveže na ledima.

— Vidiš, momče moj — naruga se Al Houston. — Sve ide kao namazano. Sad ću te malo izvesti iz grada i objasniti što očekujem od tebe.

Naglo ga zahvati za ovratnik i snažnim zamahom podigne na noge, čime je pružio nov dokaz svoje snage i vještine.

— Sad će moji momci pripaliti slamu iza staje za iznajmljivanje. To će u gradu izazvati paniku. Kladim se da ćemo se Kingfisherovih dječaka i Jesseove djevojke dokopati bez pò muke.

Jesseu postade jasno da je izgubio.

Svojom pogreškom. Neoprostivom pogreškom, zdvajao je. Zar je kao zaljubljeni mačak morao pohrliti dragani? I Houston je to predvidio, njegovu neoprostivu ludost. Sredio ga je kao balava dječaka.

XVI

Kingfisher se s torbom punom novca sat prije ponoći toliko približio Wild Riveru da je u daljini mogao vidjeti osvijetljeno nebo.

— Negdje kod Wild Rivera izbio je požar — zabrine se. — Možda u samomu gradu.

Vatra uvijek sluti na zlo, ali rančer nije mogao znati koliko su događaji krenuli naopako.

Saznao je to uskoro.

Odjednom pred sobom na putu ugleda jahača. Silueta mu se jasno ocrtavala na užarenom obzorju. Jahač je svoga konja postavio preko puta, zakrčivši prolaz Kingfisheru.

Da, to je bio Jesse Ringold!

— Stani, Todhunteru! — poviče Jesse.

Rančer i njegov konj prekriveni su znojem. Premda je na ranču pojahao svježeg konja, na njemu je bio prevalio dvadeset milja.

— Do bijesa, što se dogodilo? — uznemiri se rančer, koji je već bio na kraju snaga.

— Sve je izgubljeno, i to mojoj krivicom — promrmlja Jesse oborene glave.

— Kako... ne razumijem...!

— Houston me zarobio upravo kad sam se spremao da ga potražim. Bio sam previše samouvjeren. Nisam ga smio potcijeniti. Skočio je na mene s krova nekakve šupe, ošamutio me i razoružao. Zatim me odvuкао iz grada. S njim su bili i njegovi revolveraši.

Rančer pokaže prema gradu.

— Što je ono? — Zapalili su slamu kako bi si olakšali posao. Dok su svi pohrlili da ugase vatru, oni su se dokopali tvojih sinova i Christine Lane.

— Kako su mogli...?! — zaprepasti se rančer.

— Ne znam. U to sam vrijeme bio daleko izvan grada. Houston je najprije doveo Christinu. Iz kuće ju je zacijelo izmamio oponašajući moj glas. Zatim su banditi doveli Boba i Ollieja i ponovno otišli. S nama je ostao samo Houston. Objasnio mi je što treba da uradimo ako hoćemo da nam vrate taoce...

Riječ mu je zapela u grlu od osjećaja koji su ga razdirali. Kingfisher je nepomično sjedio u sedlu. Pogrbljen i oborena pogleda tupo

je zurio u zemlju. Naposljetku podiže oči.

– Što treba da uradimo, Jesse? Što traže banditi?

Jesse mu objasni u nekoliko riječi.

Do ponoći je nedostajalo pet minuta kad su zaustavili konje pred Garlandovom bankom.

Kroza zastore na prozorima naziralo se svjetlo.

– Čekaju nas! – promrsi Jesse i sjaše.

Prišli su k vratima. Jesse žestoko udari vrškom čizme a Kingfisher se posluži alkam.

Proteklo je desetak sekundi, trideset... puna minuta. Garlandovima se očito nije žurilo. Jesse snažno udari šakom po vratima.

Najzad su začuli korake. Netko na katu tiho odškrinu prozor i proviri.

Tad se odozgo začuje glas Hiasa Garlanda:

– Dobro, Frank, možeš otvoriti.

Otvorio im je Frank Garland, pustio ih da uđu i za njima odmah zakračunao vrata.

– Ako sada donosite novac – reče bankarev brat pokazujući zidni sat – stigli ste u posljednji čas. Za pet minuta ističe rok predviđen ugovorom. Novac mora biti uplaćen najkasnije dvadeset četiri sata nakon dovršenja mosta i...

– Ne brbljajte toliko, Garlande – presiječe ga Jesse.

U prostoriju je upravo ušao Hias Garland. Kingfisher mu se okrene.

– Garlande – promrmlja rančer – neodložno mi je potrebno dvjesto tisuća dolara.

– Dvjesto... a mi smo mislili... – hinio je bankar iznenađenje.

– Banditi su oteeli moje dječake i gospodicu Lane. Novac mi je potreban za otkup.

– Ali... – otezao je Hias Garland. – Toliki novac...!

– Ne morate se bojati gubitka. U banci u Loup Cityju imam osamdeset tisuća, na pašnjacima oko osam tisuća goveda. Posjedujem prilično vlastite zemlje. Sve ću vam to pismeno ostaviti u залог, kao što ste uostalom i planirali.

– Hej, čekajte...!

– Dobro ste znali da neću imati toliko novca. Ovo ste, Garlande, zaista vješto izveli! Svaka vam čast!

Hias se blijedo osmjehne, hineći laganu zbunjenost.

– Ja vas ne razumijem, gospodine Kingfisheru – reče bankar – pogotovu ovo o mojim tobožnjim planovima. No, što bilo da bilo, jedno je jasno: vi ste u nevolji. Spremni smo vam pomoći. Toliko nam vrijedite. Dakako, uz jedan uvjet: da banci sav svoj imetak upišete kao залог. Ako hoćete, ugovor mogu sastaviti odmah. Pozvat ćemo nekoliko svjedoka i vi ćete ga potpisati pred njima. U Wild Riveru, na žalost, još ne postoji službena osoba zadužena za takve poslove. Sve će biti gotovo za nepun sat i vi ćete, gospodo, imati novac. Izvolite sjesti!

Todhunter Kingfisher kimne i sjedne u ponuđeni naslonjač. Doimao se poput čovjeka kojem su potonule sve lade.

I Jesse je pružao sliku čovjeka kojega je napustila sva energija. Odjednom se prene i prozbori napukla glasa:

– Pobrinut ću se za svježeg konja i nešto hrane.

Zatim se zaputi prema vratima. Frank Garland pode za njim, otkračuna vrata i pusti ga van.

Jesse sjaši pred Christininom kućom. Pride joj odostraga kroz vrtić. Stražnja vrata bila su pritvorjena.

Oprezno ude i napipavši na

stolu svjetiljku, upali je.

Odmah je našao ono što je tražio: iz ormara za oružje, koji je pripadao Christininu ocu, izvadi dva kolta. Pomno ih pregleda i zadovoljno utvrdi da su u dobrom stanju. Pošto ih je nabio, jedan gurne u prazne korice a drugi zatakne odostraga za pojas.

Zatim izvuče vinčesterku, i nju pregleda, nabije i uvuče u kožnatu navlaku.

Tek tad pode u kuhinju, iz ormara izvadi nešto hrane i stavi je u torbu.

Kad je nakon nekoliko minuta izišao na ulicu, pokraj konja ugledao je nekoliko tamnih prilika. Doimali su se miroljubivo i on u njima prepozna građane i doseljenike koji su upravo bili ugasili vatru.

Okružili su ga, čadavih lica i ruku, a jedan se iskašlje.

– No, Ringolde, je li gospodin Kingfisher uspio skupiti novac kojim bismo uplatili naš udio u udruženju za korištenje mosta?

Jesse zaokruži pogledom oko sebe.

– Gospodin Kingfisher neće vam moći dati obećani novac – reče muklo.

Nastao je tajac. Ljudi su se pogledavali u nevjerici.

– Što se, do vraga, dogodilo?

– Banditi su oteli Kingfisherove dječake i gospodicu Lane. Za otkupninu zahtijevaju dvije stotine tisuća. S obzirom na te nepredviđene događaje, gospodin Kingfisher ne može vam pomoći. Morat ćete si pomoći sami.

Uzjahao je Big Jima i potjerao ga korakom prema staji. Konjušar je protrljao oči i protegao se.

– Do vraga, tako kasno...!

– Potreban mi je najbolji konj. Za gospođina Kingfishera. Brzo, odaberite mi najboljeg konja.

– Zašto? – čudio se konjušar.

– Zato što su banditi oteli njegova dva sina i moju zaručnicu Christinu Lane i za njih traže otkupninu. Eto, za to je Kingfisheru potreban najbrži konj.

XVII

U jedan sat poslije ponoći već su bili na putu – sami. Dvadesetak ljudi većinom doseljenika, dobrovoljno se javilo da im se pridruže, ali su odbili ponudu.

Morali su točno slijediti upute koje je Jesse Ringold dobio od Ala Houstona. A upute su bile jasne. Novac će njih dvojica donijeti sami.

Bandit je za razmjenu odabrao prikladan teren, miljama ravan i pregledan. Kao sastajalište poslužit će mu visok stup od pješčana kamena, nalik na obelisk. Ta uspravna stijena nazvana Old-Big-Fellow služila je kao orijentir desecima milja uokrug. Upravo prema toj stijeni zaputili su se Jesse i Kingfisher.

Noć je bila vedra i nebo posuto zvijezdama. Jesse se zagleda prema sjeveru tražeći pogledom svoju zvijezdu, onu koja ga je uvijek mamila, bila mu poticaj da ne prestano bude u kretanju. Ne, više nije imala istu privlačnu snagu. Znao je da će se ubuduće moći oduprijeti njezinu pozivu.

Zatim ga zaokupe brige. Samo da se ništa ne dogodi Christini i dječacima!

Brigu uskoro zamijeni bijes. Hladan, proračunati bijes, a Jesse je u takvu stanju bio najopasniji. Iz iskustva je znao da će njime sve više ovladati. Sve će ga više i više prožimati – do konačnog obračuna.

Takvoga hladnog bijesa uvijek se plašio, i u sličnim prilikama radije bi da ga privuče zvijezda koja ga je mamila prema novim neistraženim prostranstvima.

Ali sad?

Ne, sad je posrijedi bilo nešto drugo. Pravi muškarac ne može tek tako pobjeći od neugodnosti. Sad su posrijedi ljudski životi, i to Christinin, koju voli, i dvojice dječaka, kojima je već bio špasio život.

Dosad bi uvijek napuštao poprište sukoba, jer ga na njima ništa nije zadržavalo. Nitko mu nije bio prirastao srcu. Sad, prvi put, imao se boriti za nekoga.

U životu je mnogo griješio, pogotovu onda kad borbu ne bi okončao. Zapravo, rijetko bi to uradio. Nikad! I Garlandove je onomad pustio nekažnjene, i to je bio velik propust, koji mu se sad osvećuje. Onda mu je bilo dovoljno što je pobijedio i pomogao doseljenicima koji su ga unajmili.

Garlandovima je omeo planove i jednostavno otišao. U tomu je pogriješio. Morao ih je uništiti.

A Alfonso Houston? I ovdje je prokockao priliku. Da je na čelu Kingfisherovih ljudi bio krenuo za njim u potjeru i uništio ga, svega ovoga ne bi bilo.

Putem su jahali šuteći, svaki zaoкупljen svojim mislima. Otkako je saznao zaprepastavajuću vijest, Kingfisher nije Jessea prekorio ni jednom riječi. Samo je tupo piljio preda se.

Pred njim, s obje strane sedla, visjele su dvije teške torbe. U svakoj sto tisuća dolara.

Dvjesto tisuća! razmišljao je Jesse. Houston se takvom plijenu prije nekoliko mjeseci ni u snu nije nadao.

Naglo se okrene Kingfisheru:

— Moj udio... to jest onih deset posto koje sam već uplatio na svoj račun — ne primam. Vraćam ih natrag. Taj novac nisam zaslužio. Nije mi uspjelo da onemogućim Ala Houstona, a ti si me, Todhunteru, unajmio imajući u prvom redu to na umu, je li?

— Tako je — reče rančer promuklo. — Kad sam ranjen ležao u postelji, najviše mi je briga zadržavao Al Houston.

— Zacijelo se nisi pouzdavao u sve svoje ljude?

— Nisam. Da se Houston okomio na moja stada, neki bi mu se moji momci pridružili. I zato si mi ti bio jedina nada. Ali, ne uzimaj taj neuspjeh toliko k srcu. Uradio si što si mogao, u najboljoj namjeri. Svakomu od nas dogodi se da se kad-tad namjeri na boljega protivnika. Najžalosnije je, međutim, to što će Garlandovi najviše trljati ruke.

— Dokopat će se tvoje zemlje.

— Vjerojatno. Zavladat će cijelim krajem, ali ne poput mene koji sam to htio postići silom kako bih uzgojio stado od pedeset tisuća grla. Ja sam ljude sprečavao da se naseljavaju, a oni će se bogatiti upravo od znoja tih doseljenika. Te krvopije!

Jesse zamišljeno zakima.

— Da, upravo tako će se dogoditi. Učinit će stotine doseljenika ovisnima o njihovu kapitalu, zatim će im malo-pomalo derati kožu. Farmeri i mali rančeri radit će nekoliko godina, padati u nove i nove dugove i Garlandovi će im naposljetku oduzeti obradivu zemlju.

Na istoku je svanjivalo.

— Čini se da nemamo više mnogo do cilja? — upita Jesse motreći napeto ispred sebe.

— Još desetak milja — odgovori Todhunter Kingfisher. — Uskoro

ćemo u daljini ugledati Old-Big-Fellow, samo da zadani.

Nije prošlo ni pola sata i vidik se proširio na dvadeset milja. U daljini su ugledali visoku usamljenu stijenu kako se ocrtava na jutarnjem nebu.

Jesse je prvi put jahao ovim krajem, ali mu nije bilo teško dokučiti zašto su banditi za sastajalište odabrali baš to mjesto.

Sa stijene je pucao pogled miljama daleko preko ravna tla. Tako će se Houston lako uvjeriti da mu ne prijeti opasnost od potjere i da Jesse i Kingfisher donose novac sami.

Kingfisher je netremice piljio u stup koji se u obliku obeliska uzdizao prema nebu.

Od grada su se udaljili tridesetak milja. Kingfisher je u sedlu bio već dvadeset sati. Odjahao je na ranč po novac, na svježem konju vratio se u Wild River, i sad je u Jesseovoj pratnji otmičarima nosio novac. A to je bilo sveukupno više od sedamdeset milja. Za čovjeka koji se još nije sasvim oporavio od ranā bio je to izuzetan napor.

Jesse bi ga od vremena na vrijeme pogledao krajičkom oka. Bilo je očito da je rančer pri kraju snaga: i tjelesno i psihički. Jedva se držao u sedlu. Održavala ga je jedino briga za sinove.

Malo su usporili jer su banditi tražili da na odredište stignu sredinom prijepodneva. Sa stijene će ih lako moći motriti dok se budu približavali.

Kad su se sastajalištu primakli na pola milje, na vrhu su spazili osmatrača. Čovjek je izišao iz zaklona držeći u rukama dalekozor, koji je zabljesnuo na suncu. Bandit nešto vikne onima pod stijenom i stade silaziti.

Dvojica jahača prešla su ostatak

puta. Tad su zaustavili konje.

Pred sobom među stijenama i bodljikavim grmljem ugledali su bandite koji su upravo uzjahali konje. Christina i dječaci stajali su podalje.

Osim Alfonsa Houstona ovdje su bila još trojica isti oni revolveraši s kojima se Jesse već bio sreo. A on je znao ocijeniti ljude: pred sobom je imao opasne protivnike.

Houston krene naprijed, polako i nehajno.

Kad se pred Kingfisherom i Jesseom zaustavio, odjednom prasne u svoj karakterističan smijeh. Pri tom se rukama počne pljeskati po bedrima.

Kineska bradica bila mu je neuredna. I on i konj bili su zaprašeni.

Izenada se prestane smijati.

— No, što kažete na moj stil rada? — upita promukla glasa. — Nekoć sam bio mali kradljivac stoke, ali u životu se svašta nauči. Vi ste prodali stoku, vraški ste se namučili, a ja ću pokupiti novac. Ovamo s njim! Da ga vidim!

Dojahao je do rančera i ispružio ruku.

Kingfisher je bio sasvim iscrpljen. Bez riječi podigne torbe i pruži ih banditu.

— Samo mi vratite sinove... i djevojku — izgovori s mukom. — Houstone, donio sam novac. Pustite dječake i djevojku.

— Svakako — kimnu bandit.

Zatim jednu za drugom otvori torbe, zaviri u njih i odvagne ih prije nego što ih objesi o jabuku na sedlu.

Zatim pogleda Jessea.

— Kingfisher je bolesnik, ali, ti, momče moj, zacijeli si na iglama. Smiri se i iz svega ovoga izvuci pouku. Još mnogo toga moraš naučiti. I pripazi se! Sa mnom su tri momka od kojih ti je svaki doraštao. Ne pokušavaj nas slijediti!

KVIZ

ALBUM RAZONODE • 112 STRANICA • 28 DINARA

LJETO 79

KOLOR-GRANDPRIX
NA TEMU NOG

KOŠARKA • RUGBI •

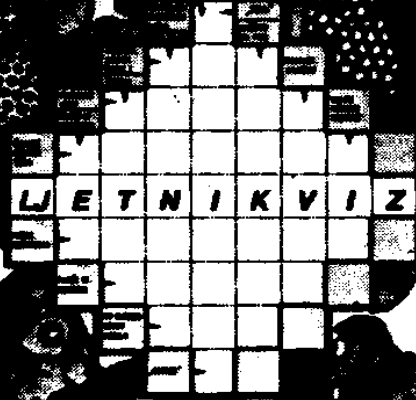
AMERIKAN • TENIS •

STRELJANJE • BOKS •

AM. I. LIGI

50 DINARA
TRI MJESECA DODATNA
NAGRADE!

POTRAŽITE NA KIOSCIMA

Zatim podigne ruku.

Prema njima su krenula dva konja noseći dječake i Christinu.

Istoga trenutka zaputio se Houston, s torbama o sedlu, prema zarobljenicima i trojici bandita.

Jesse iz sedla izvuče vinčesterku i nabije je. Bio je spreman da brzo pripuca na bandite.

I trojica bandita imala su u rukama spremne puške. Udaljenost između njih i Jessea bila je preda-leka za precizno gađanje, ali taoci i Houston bili su u opasnoj zoni.

Sreli su se na pola puta.

Bandit skine šešir i njime pred Christinom galantno zamahne. Pozdrav je bio pretjeran i neumjesan i djevojka mu nije obraćala pažnju.

Houston se sve više udaljavao, a Christina i dječaci dolazili su sve bliže.

Kingfisheru se ote uzdah olakšanja. Odjednom zaglavinja u sedlu potpuno iscrpljen od umora i psihičke napetosti. U posljednji trenutak rukama obuhvati konjski vrat.

Dječaci sjašu i pritrče ocu.

— Što ti je, oče! — poviče Bob, dok je Ollie rančera zabrinuto vukao za hlače.

Jesse pogleda Christinu. Pokuša da nešto zausti, ali ga izda glas. Progovori tek obližnuvši usne:

— Je li sve dobro, Christino?

Ona mu se duboko zagleda u oči. Zatim kimne.

— Nisu nam učinili ništa nažao, samo smo dugo morali jahati. Cijelu noć. Dječaci su se sjajno ponijeli. Jesse, oni su gospodinu Kingfisheru...

Uto rančer padne s konja. Sjahali su i pohitali da mu pomognu.

Jesse je u ruci zadržao pušku. Pogledao je u smjeru kojim su se udaljivali banditi.

Uskoro su se izgubili među stijenjem i grmljem. Zaputili su se prema zapadu.

Jesse pogleda prema Christini i dječacima koji su se strčali oko onesviještena rančera.

— Iznemogao je od velikog napore — reče promuklo. — Prenijet ću ga u hlad. Osvježite ga vodom, pa će se za nekoliko sati oporaviti i odvesti vas u Wild River.

Djevojka skoči na noge. U pogledu joj je bljesnula strepnja.

— A ti, Jesse?

On se blago osmjehne.

— Ovaj ću put stvar istjerati na čistac. Neću pobjeći prije vremena. Netko se mora suprotstaviti nitkovima.

— Ali njih su četvorica...! Oni će te ubiti! Nikad se nećeš vratiti!

— Možda neću — odvrati on oporo. — Ali ovo je jače od svega, draga. Moram za njima. A tebi preostaje samo jedno: da me čekaš.

Jedva se suzdržala da ne brizne u plač. Više ga nije odvrćala od nauma. Znala je da čovjek kao što je Jesse Ringold jednostavno ne može drukčije.

— Imaš pravo. Prostaje mi samo da čekam. Ali ne zaboravi, Jesse, da te čekam.

Nije mu prišla da ga poljubi. Nepomično je stajala na svomu mjestu.

I on je stajao kao ukopan i tako su jedno drugomu netremice gledali u oči. Jesse se odjednom prene, pride rančeru, podigne ga i odnese u hlad ovećega grma.

Tad se vine na sivoga ždrijepca.

Premda je te noći već prevalio put od tridesetak milja, Big Jim još nije bio umoran. Jesse je znao da i Houston i njegovi banditi imaju prvorazredne konje, navikle na težak teren.

Ali ni ždrijebac nije zaostajao za njim. Jesse je bio uvjeren da Big Jimu nema ravna nadaleko i široko.

Rujan 1979 -- Broj 9 (184) -- God. XVI -- 20 d

JAJE I BEETHOVEN

I tako se Jesse zaputio tragovima četvorice opasnih bandita. Za njima su ostali Christina, Kingfisher i dječaci. Djevojka je promatrala iscrpljenog rančera. Nije ga voljela, ponekad joj se činilo da ga mrzi. Ali dječaci su joj se sviđali.

— Vaš se otac mora odmoriti nekoliko sati — reče im. — I mi. Ali jedno od nas mora stražariti. Ti ćeš, Ollie, prvi.

XVIII

Banditi su jahali prema zapadu, a ondje je bio Wyoming.

Hoće li se držati toga smjera, zaokupilo je Jesseja.

Zacijelo hoće, zaključio je. Poznajući Alfonsa Houstona, znao je da mu je spas samo na sjeverozapadu. Ondje ga još ne poznaju, niti po šerifovskim uredima ne vise za njima potjernice. Da, banditi će produžiti u zapadnom ili sjeverozapadnom smjeru.

Na toj pretpostavci Jesse je izgradio svoj plan. Skrenuo je prema sjeveru i kad je bio siguran da bandite prašinom ne može upozoriti na svoju prisutnost, ponovo je krenuo na zapad.

Znao je da su u prednosti samo nekoliko milja. Počeo je računati koliko će mu biti potrebno da smanji razmak, ili da ih čak prestigne.

Rezultat je bio nepovoljan, a plan gotovo neizvediv. Morao je jahati kao nikad u životu. Hoće li Big Jim izdržati? Sagne se i pomi-luje ždrijepca po vratu.

— Hajde, momče! Čeka nas vraški posao!

Nastojao je konju pomoći gdje je god to bilo moguće. Odabirao je lakša, prohodna mjesta, štedio ga na svakom koraku, puštajući ga da ide korakom po pjeskovitu tlu ili uzbrdo.

Nakon dva sata sjaše i neko vrijeme produži pokraj konja pješke.

Zatim ponovo uzjaše, i tako neizmjenice. Vrući dan primicao se kraju. Zanoćilo je. Mjesec je svojim blijedim sjajem obasjao krajolik a zvijezde su hladno svjetlucale.

Nijednom mu nije palo na um da pomisli na zvijezdu što ga je bila privlačila prema sjeveru. Potpuno ju je zaboravio.

S izuzetkom nekoliko pješčanih brežuljaka i plitkih udolina, kraj je bio ravan i pust. Jesse Ringold i njegov mršavi ždrijebac izdržali su cijelu noć. Samo su se jednom odmarali nešto dulje od sata, a kad je sivilo na istoku navijestilo zoru, Jesse nije bio sasvim siguran da je prestigao bandite.

Houston i njegovi ljudi bili su izdržljivi jahači. Sad im je očito bilo veoma stalo da se što više udalje od mjesta zločina. Tako će dugo ostati u sedlu dok ne budu sigurni da ih nitko više ne može slijediti. Tek tad će se zaustaviti i odmoriti.

Sunce je izišlo najavljujući vruć dan a Jesseov ždrijebac još je kaskao krševitom uzvisinom. Jesse mu je tek o podne dopustio da se odmori. Životinja je bila nevjerovatno izdržljiva, poput prerijskog vuka koji bi danima mogao trčkarati.

Pa ipak, hoće li sve to biti dovoljno da prestigne razbojнике, koji su također imali prvorazredne konje.

Jesse se nije samo odmarao. Dekom je valjano istrlljao Big Jima, okvasio mu gubicu i nozdrve, ukratko, uradio je sve što je u tim okolnostima mogao kako bi konja osposobio za napor koji ga je još čekao.

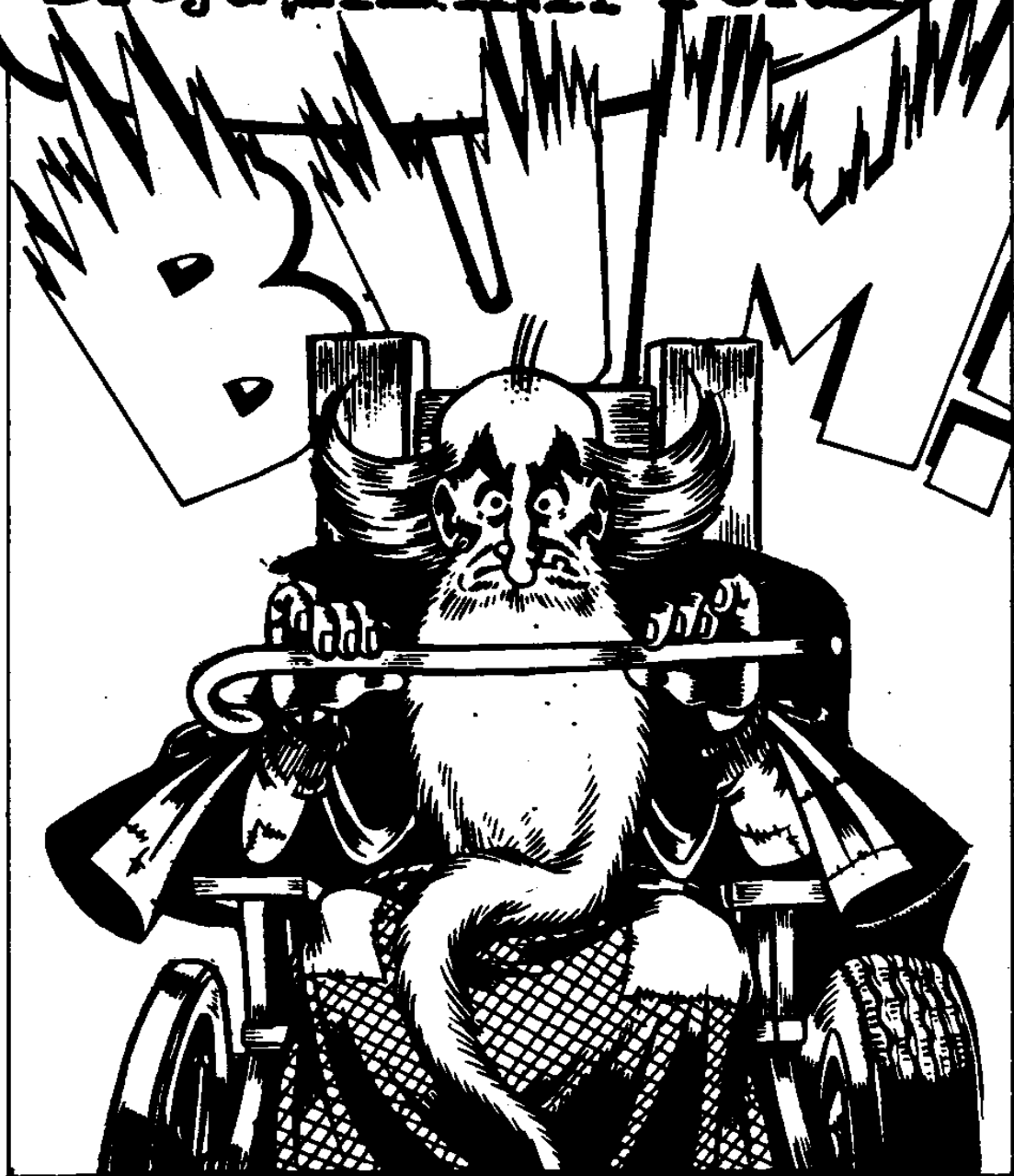
Tek tad se i sâm ispruži u sjeni trnovita grma i prodrijema dva sata.

Pošto je sunce prešlo više od

Moja grupa

TNT

pojavljuje se u svakom
broju „ALANA FORDA“

pola puta po nebeskom svodu, krenuo je dalje. Bilo je to iscrpljujuće jahanje u koje je jahač morao unijeti svu snagu volje i izdržljivost. Mnogo je ovisilo i o odanosti životinje: hoće li se ponijeti kako se od nje očekivalo i dati sve od sebe?

Tragovi umora počeli su se osjećati i na jahaču i na konju. Kad je Jesse ponovo sjahao i, vodeći Big Jima za uzdu, dio puta pješaočio jedva podižući noge od umora, jednom se spotakao i ispružio koliko je dug i širok.

To je bio znak da je pri kraju snaga. Onako umoran i oznojen uzalud je pokušavao odgovoriti na pitanje: jesu li i banditi već bili zastali da se odmore?

Trebalo je produžiti pa makar iz ždrijepca izvukao posljednji atóm snage!

U ponoć je sišao u dolinu North Platte Rivera. S pjeskovitih humaka počeo je napeto motriti vijugavu rijeku obasjanu mjesecinom.

Je li prestigao bandite? Ili su već možda projahali karavanskim putem uza samu obalu?

U to bi se mogao uvjeriti jedino ako bi sišao bliže obali i pretražio tlo. To, međutim, nije smio uraditi, jer bi svojim tragovima u pijesku mogao protivnika upozoriti na sebe.

Da, zacijelo ih je prestigao, zaključio je pošto je još jednom proračunao udaljenost i vrijeme.

Sad je trebalo pronaći pogodno mjesto. Stoga s brežuljka siđe u dolinu i stigne u usahlo rječno korito. Nakon stotinjak metara jahanja dnom korita u smjeru North Plattea sjaše, uspuže strmom stranom i kroz grmlje izviri prema istoku.

Ne, neće otići po svježu vodu, niti će umornu životinju odvesti do rijeke da je okupa. Pomnim motrenjem zaključio je da se između puta i same rijeke prostire pojas

živoga mulja prekriven plitkom vodom.

Sa sobom je imao pušku.

Dobo je ocijenio. Pojavili su se već nakon destak minuta. Na odmor će se odlučiti tek kad budu sigurni da su progonitelji, ako ih uopće bude, od iscrpljenosti pali sa sedla.

Jesse je postigao što je bio naučio, premda je morao jahati u luku kako ne bi prašinom na sebe privukao njihovu pozornost.

Jahali su u jednom redu kako nitko ne bi gutao prašinu iza prednjeg jahača.

Jesseju je sinulo kako će ih nadvaladati! Nije oklijevao ni sekunde.

Podigao je pušku i pripucao ispljuvajući metke nevjerojatnom brzinom. Jahači su bili zatečeni pravom kišom metaka. Reagirali su strelovito, i to im je bila pogreška.

Pojahali su nizbrdo prema rijeci u želji da se što prije udalje iz opasne zone. A kad im je postalo jasno da je pod plitkom vodom živi mulj, već je bilo kasno.

Zašli su predaleko da bi se mogli vratiti.

Jesse pripuca na konje a banditi se bace u vodu i potrbuške stanu puzati želeći se dokopati čvrsta tla.

Noć je bila svijetla i Jesse je jasno vidio kako sa sobom vuku torbe s novcem. Obuzeti samo grozničavom željom da se što prije izvuku iz opasnosti, zaboravili su ponijeti puške.

U rukama su imali koltove – i novac.

Kad se malo oporavio od nemila iznenađenja, Alfonso Houston odlučio se na očajnički korak: da se vrati po pušku.

Jesse je svoju napunio prije nego što je voda bandita, dopuzao do konja koji je već gotovo do polovice bio utonuo u mulj.

Pogodio ga je prvim metkom.

Houston jaukne, sruši se preko vranca i ondje ostane nepomično ležati.

— Predajte se, momci — poviče Jesse. — Imam pušku i konja. Vi imate koltove i oko sebe brisani prostor. Dajem vam minutu za razmišljanje. Zatim ćete doći bez oružja, opasača i naramenica. Dakako, s objema torbama. Jeste li me razumjeli?

— Nosi se u pakao! — zakriješti jedan revolveraš i stade pucati. Pri tom sagnut potrči prema Jesseu, koji se u međuvremenu pomolio među grmljem.

Metak se zarije u zemlju ispred banditovih nogu i on se naglo zastavi, sagne i poviče iz svega glasa:

— Kukavico! Lako ti je s puškom! Ogledaj se sa mnom s koltom u ruci!

— Sad imam prečeg posla — dobaci mu Jesse posprdno. — Da vas i novac odvedem u Wild River. To vam je jedina prilika da ostanete živi. Pod uvjetom da priznate istinu.

— Kakvu istinu?

— Među ostalim i to kako su vas braća Garland nagovorila da napadnete predstavnike doseljenika i otmete im novac. Zbog toga vas vodim žive.

Čovjek se okrene onoj dvojici iza njega.

— Jeste li ga čuli?

Ništa nisu odgovorili. Ustali su i teška koraka krenuli naprijed. Još su bili naoružani i u rukama nosili torbe. Zaustavili su se tek kad su stigli do onoga trećeg.

— Ringolde, da podijelimo? Nudimo ti polovicu. To je...

— Kad bih htio, mogao bih imati sve — presiječe ga Jesse. — Ali novac me ne zanima. Odvest ću vas u Wild River. Trebat će nam mnogo dana jer ćete ići pješke. Čeka vas pravi pakao — prašina,

žed. Ja ću jahati i tjerati vas lasom. Ali tako ćete spasiti glave. Možda vam sud uzme u obzir i olakotne okolnosti budete li...

XIX

Prošla su dva dana. Ben Wabra, kojega su sutradan nakon Jessejeva i Kingfisherova odlaska iz grada o svemu obavijestili i koji je na čelu kauboja krenuo u potjeru, prvi je izjahao na vrh uzvisine i ugledao ono što je tražio.

Jesse Ringold sjedio je na zdriječju pognute glave.

Podalje na cesti, koja se sastojala samo od tragova kotača i kopita, ležala su trojica.

Bili su nepomični.

Ali ni Jesse se nije micao.

Tek kad se Ben Wabra sa svojim jahačima spustio niz obronak, sivi zdriječac zarže.

Jesse se trgne i podiže glavu.

Kad njegovi zarobljenici nisu mogli dalje, dopustio im je da se odmore, ali je i sâm zaspao u sedlu. Oni su, na njegovu sreću, bili toliko iscrpljeni da im nije ni palo na um da ga zaskoče u snu.

— To je lijepo od vas — prozbori Jesse promuklo, prepoznavši jahača. — Bio sam siguran da ćemo se uskoro sresti. Osjećam se kao da nisam spavao stotinu godina.

Nakon tih riječi sjaše i ispruži se na zemlju u sjeni vlastita konja. Istoga je časa zaspao.

Protekla su tri dana. Kasno u noć Todhunter žestoko pokuca na vratima Garlandove banke.

Na katu netko odškrine prozor. Začuje se glas Hiasa Garlanda:

— Koja to budala diže takvu galamu nakon radnog vremena?

— Ja! — oglasi se rančer.

— Ah, Kingfisher! Što hoćete?

Još novca?

– Ne, Garlande. Vraćam vam sav novac koji ste mi pozajmili. Vratit ćete mi dokument kojim sam vam imanje predao u zalog.

Nastala je tišina.

– Odakle vam novac, Kingfisheru?

– Donio ga je Jesse Ringold. Doveo je i tri zarobljena bandita. Ako odmah ne otvorite, razbit ću vrata. Odlučite se, Garlande!

Opet je nastao tajac.

– Uvjerem sam da ćemo se sporazumjeti... Nitko neće biri oštećen.

Zatim je nekomu u kući, zacijelo bratu, rekao tiše:

– Frank, otvori vrata. Onaj Ringold nas je...

Naglo je umaknuo. Svjestan da se zarekao, nadoda mrmljajući:

– Trebat će nam dobar odvjetnik.

Jesse je u to vrijeme sjahao pred Christininom kućom. Ona je otvorila vrata još prije nego što je pokušao. Odmah ga je prepoznala, onako prašnjava i obrasla u bradu.

– Još si više smršavio – rekla je s ganućem u glasu, trudeći se svim silama da ne zaplače.

– Jesam, i ako tako nastavim, moći ću se uvući u cijev dvoci-

jevke. Imaš li što za jelo, zelenooka ljepotice?

Ona prasne u smijeh i baci mu se u zagrljaj.

Jesse je uradio ono o čemu je Christini jednom bio pričao: u Arizoni je kupio ranč na kojemu će uzgajati konje.

Braća Garland prošla su razmjerno dobro. Osuđeni su samo na dvije odnosno tri godine tamnice, zahvaljujući u prvomu redu dobrim odvjetnicima. Poslije se o njima ništa nije čulo. Zacijelo su bili napustili Ameriku.

Mostom, je upravljalo Društvo za zajedničko korištenje. Gradom je uskoro prolazila i željeznica, pa je sagrađen još jedan most.

Kingfisherovi sinovi ostali su u kraju. Jedan je postao liječnik a drugi preuzeo očev ranč. Kingfisher je rijetko bio kod kuće. Veći dio vremena provodio je na putovanjima.

Prošlo je mnogo godina. Jesse Ringold u Arizoni je dvojici sinova pokazivao jednu zvijezdu.

– Vidite li je? Prema njoj sam uvijek jahao jer mi se to činilo lakše. A u Wild Riveru sam se zauzvatio. Zvijezda mi je jednom ipak pokazala pravi put: onda kad me dovela do vaše majke.

KRAJ

U PRIPREMI:

Mark L. Wood:

KRVAVA GRANICA

TRAG

1|2|3|4|5|6|7|8|9|10|11|12|13|14|15|16|17|18|19|20|21|22|23|24|25|26|27|28|29|30|31|32|33|34|35|36|37|38|39|40|41|42|43|44|45|46|47|48|49|50|51|52|53|54|55|56|57|58|59|60|61|62|63|64|65|66|67|68|69|70|71|72|73|74|75|76|77|78|79|80|81|82|83|84|85|86|87|88|89|90|91|92|93|94|95|96|97|98|99|100

TRAG

Svakog trinaestog u
mjesecu kriminalisti-
čki bestseleri u bibli-
oteci TRAG!